

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"Burada g ller, aşkı değil
ihaneti simgeler."*

G LLERİN İHANETİ

YILDIZLARIN LANETİ
2. KİTAP

SENA NUR ISIK

GÜLLERİN İHANETİ

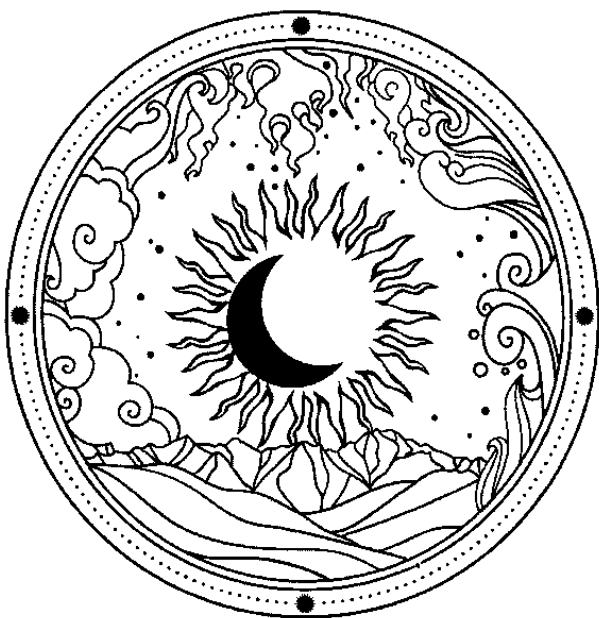
SENA NUR IŞIK

İ N D İ G O K İ T A P

Çok erken kaybettiğim dedem,

İsmet Turan.

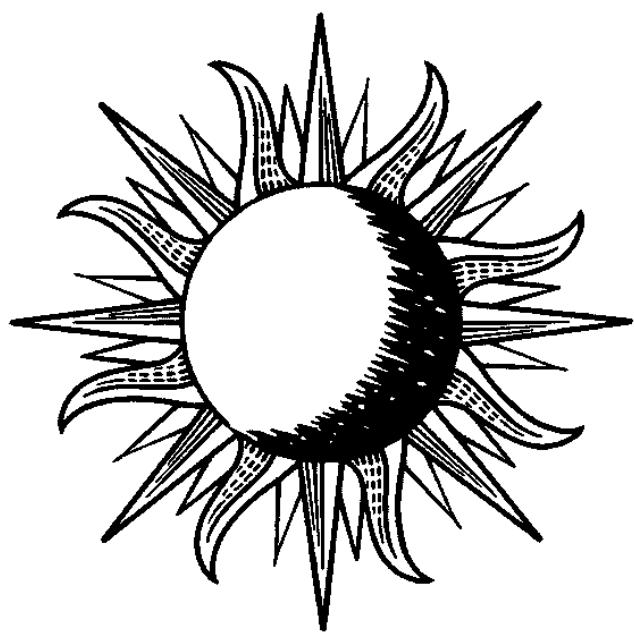
Bu kitap senin için...

“Yıldızlar ağladı. Sizler yeşerdiniz.”

Young Taşı

Menkar Adaları

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde.

Güneş parlar, ay sönerken.

Gökyüzü yanar, dünya dönerken.

Bir varmış, bir yokmuş.

Masalın yalanı mı olurmuş?

O yalan, bu yalan. İçimizdeki yılan.

Bu da mı yalan, derken...

Bulutlar ağlarken yıldızlar kayarmış.

Çocuklar koşar, anneler kovalarmış.

İki kral varmış. Biri tatlı, biri acıymış.

Bir tatlıyı bir acı, bir acıyı bir tatlı yemiş.

Bir yanlış bir doğru, bir doğru bir yanlışmış.

Bakalım bu masal nasılmış?”

GİRİŞ

“Taşın diğer yarısını sana getireceğim,” dediğimde şüpheyle bakan gözlerinde bir ışık parladı. Yanında duran dört asker tetikte beklerken gülümsemekle yetindim.

“Bundan nasıl emin olacağım?”

“Olamayacaksın.” Pelerininin eteğini geriye doğru savurdum.

Richard, “İsmi dahi bilmediğim bir çocukla anlaşma yapmayacağım,” dediği sırada koridordan gelen adım seslerini duydum. Odanın kapısı açıldığında tüm gözler oraya yöneldi. Hareketsiz kaldım ve içeri giren askerin nefeslenmesini bekledim.

“Yakaladık, efendim.” Askerin sesi kısık çıkıyordu. Nefesini düzenlemeye çalışmasının hiçbir işe yaramadığını fark etmeden konuşmaya devam etti. “Victoria’yı yakaladık.”

Pelerinin içinden sol elimi çıkarıp havaya kaldırdığımda parmak uçlarımdan yükselen alevler odadaki askerlerin bir adım geri çekilmesine neden oldu. Richard yüzündeki şaşkın-

lığı saklamak için çabalarken avucumun içinde oluşturduğum alevden topu havaya savurdum. Genç askerin çığlık sesi odada yankılandığında elimi tekrar kaldırdım. Arkamda duran askere, dönüp bakmaya bile gerek duymadan bir alev topu daha gönderdim. Yanık kokusu ve dumanlar odaya yayılırken Richard'a yaklaştım.

"Seninle anlaşma yapmaya ihtiyacım var gibi mi görünüyor?" dediğimde bir adım geriledi. İki elimi birden havaya kaldırıp gücümü gözler önüne serdim. "Ateşimle tüm sarayını yakıtımda sadece Victoria ve ben sağ kalabiliriz." Gözlerimi, bu fikri düşünüyormuş gibi sarayın penceresine diktim. Avuçlarımı kapadığım sırada alevler sönerken, "Bu fikri gerçekten de çok sevdim," diyerek arkamı döndüm.

Yerde yatan askerin yanından geçerken Richard, "Kabul ediyorum," dedi. Odanın kapısının önünde durdum. "Victoria'yı öldürmeyeceğim ve taşı alacağım. Sen de sözünü tutacaksın."

Yüzümü ağır hareketlerle Richard'a doğru çevirirken sağ elimle pelerinimi geriye ittim. Belimdeki kemere asılı duran torbaya uzanırken gözlerimi karşımda duran adamdan ayırmıyordum. Torbanın içindeki taşı çıkardıktan sonra Richard'ın yanına ilerledim.

"Eğer Victoria'nın kılına zarar gelirse neler olacağını biliyorsun." Elimdeki taşı Richard'a uzattığımda korkuyla baktı. "Al artık," diyerek ateşimi parmak uçlarımdan uzaklaştırdım.

Taşa uzanıp parmaklarıma dokunduğunda titriyor olduğunu fark ettim. Young taşının bugüne kadar kendisinde olmayan bir parçasını eline aldığında gözlerinin içi parlıyordu. Bakışlarını taştan ayırıp yüzüme çevirdi. "Onu serbest bırakacağım."

"Başka bir şansın yok," dedikten sonra odanın kapısına doğru adım attım.

Richard, "Sen kimsin?" dediğinde yürümeye devam ediyordum. "İsmin ne?" diye seslendiğinde ise odadan çıkmıştım.

Gözünden akan yaşlarla vücudundan akan kanın birbirine karıştığı o çocuktum.

Beni kurtarmak için çığlıklar atan o kızın sevgilisiydim.

Menkar adalarına acımasızca atılan o cesettim.

Herkesten intikamımızı alacak o adamdım.

Ben Aaron'dım.

"Victoria'yı burada bırakmayacağım!" diye bağırırken kolumu Oscar'ın elinden kurtardım.

Arkamı dönüp sarayla ormanı ikiye ayıran ateşten duvara baktım. "Ölmek mi istiyorsun?" diyen Adelina'yı umursamadan gökyüzüne kadar yükselen alevleri nasıl söndüreceğimi düşünüyordum. Oscar'a dönüp, "Lütfen, bana yardım et," diye yalvardım.

Oscar geriye doğru bir adım attığında kolundan yakaladım. "Lütfen, Oscar! Onu sarayda bırakamayız!" Gözümden yaşlar akarken Oscar'ın yanına gelen Diana, "Gitmek zorundayız! Çok can kaybettik!" diye bağırdı.

Diana, Adelina'nın kolundan tutup çektiğinde Adelina çığlık attı. "William gelmeden hiçbir yere gitmeyeceğim!"

Oscar gözünde bir damla yaşla bana baktığında yardım etmeyeceğini anlamıştım. Oscar'ın kolunu bırakıp Diana'ya döndüm. "Alevlerin arasından kendime bir yol açabilmem için yardım et," dediğimde Diana şaşırıldı.

"Bizi terk etti, William. Onun için yaptığımız onca şeyden sonra Victoria babasını seçti," dedi.

"Aptal olma, Diana!" derken içimdeki güç bedenimden çıkmak için yalvarıyordu. "Bizi kurtarmak için ateşten bir duvar ördü. Seni ve beni kurtarmak için babasının yanında kaldı."

"Bize söyleyebilirdi! Arkasından defalarca seslendim. Bizimle olmak istediğini söyleyebilirdi!" derken gözyaşları içinde kaldı. "Arkasına bile bakmadan gitti," derken hıçkırıyordu. Adelina'nın kolundan tutarak ormana doğru ilerlediğinde Oscar'la baş başa kaldım.

Alevlere bakıp gücümü kullanmak istediğimde etrafımda dönen havayı hissettim. Öfkeyle Oscar'a baktığımda gücünü benim üzerimde kullandığını anladım. Yumruğumu havaya kaldırıp yüzüne geçirdiğimde iki elini çenesine götürdü. Şaşkınlığı ve hayal kırıklığı gözlerine yansırken ona doğru bağırdım.

"Yardım etmediğin yetmiyormuş gibi bir de bana engel olmaya mı çalışıyorsun!"

Eğer Diana ya da Oscar gücüyle bana yardım etseydi Victoria'nın ateşini söndürmek daha kolay olabilirdi. Tek başıma savaştığım için ateşi söndürmeyi dakikalardır başaramamıştım. Her şeye rağmen, Victoria'yı almadan buradan gitmeyecektim. O bizi kurtarmak için canını tehlikeye atarken yalnız olduğunu düşünmeyecekti.

Arkamdaki her bir çığlık sesi başka bir ölümün haberini verirken yeniden ateşten duvara döndüm. Karşımda yükselen alevlerin arasından bir yol çizebilmek için son gücümü de kullanarak toprağın altındaki suya ulaştım.

"Gidiyoruz, William."

Alice'in sesini duyduğumda Oscar'ın rüzgârı alevlere şekil vermeye başlamıştı. Bedenimden çıkan su, ateşi söndürmeye yetmezken Victoria'nın ne kadar güçlü biri olduğunu anlayabiliyordum.

Oscar alevleri üstüme doğru iterken alnımdan akan teri silecek birkaç adım geriledim. Arkamda duran Alice'e çarptığımda, "William," diye tekrarladı.

Alevleri üzerime yönlendirerek beni saraydan uzaklaştıran Oscar'ın kafasını buz parçalarıyla kırmak istediğimi fark ettiğim sırada boynuma bir iğne girdi. Yanağımdan süzülerek boynuma doğru ilerleyen gözyaşları Alice'in şırıngayı tutan eliyle buluştu.

“Özür dilerim,” diye kulağıma fısıldarken vücudum zihnimden önce uyuşmaya başladı. Son kez gücümü kullanmak için çabalasam da dizlerimin üzerine düştüm.

Çaresizlik tüm hücrelerimi sararken hayatımda ilk defa boğuluyormuş gibi hissettim. Onu sarayda tek başına bırakma düşüncesi canımı o kadar çok yakıyordu ki karşımda duran alevlerin içine atlasam bile yanmayacağımı hissediyordum. Victoria’ya duyduğum bu derin sevgi bile onu kurtarmama yetmemişti. Fazlasıyla kaybetmişken ruhumu beni boğan denize bıraktım.

Suya hükmediyor ama aynı suyun içinde boğuluyordum.

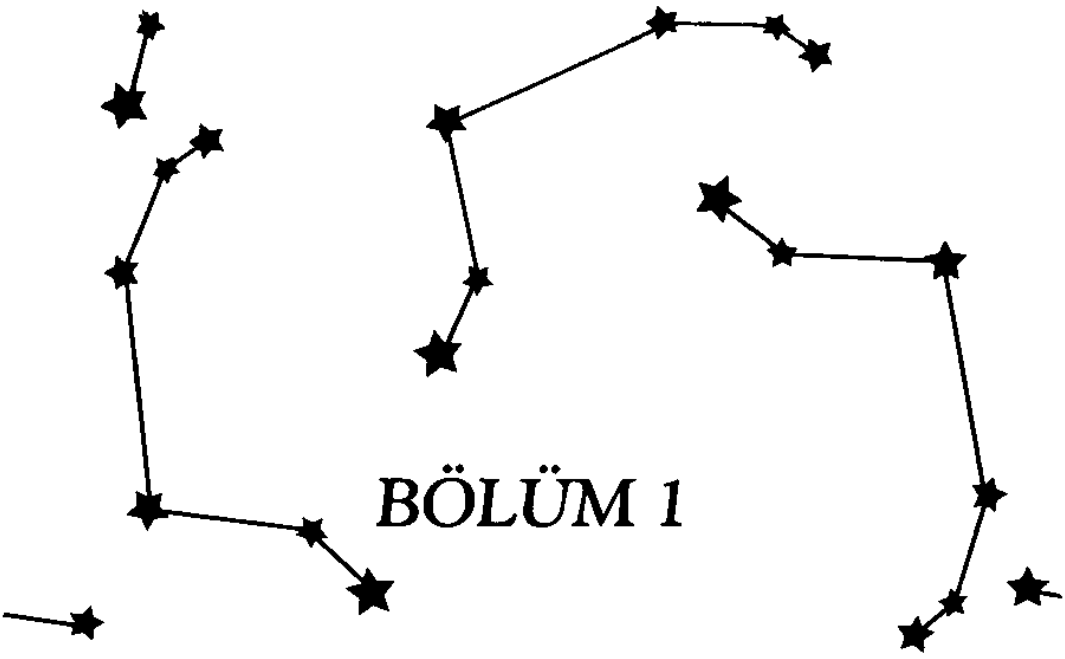
“Hayır,” derken gözlerim kapanmaya başlamıştı. Elimi yanan ateşin önündeki toprağa koyduğumda yeraltındaki suyun kaynadığını hissettim.

Dudaklarımdan sonra bir kelime döküldüğünde artık çok geç kaldığımı biliyordum. “Victoria.”

Bir kişinin ateşi hepimizi yaktığı için tükenmiştim.

Söylemediği kelimeler yüzünden onu terk etmiştim.

Beni kurtarmak istediği için onu kaybetmiştim.

BÖLÜM 1

Sesler vardı.

Çok hızlı koşturduğum sesler. Geride bırakmadığım sesler. Canımı yakan sesler. *Canı yakan sesler...*

Çığlıklar vardı.

Sona geldikçe azalan çığlıklar. Çaresizliği, damarlarımda şiddetli bir şekilde akıtan çığlıklar. *Pişmanlığı tüm hücrelerimde hissettiren çığlıklar...*

Güller vardı.

Seslerden kaçtığımda yoluma çıkan güller. Çığlıkları bastırmak için kokusuyla etrafımı saran güller. *Kalbimin acısını dindirmek için dikenlerini vücuduma batıran güller...*

Ama en çok acı vardı.

Hiçbir zaman son bulmayacağımdan emin olduğum bir acı. Yaşatmak için öldüreceğim bir acı. *İntikamını alacağım acı...*

Gözlerimi gerçekliğe açmaktan korkuyordum. Yanımda yatan kızın saçlarından gelen yanık kokusunu duyuyordum.

Yatağımın yanında oturan adamın gözlerinin rengini biliyordum. Eğer gözkapaklarımı bir kez aralarsam bir daha eski ben olamayacaktım. Yaşananların bir rüya olduğunu bilerek sonsuza dek uyuyabilirsem o çocuklar hiç ölmemiş olacaktı.

O çocuklar ölemezdi.

O çocuklar ölmüştü.

“Gözlerini aç.”

Bedenimdeki tüm hücreleri hareketlendiren bu sese itaat ettim. Gözkapaklarımı hareket ettirmeme rağmen karanlık peşimi bırakmadı. Gözlerimi birkaç kez kırptıktan sonra bir evin çatısını gördüm. Derin bir nefes aldığım sırada sesi tekrar duydum.

“Bana bak.”

Solumdan gelen sese doğru başımı yavaşça çevirdim. Gözlerimizin birbirine değdiği ilk anda önce bal rengini sonra da etrafındaki kanları gördüm. Tüm çocukluğumun saklı olduğu sandığı açan bu gözleri korkuyla izliyordum. Onun gözleri bir anahtardı ve ben tüm anılarımı bu anahtarla kilitlediğim sandığa kaldırmıştım.

“Nefes al.”

Tuttuğum nefesi bıraktığımda gözümünden yaşlar akmaya başladı. Karların içinde sürüklenen minik bedeninin arkasından çığlıklar attığım o çocuk yanımda duruyordu. Öldüğünü söylediklerinde onu bir daha göremeyeceğim için tüm dünyayı yakmak istediğim o çocuk bana bakıyordu.

“Ağlama.”

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Öldüğünü duyduğumda yaşadığım şaşkınlığın aynısını şimdi hayatta olduğunu gördüğüm için yaşıyordum. Canım tıpkı o günkü kadar

yanarken gözyaşlarıma söz geçiremezdim. Titreyen çenemi durdurmak için altdudağımı ısırdığımda nefesim kesildi. Gözyaşlarım boynumdan aşağıya akarken çıkardığım hıçkırık sesi geceye karıştı.

“Ağlama.”

Bir şiiri okur gibi çıkan nahif sesinden bu sefer kızgınlık duyuluyordu. Sesi yabancı birinin gibiydi. Eskiden tanıdığım o çocuğa ait değildi. *Ama gözleri...* Gözleri sonunda anılarımın olduğu bir uçurumdu. Oradan düşersem bir daha asla bu anılardan çıkamayacaktım.

“Ağlama.”

Bu sefer konuşan o değildi. Balrengi gözlere ait olmayan sesin sahibini görebilmek için başımı yanımda yatan kıza doğru çevirdim. Rose tüm masumiyetiyle bana bakarken bir elini yanağıma götürüp gözyaşlarımı sildi.

“Üzülme.”

Başını göğsüme gömüp bana sarıldığında sol kolumu Rose’un beline doladım. Onu kendime daha çok çekerken durmasını bekledikleri gözyaşlarım mümkünmüş gibi daha da hızlandı. Rose’un saçlarından gelen yanık kokusunu içime çekerken kafesin içinde duyduğum çığlık sesleri beni ele geçirdi.

Ölen çocukların haykırıları kulaklarımda çınlarken gözlerimi kapadım. Kafesin parmaklarının ardından kaçmaya çalışan çocukların görüntüsü zihnimde canlandığında içim korkuyla doldu. Gözlerimi tekrar açtığımda balrengi gözlerle karşılaştım ve bir rüya gördüğümü düşünerek gözlerimi bir kez daha kapadım.

Gözlerimi açmakla kapamak arasındaki o anda cehennem yaşıyordum.

Oysaki daha ölmemiştim.

Ellerime nereden bulaştığını bilmediğim kanı temizlemek için avuç içlerimi bacaklarıma sürttüm. Üzerimdeki üniforma kan içinde kalırken ellerimdeki kan da artmaya devam ediyordu. Ellerimi kıyafetime daha hızlı sürterken ayaklarımın altından akan kırmızı sıvıyı gördüm. Bakışlarımı telaşla kaldırıp arkama baktığımda yolda uzun bir iz oluşturan kanın kendi vücudumdan geldiğini anladım.

Parmak uçlarımdan akan kan damlalarını görmezden gelmek için avucumu kapatıp sıktım. Hızlı adımlarla ilerlemeye başladığımda yerdeki kan da beni takip ediyordu. Peşimden gelen kandan korkarak uzaklaşmaya çalıştım. Yolun sonunun nereye çıkacağını bilmeden koştum.

Nefes nefese kalırken yolun ilerisinde bir gül bahçesi olduğunu fark ettim. Güllerin kokusu burnuma dolarken kandan kurtulma ümidiyle koşmaya devam ettim. Gül bahçesine girmeyi başardığımda hissettiğim korku son buldu. Bu duygunun bir anda içimden sökülüp alınması sayesinde derin bir rahatlama yaşadım.

Geldiğim yola doğru bakmak için yavaşça arkamı döndüm. Kan izinin gül bahçesinin başladığı yerde sona erdiğini fark ettiğimde gülümsedim. Bakışlarımı ellerime çevirdiğimde oradaki kan izleri de yok olmuştu. Güllerin kokusunu içime çekerken rüzgârın fısıltısını duydum. Kollarımı vücudumun etrafına dolayıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım.

Birkaç saniye sonra rüzgârın şiddeti artarak gülleri dallarından koparmaya başladı. Rüzgârı durdurmak istercesine ellerimi açıp kendi etrafımda dönerken güller tek tek gökyüzüne

savruluyordu. Ben yardım çığlıkları atarken rüzgâr bir fırtınaya dönüştü. Ayakta durmakta zorlanırken ellerimle yüzümü kapadım.

Birilerinin yardım etmesi için çığlıklar atarken rüzgârın sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum. Kulaklarım acımaya başladığında etrafımda neredeyse hiç gül kalmamıştı. Kaçtığım kanlar rüzgârla bir olup gül bahçesini yok etmişti. Kurtulduğumu sandığım kanlar, ellerimden başlayarak tüm vücudumu ve gül bahçesini sardığında kaybettiğimi anlamıştım.

Çığlık sesleriyle birlikte nefes nefese uyandığımda omuzlarımı sarsan kişi duraksadı. Bana endişeyle bakan kan gölüne dönmüş gözlerini gördüğümde kollarımı karşımda duran adamın boynuna doladım.

Aaron bu tepkime karşılık vererek aynı şekilde kollarını vücuduma sardı. Günlerdir her şeyin bir rüya olmasını diliyordum ama fazlasıyla gerçektir. Ellerimi sırtına doğru daha çok bastırdığımda batan kemiklerini hissettim. Başımı boynuna gömüp kokusunu içime çekerken damarlarında gezen kanın sesini duydum. Ben sakinleşmeye çalışırken onun bir eli saçlarımı buldu. Bana, “Her şey geçecek,” diye fısıldarken gözlerimi sıkıca kapadım.

“Yaşıyorsun.”

Canlı bir şekilde karşımda durmasına rağmen şu ana kadar bunu inkâr etmeyi seçmiştim. Çünkü öldüğüne inandırıldığım çocuğun yaşaması imkânsız geliyordu. Ama yanımdaydı ve ona sarılıyordum. Kokusunu içime çekiyor ve tüm anılarımı yeniden canlandırıyordum.

Yavaşça geri çekilip, “Yaşıyorsun,” diye tekrarladım.

Bakışlarımız buluştuğunda, “Yaşatıyorsun,” diye fısıldadı. Yanağıma düşen saçları geriye doğru itip yanaklarımı iri ellerinin arasına aldı. “Senin için yaşıyorum.”

Tenimden akan yaşları silip beni kendine doğru çekti. Bana yeniden sarıldığında artık onsuz yapamayacağımı biliyordum. Aaron benim arkadaşımdı. Aaron benim ailemdi. En başından beri benimleydi. Onu kaybettiğimi düşündüğüm anlarda bile benimle olmaya devam etmişti.

“Gerçeksın.”

Bütün vücudum titriyordu. Küçük bir çocukken kaybettiğim arkadaşım kollarımın arasında artık koca bir erkek olarak bulunuyordu. Ondan uzaklaşıp yüzünü görmek istediğimde içimi korku sardı. Eğer onu bırakırsam yeniden gideceğinden korkarak elini sıkıca tuttum. Ayrı geçirdiğimiz her gününü merak ederken heyecanla yüzünü inceledim. Yaşlar gözlerimde parlamaya devam ederken inanamayan bir ifadeyle Aaron’a gülümsedim.

Tam olarak kaç gündür uyuduğumu bilmiyordum ama bacaklarım yüzünden uzun sürdüğünü anlayabiliyordum. Bedenim cansız gibiydi. Yataktan çıkmak için bir hamle yaptığımda bana yardım etti. Hareket etmekte biraz zorlanırken gözlerimi odanın içinde gezdirdim.

Minik bir kulübeye benzeyen, tahtalardan yapılmış küçük bir odanın içindeydim. Karşımdaki kapının nereye çıktığını ve nerede olduğumuzu bilmiyordum. Etrafı izlememe izin veren Aaron, “Benim kaldığım evin hemen yanında tek odalı bir kulübemiz var. Seni ve Rose’u geçici bir süre için buraya getirdim,” dedi.

“Rose nerede?” diye telaşla sorduğumda elimi güven veren bir şekilde sıktı. “Arkadaşlarıyla oyun oynuyor.”

Kaşlarımı çatarak Aaron'ın gözlerinin derinliğine baktım. "Gözlerin neden böyle?"

Bakışlarımı vücuduna doğru çevirdiğimde gömleğinin ve saçlarının dağıldığını fark ettim. Uyurken attığım çıgıkları duyup aceleyle yanıma koşmuş olduğunu anladığım sırada, "Uykumu alamadım," dedi.

Gözleri öncesinde nasıldı bilmiyordum ama beyaz olması gereken yerler onu gördüğüm ilk andan itibaren kıpkırmızı görünüyordu. Gözlerinin altı morarmış, teni solgundu. Omzuna kadar uzanan siyah ve düz saçları ortadan ikiye ayrılmıştı ve yüzünün büyük bir kısmını kapatıyordu. Onu incelememden rahatsız olmuş gibi elimi bırakmadan kapıya doğru ilerledi. Aaron'a eşlik ederek odanın dışına çıktım.

Güneş doğrudan yüzüme vurduğunda başımı hızla yere eğdim. Gün ışığına alışmaya çalışırken çıplak ayaklarımı ve altımda duran bol pantolonu fark ettim. Birlik'te giydiğim ince kumaşlardandı. Pantolonun üstünde ise yakasında iki düğmesi olan düz, beyaz bir gömlek vardı.

Başımı yavaşça yukarı kaldırıp etrafımı izlemeye başladım. Gözlerimin acımasının tek nedeni güneş değildi. Etrafımdaki her şey önceden gördüğüm her şeyden daha parlaktı. San-ki önceki hayatımda dünyayı görmeme engel olan bir perde vardı ve şimdi o perde kalktığı için doğanın gerçek renklerini görebiliyordum.

Aaron'ın elini bırakıp karşımda duran çiçeklere doğru yavaşça ilerledim. Yeşil ve pembe renkleri inanılmaz bir tondaydı. Yanındaki ağaçların boylarına ve ne kadar sağlıklı göründüklerine şaşkınlıkla baktım. Dallardan sarkan meyveler yeni olgunlaşmıştı. Tadını merak ettiğim bir meyveye

dokunduğumda karnımda kelebekler uçuştı. Tenim karıncalanırken gülümsedim. Sadece dokunmak bile bu kadar mutlu hissettiriyorsa onu yediğimde yaşayacağım duyguları hayal edemiyordum.

Ne sarayın bulunduğu Sirius'ta ne de Birlik'in bulunduğu Hamal'da böyle renklere şahit olmamıştım. Diğer yerlerde görmüş olduğum her şey buranın aksine solgun, sağlıksız ve bakımsızdı. Meraklı gözlerimi Aaron'a çevirdim.

“Neredeyiz?”

Bedeninden yayılan yorgunluğa rağmen gülümseyerek, “Menkar Adaları'na hoş geldin, sevgilim,” dedi.

“Ne?” Burnumu kokladığım bir çiçekten çekip kendi etrafımda döndüm. Arkamızda duran eve ve bahçeye baktım. “Nasıl?”

Menkar Adaları hayatını kaybeden lanetli çocukların mezarıydı. Sarayın uyguladığı tedaviye yanıt vermeyen ve hayatını kaybeden çocuklar başarısız olarak görülürdü. Cesetleri bu adaya gönderildiği için de bu ada dilimizde başarısız anlamına gelen Menkar kelimesiyle anılır olmuştu. Burası bir ölüm adasıydı.

Etrafımdaki renklere tebessüm ederek, “Ölüm böyle bir şey mi?” diye sordum.

Aaron bana doğru yaklaşıp ellerimden tutarak beni kendine doğru çevirdi. Bakışlarımız buluştuğunda fısıldadı. “Ölüm bu dünyada sensiz yaşamak.”

Bu cümle karşısında yanaklarım kızardığı için bakışlarımı ondan kaçırdığım sırada arkamdan gelen çocuk seslerini duydum. Aaron ellerimi bırakınca arkamı dönüp bana doğru koşan çocukları izledim.

En önde koşan Rose'u gördüğümde ağzım şaşkınlıkla açıldı. Onunla kütüphanede karşılaştığım ilk andan çok farklı görünüyordu. Rose yanıma yaklaştığında kollarını belime dolayıp bana sıkıca sarıldı. Ellerimi saçlarına koyup onu kendime doğru bastırdım.

Bir adım geri çekildiğinde yere doğru eğilip dizlerimi çimlere koydum. Rose ile aynı boya geldiğimizde neşeyle, "Uyanmışsın," dedi.

Bedeni beklediğimden daha güçlüydü. Teni ve bakışları sağlıklı bir çocuk olduğunu doğrular gibiydi. Rose, arkasında duran diğer çocuklardan hâlâ daha zayıf ve soluktu ama bugüne kadarki en iyi halindeydi. Aaron'ın ona çok iyi baktığını ve onu iyileştirmek için çabaladığını anladığımda gözlerim doldu.

Yanağımdan yaşlar akarken Rose'un yüzündeki gülümseme soldu. Boynuma sarılıp, "Üzülme, lütfen!" dedi. "Sen üzüldüğünde benim kalbim çok acıyor."

Bu söylediğine tebessüm ederek kollarını boynumdan çektim. İki elinden sıkıca tuttuğumda üzgün bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyordu. "Nasıl?"

Bir an onu üzdüğüm için sorduğum şeyden pişman olarak Rose'un arkasında duran çocuklara baktım. Rose'a kıyasla çok daha sağlıklı gözüküyorlardı. Gözlerinin içinde tatlı bir neşe vardı.

"Sen Victoria mısın?" diyen sarışın, mavi gözlü bir çocuk yanımıza geldi. Küçük parmağını bana uzatırken korkusuzdu. Sevgi ve merak dolu gözlerle saçımdan bir tutamı parmaklarına doladı. "Sen çok güçlüymüşsün ama hep uyuyorsun. Gerçekten güçlü olsaydın büyükler gibi çalışırdın," dedi.

Küçük bedeninden taşan zekâsını gördüğümde gülmeye başladım. “Beni tanıyor musun?” diye sorduğumda başını yukarı aşağı salladı. “Aaron hep senin hikâyelerini anlatır. O yüzden burada herkes seni tanır.”

Arkasını dönüp arkadaşlarına baktı. Rose’un gerisinde kalan diğer çocuklar biraz çekingen bir şekilde bizi izliyordu. Yanımdaki çocuk saçımı bırakıp onlara doğru koşarken, “Çok korkaksınız,” dedi.

Diğer çocuklar itiraz ederken hepsi koşmaya ve bizden uzaklaşmaya başladı. Rose da onların peşlerine takılırken benimle konuşan çocuk arkadaşlarına heyecanlı bir şekilde, “Saçına dokundum,” dediğini duydum. Sesi, herkesin gurur duyması gerektiği bir şeyi söylüyormuş gibi çıkmıştı.

Onları artık göremeyeceğim kadar uzaklaştıklarında yanımda sadece Aaron kalmıştı. Yavaşça yerden kalkıp etrafımı inceledim. Solumda büyük bir ev vardı. Sağ tarafta ise evin bahçesi ve diğer yanında ise az önce çıktığım minik kulübe bulunuyordu.

Menkar Adaları’nda olduğuma inanamayarak gördüğüm her şeyi aklıma not etmeye çalışıyordum. Aaron’ın cansız bedenini bu adaya gönderdiklerinde burada zaten bir yaşam var mıydı yoksa her şeyi kendisi mi inşa etmişti, merak ediyordum. Burada bir yaşamın olduğunu bilmeyen tek kişi bile olabilirdim. Dünya dönmeye devam ederken ben olduğum yerde kalmış ve her şeyi kaçırmıştım.

Aaron aklımı kurcalayan düşünceleri hissetmiş gibi konuştu. “Çok aç olmalısın. Günlerdir hiçbir şey yemedin. Önce karnını doyuralım, sonra her şeyi anlatacağım.” Elimden tutup beni yanından sürüklerken gülümsedi. Aaron

yazan kapıyı eliyle ittirip içeri girdiğinde ona yetişebilmek için hızla ilerledim.

Geniş bir salona girdiğimizde köşede duran büyük bir yemek masasını ve etrafına dizilmiş onlarca sandalyeyi gördüm. Odanın diğer köşesinde bir oturma alanı bulunuyordu ve yerlere krem rengi kilimler serilmişti.

Aaron elimi bırakıp, “İstediğin şekilde oturabilirsin,” dediğinde gösterdiği yeri inceledim. Bir kilimin üstüne yuvarlak bir masa koymuşlardı. Bu masa çok alçaktı ve etrafında minik yastıklar vardı. Ben bu şekilde nasıl oturacağımızı anlamaya çalışırken bana öğretmek ister gibi bir yastığın üzerine bağdaş kurarak oturdu.

Elini masanın kenarına koyup, “İnsanlar çok eskiden yemekleri yer sofrasında yermiş. Böyle olması sandalyede oturmaktan daha sağlıklı ve hoşuma da gidiyor,” dedi.

“Sofra?” kelimesini soru sorarcasına tekrarladım.

“Bu yuvarlak yer masalarına sofra denir.”

Beklentiyle bakan gözlerine karşılık verip tam karşısındaki yastığın üzerine tıpkı onun yaptığı gibi oturdum. Aaron dağınık haldeki uzun saçlarını eliyle geriye doğru itip gömleğine çeki düzen verdi. “Hadi! Hemen başla! Çok acıkmışsındır.”

Bakışlarımı ondan zar zor ayırıp sofra dediği şeye doğru baktım. Üzerinde, hayatım boyunca görmediğim kadar meyve ve sebze duruyordu. Nar olduğunu düşündüğüm mor renkli yuvarlak bir meyveye uzanırken, “Bu nedir?” dedim.

“Ateş meyvesi.” Meyveyi elimden alıp bir bıçak yardımıyla ortadan ikiye ayırdı. “Dışarıdan çok sert gözüktür ama içi yumuşaktır.” Bir dilim kesip bana uzattı. “İlk yediğinde acı bir tat alır ve yanarsın.”

Dudaklarıma doğru merakla uzattığım meyveyi bunu duyduktan sonra tereddütle geri çektim. “Ama önyargıyla yaklaşmazsan sana gerçek tadını gösterir. Başta dilini yakıyor gibi hissettirse de sonra ağzında harika bir tat bırakır.”

Hiçbir koşulda yanmayacağımı, ateşin zaten içimde gezdiğini bilmenin rahatlığıyla yumuşak ve mor meyveyi ısırdım. Çiğnerken dilimin uyuştüğunu ve hiç tat almadığımı fark ettim. Şu anda beni yakıyorsa bile hiçbir şey hissetmiyordum. Birkaç saniye sonrasında ağzımın içine ferah ve şekerli bir tat yayılmıştı. Bu, çilek, böğürtlen ve karpuzun karışımı gibi ilginç bir tattı. Sanki tüm meyvelerin tadını aynı anda alıyor gibiydim ama diğer yandan hiçbirine de benzemiyordu.

“Bu çok güzel,” dediğimde Aaron gülümseyerek, “Bazen güzel şeylere ulaşmak için öncesinde yanman gerekir,” dedi.

Aklıma gelen görüntüyle yüzüm düştü. Elimdeki meyveyi masanın üstüne bırakırken bir peçete alıp elimi ve ağzımı sildim. Aaron yaptığı hatayı fark ederek, “Çocukların ölmesi senin suçun değildi,” dedi.

“Öyleydi!” Bana defalarca kez lanetimi kullanmayı öğrenmezsem çok kişinin öleceğini söylemişlerdi ama ben onlara inanmamıştım. Şimdi bunu söyleyenlerin haklı olmasının acısını yaşıyordum. O kafesin içindeki her çocuğu kurtarma şansım vardı.

“O çocuklar zaten ölecekti. Bedenlerine yüksek dozda ilaç verilmişti. Richard seni cezalandırmak için bir oyun oynadı ve bunun bedelini ödeyecek,” dedi.

Babamın ismini duyduğumda kalbimden kanıma doğru bir nefret dalgası pompalanmaya başladı. Bugüne kadar öldürdüğü her çocuğun acısını ondan tek tek çıkarmak

istiyordum. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bunu bir şekilde yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Aaron, "Nefretle bakıyorsun," dedi. "Eskiden nefret ne bilmezdin."

"Eskiden çok fazla şey bilmiyordum. Ama birçok şeyi acı verici bir şekilde öğrendim." Tabagımın yanında duran bardağı dudaklarıma götürdüm. İçinde kırmızı bir sıvı vardı. İçtikten sonra dilime gelen nar tadı hoşuma gitti. Bardaktaki nar suyunu hızla bitirdiğimde çok susadığımı fark ettim. Aaron kendi bardağını bana uzattığında utanmama rağmen elinden aldım ve onu da içtim.

Gözlerimi Aaron'ın gözlerine dikip uyandığımdan beri kaçtığım soruyu sordum. "Birlik, kurtuldu mu?"

Onları geride bıraktığım ve haber vermediğim için çok üzgündüm. Saraydan canlı bir şekilde çıkıp çıkmadıklarını bile bilmiyordum. Duyacaklarımdan korkmama rağmen arkadaşlarımı düşünerek Aaron'ın cevabını bekledim.

"Çok can kaybettiler ama saraydan çıkmayı başardılar," derken bakışları öfke doluydu. Birlik'i sormamdan rahatsız olduğunu hissettim. "Birlik'in saraya geleceğinden Richard'ın haberi vardı."

Karşımdaki adamın her şeyi bildiğinin farkındaydım. Bakışları, bugüne kadar benden uzakta olmasına rağmen hayatımın her yerinde olmaya devam ettiğini gösteriyordu. Tereddüt ederek, "Arkadaşlarım?" dedim. Saraya birlikte girdiğimiz herkesi ayrı ayrı merak ediyordum.

Aaron, "Hepsi yaşıyor," dediğinde tuttuğum nefesimi bıraktım. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Arkamda bıraktığım arkadaşlarımdan evlerinde ve sağlıklı olduğunu bilmek iyi

hissettirdi. Büyük ihtimalle çok yara almışlardı ama Alice ve diğerleri her şeyin üstesinden gelecek güçteydi.

Aaron onları tanıyor ve kimden bahsettiğimi biliyordu. Benimse bilmediğim çok şey vardı. Ben tüm soruları art arda sormayı düşünürken Aaron fısıldadı. “Tabii ona yaşamak denirse.”

Bakışlarımız buluştuğunda içinde Birlik’e karşı bir öfke olduğunu daha net gördüm. Anlamadığım çok şey vardı ama en başından itibaren hepsini bir sıraya koyarak ilerlemeliydim. Bir başka meyve alıp onu inceleyerek anılarımın arasına daldım.

Ben sekiz, Aaron on dört yaşındayken doğum günümde bahçeyi gezmek için dışarı çıkmıştık. Ama karların içinde koşarken çok geçmeden babamın askerlerine yakalanmıştık. Askerler Aaron’ı alıp saraya sürüklerken beni de odama götürmüşlerdi. Bu olaydan kısa süre sonra Arin gelip Aaron’ın tedaviye yanıt vermeyerek öldüğünü söylemişti. O andan itibaren gerçeğim olduğunu sandığım her şey Aaron’ın şu anda karşımda durmasıyla yerle bir olmuştu.

“Saraya götürüldüğünde neler oldu?” Onu kaybettiğim günden bahsettiğimi çok iyi biliyordu çünkü o gün Aaron da beni kaybetmişti. İkimizi birbirine bağlayan acı dolu bu günü aklından silmesi imkânsızdı.

“Askerler beni bir kafese kapatıp her zamankinden daha sert davranmaya başladı. Odalardan kaçıp senin yanına geldikten sonra hep ceza alırdım ama bu seferki çok ağırdı. Gücümü onların üzerinde kullandığım için benden nefret ediyorlardı.” Elinde tuttuğu meyve bıçağını sıktı. “Ne zaman gücümü kullanmaya başlasam Arin yanıma gelir ve

sakinleştirici bir iğne yapardı. O gün yine yanıma geldi ve bir iğne yaptı.”

“Hayatımda daha önce canım hiç o kadar yanmamıştı. Damarlarımın içinde dikenli bir dal geziyor ve dokunduğu her şeyi yırtıp içimi parçalayarak ilerliyor gibiydi.” Aynı acıyı tekrar hissediyormuş gibi dişlerini birbirine bastırıp derin bir nefes aldı. “Çok geçmeden acıdan bayıldım.”

“Uyandığımda gördüğüm ilk şey mavi bir gökyüzüydü. Suyun sesini duyduğumda ve tuzun kokusunu aldığımda öldüğümü ve cennete geldiğimi düşündüm. Oysa cesetlerle dolu bir sahildeydim. Etrafımda yüzlerce ölü çocuk bedeni vardı.”

Bahsettiği yerin Menkar Adaları olduğunu anladığımda kaşlarımı çattım. Çocukları öldürerek bir adaya atmak tam da babamın yapacağı türden bir canilikti. Bedenlerini ailelerine teslim ederek ruhlarının huzura kavuşmasına bile izin vermeyen bir psikopattı.

“Gözümde tek bir damla yaş kalmayıncaya kadar ağladım. Aynı odada kaldığım arkadaşlarım yanımda ölmüş halde yatıyordu ve ben nerede olduğumu bile bilmiyordum. Çok korkmuştum, akşam olana kadar ağlamış ve sonra uyu-yakalmıştım.” Bakışlarını utançla benden kaçırdı. Bunları anlatırken güçlü görünmediği için kendine kızıyor gibiydi.

“Ertesi gün uyandığımda ve hayatta kaldığımı anladığımda ayağa kalkıp sahildeki her bedeni uyandırmaya çalıştım, Vic,” derken bana eskisi gibi seslendiği için gözlerim doldu. “Asla unutmuyorum! O gün tam yüz üç ölü bedene tek tek dokunup onları uyandırmaya çalıştım. On dört yaşındaki bir çocuk için güzel bir oyun değildi.”

Gözpınarlarımda biriken yaşları geri almak istesem bile hiçbirine engel olamadım. Küçük bir çocuğun sahildeki o çaresizliğini hayal ederken kahroldum. “Ormanın içinden bir ıslık sesi duyduğumda kuşlardan geldiğini sanmıştım. Bakışlarımı oraya çevirdiğimde benim gibi iki çocuk olduğunu gördüm,” diye devam etti.

“Şaşkınlığımı bir kenara bırakıp bu iki çocuğun yanına gittim. Benden dört gün önce geldiklerini ve aynı şeyleri yaşadıklarını öğrendiğimde üçümüz adanın içinde bir tura başladık. O gün, adaya getirilen her çocuğun ölmüş olmadığını, bazılarının adada yaşam mücadelesi vermeye devam ettiğini ormanın içinde bulduğumuz cesetlerden anladık. Çünkü Sirius İmparatorluğu hiçbir zaman sahilden öteye geçmez, çocukları gemiden aşağıya atıp geri dönerlerdi.”

Aaron ellerini havaya kaldırıp evi işaret etti. “Sonra burada bir hayat kurmaya başladık. Yıllar sürdü ama artık kendimize ait bir adamız var,” derken gururla gülümsedi. “Menkar Adaları’na gelen her çocuk bu kadar şanslı değil. Bazıları hayatta kalmayı başarabilirken diğerleri hemen ölüyor. Yıllardır araştırmamıza rağmen bunun sebebini tam olarak bulamadık. Elimizde kalan tek ve en güçlü açıklama, Arin’in diğerlerine öldüğümüzü söylese de aslında bizi bayıltarak yaşamamız için bir şans veriyor olması.”

Doktorum Arin, gerçekten ölen çocukların yanında sağlıklı çocukları da bayıltarak bu adaya gönderiyordu. Saraydan kaçmaları ve hayatta kalmaları için onlara bir fırsat sunuyordu. Bunu kaç yıldır yaptığını bilmiyordum ama Aaron hayatta kaldıysa uzun süredir devam ettiğini düşündüm. Arin’e zaman zaman kızsam ve ateşimle yakmış olsam da onu çok özlediğimi hissettim.

“Peki, sen hayatta kalmayı nasıl başardın?”

“Seth ve Maddy’nin çok yardımı oldu ama en büyük etken sendin. Seni tekrar görebilme umuduyla hayatta kalmak için her yolu denedim,” dedi. Şefkat ve sevgiyle bakan gözlerine utançla karşılık verdim. Utandığımı gördüğünde gülümseyerek uzun saçlarını geriye doğru attı. “Seth saraydan önce bir köyde ailesiyle beraber yaşıyordu. Bitkilere ve onları nasıl yiyeceğimize dair çok şey biliyordu. Maddy ise diğer her konuda fikir üreterek gücümüzü kullanmanın bir yolunu buldu ve bu şekilde hayatta kaldık.”

Güç dediğinde içimi bir heyecan sardı. Aaron’ın gücü birlikte olduğumuz zamanlarda henüz ortaya çıkmamıştı. Gücünün ne olduğunu sormak istediğim sırada kapı tıklatıldı. Aaron gözlerini benden ayırmadan, “Gir,” dedi.

İçeri giren siyah tenli bir erkek ve sarışın bir kıza bakarak gülümsedim. İkisi de aynı ifadeyle beni izleyerek Aaron’a döndüler ve başlarını eğerek selam verdiler. Sarışın kız, “Bugün, dünün aynısı mı?” diye sordu.

Aaron yavaşça ayağa kalkıp yanıma geldi. Elimden tutup beni kapıya doğru götürdükten sonra, “Yoldaşlarım Seth ve Maddy ile tanış, Victoria,” dedi.

Seth siyah teniyle zıtlık oluşturan beyaz ve parlak dişlerini göstererek, “Merhaba! Ben Seth,” dedi. Saçları asker tıraşı yapılmıştı ve boyu Aaron’dan bile uzundu. Ona bakabilmek için başımı kaldırmam gerekiyordu. Pürüzsüz ve çekici bir yüzü vardı.

Elini bana uzattığında Aaron’ın elini bırakıp Seth’e karşılık verdim. “Merhaba! Ben Victoria,” dediğimde kahkaha attı. “Hepimiz seni zaten çok iyi tanıyoruz.”

Seth elini geri çektiğinde yanındaki kız bana döndü. “Benim adım da Maddy!” Kızın sarı saçları çenesinin tam altında bitiyordu ve kâkülleri vardı. Yüzündeki hafif çillerini, beyaz tenini ve kavisli burnunu gördüğümde güneyden gelmiş olabileceğini düşündüm.

“Merhaba!” diyerek onun da elini sıktıktan sonra Aaron, “Seth ve Maddy ilk günden itibaren yanımda olarak bu harika yeri kurmamı sağladılar. Benim için kardeşten de ötedirler,” dedi.

Son cümleyi duyduğunda Maddy’nin yüzündeki gülümseme silindi ve yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” diye fısıldadığım sırada Seth gülümseyerek beni izlemeye devam ediyordu.

Maddy kapıdan içeri girdiğinde sorduğu soruyu tekrarladı. “Bugün, dünün aynısı mı?”

Aaron, “Birkaç şeyi hallettikten sonra uyumak zorundayım. Tüm işleri ikinize bıraktığım için özür dilerim,” diye cevapladı.

Gün içindeki programları Aaron yüzünden değişmiş gibi gözükiyordu. Aksayan bütün işleri onun yerine Seth ve Maddy’nin yaptığı belliydi. Maddy, “Sorun değil. Aynı şekilde devam ederiz,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Seth ellerini cebine sokacakken birden durup vücudunun yanına doğru sarkıttı. Sanki Aaron’a saygı duyuyor ve onun karşısındayken hareketlerine dikkat ediyordu. “Bir isteğiniz var mı?” Seth sorduğu soruyla ikimizi izlerken aynı saygının Maddy’nin gözlerinde de olduğunu fark ettim.

“Şu anlık yok,” diyen Aaron’a başlarını eğerek selam verdikten sonra dışarı çıktılar.

Eğilerek verdikleri bu selam ilgi çekiciydi ve saygıdan daha derin başka bir duyguyu içeriyordu. Babam bir imparator olduğu için önünde herkes eğilirdi. İstemeseler bile buna yapmaya mecburlardı. Birlik’te ise diğerleri Alice’in önünde hayranlıkla eğilirdi. Çocukları kurtardığı için Alice’e hayran dolu ifadelerle bakarlardı ama Aaron’ın arkadaşları ona selam verirken mutluydular. Gözlerinin içinde ona karşı derin bir sevgi olduğunu görebiliyordum.

“Biraz dinlenmelisin,” diyen Aaron bu düşüncelerimi böldü.

“Seni çok seviyorlar,” dediğimde gülümsedi. “Ben de onları çok seviyorum.”

Beni bir odaya doğru götürüp kapısını açtı. Odanın ortasında büyük bir yatak vardı. “Uyumak ister misin?” diye sorduğunda cevap vermeden yatağa oturdum.

Bana doğru bir adım atarak tam önümde durup dizlerinin üstüne çöktü. Ayak bileğime doğru uzanıp pantolonumu kibarca yukarıya doğru çekti. “Durumuna bir bakalım,” dedikten sonra dizlerimi inceledi.

Saraydaki askerler bedenimi merdivenlerde sürüklerken bacaklarımın çok acıdığını hatırlıyordum. Koridorda William’ı kurtarmak için askerleri yaktığımı ve sonra başıma vurup beni bayılttıklarını hatırladığımda gözlerimi acıyla kapadım. Birlik’in iyi olduğunu öğrenmiş olsam da şu an neler yaptıklarını merak ediyordum.

Aaron, “İyisin,” dediğinde gözlerimi açıp bakışlarımı bacaklarıma indirdim. Birkaç iz dışında sağlıklı görünüyorlardı.

“Benim çalışma odasında halletmem gereken birkaç iş var. Bir şey olursa seslenmen yeterli. Hemen üst kattayım.”

Ayağa kalktığında kendimi yatağa doğru çekip yumuşaklığının tadını çıkardım. Aaron’ın çarşaflardan yükselen kokusunu duyduğumda içim huzurla doldu. “Teşekkür ederim,” derken başımı yastığa koymuştum.

Aaron odadan çıktığında ahşap tavanı izleyerek yaşadıklarımı düşünmeye başladım. Zihnimde uçuşan yüzlerce sorunun cevabını nasıl bulacağımı bilmiyordum. Öldüğünü sandığım adam karşımdaydı. Ölüm adası sandığım yerde yaşam vardı. Bana söylenen her şeyin bir bir tersi çıkarken artık kendime bile güvenemiyordum.

Saraydan ayrıldığım günden itibaren hiçbir şey kolay olmamıştı. Birlik’te bildiğim her şeyin yanlış olduğunu gösterip doğrularını öğretmişlerdi. Her gün kendim ve ülkem hakkında farklı şeyler duymuş ve bu bilgisizliğim altında ezilmiştim.

Şimdiyse Birlik’te değil Menkar Adaları’ndaydım. Gizli bir yaşamın içine uyanmıştım. Sarayda söylenen şeylerin çoğu yanlıştı. Çok fazla kitap okuduğum için bu dünyadaki her şeyi bildiğimi sanıyordum ama hiçbir şey kitaplardaki gibi değildi. Kitaplardan okuduğum her şey gerçek hayatta bambaşka bir şekilde karşıma çıkıyordu.

Birlik’e gittiğimde hayatımın bir yalan üstüne kurulmuş olduğunu anlayarak aileme ve kendime kızmıştım. Aslında yalan olacak bir hayatım bile yoktu. Yıllarımı sarayda geçirmek, gerçeklerden uzak kalmama ve hayal dünyama yaklaşmama neden olmuştu. Bütün hayatım boyunca kitapların içinde kurduğum o hayallerde yaşamıştım ve bu yüzden gerçeklerle yüzleşmek çok ağır geliyordu.

Çevremdeki insanların bana söylediği sözler bir yalandan ibaret olduğunu anladığımda artık insanları dinlemeyi bir kenara bırakıp hislerime göre hareket etmeye karar vermiştim. Kendi hislerime aldırmayıp sadece insanların bana söylediklerine inanarak yaşamak bir uçurumun kenarında durmaya benziyordu. Tek yanlış adımda uçurumdan aşağıya düşebilirdim.

Ancak hislerimle devam etmek istediğim ilk anda bu kadar yanılmış olmak da canımı çok yakıyordu. Ne olursa olsun aileme güvenmek istemiştım ama babamın çocuklarının canını acımasızca yakabileceğini hiç düşünmemiştim.

Yatakta soluma dönüp yanımda duran diğer yastığı kollarımla arasına aldım. Yastığı kendime doğru bastırıp yumruklarımı sıktım. Hislerime güvendiğim ilk anda onlarca çocuk yanarak ölmüştü. Babam benden intikam almak için bir güç gösterisi düzenlemişti.

Şu an o odada, bir kafesin içinde değildim ama burnuma hâlâ o günkü yanık kokusu geliyordu. Orada yaşanan her saniye, kafamın içinde dönüp duruyordu. Birlik'in beni defalarca kez uyarmasına rağmen aynı hataları yaptığım için kendimden nefret ediyordum.

"Victoria Sirius, gücünü kullan. Eğer gücünü kullanmazsan birçok insan gözlerinin önünde ölecek."

Defteri vermek için Quinn'in yanına gittiğimizde bu söylediklerini ciddiye alsaydım belki de bunlar başıma gelmeyecekti.

"Acıyla ağlayan bebekleri ve yanan çocukları gördüğünde o çocukları kurtarmak için atmadığın her adımdan pişman olacaksın."

Yaşlar gözlerimden hızla akıp yanaklarıma doğru kaydığında yüzümü yastığa gömdüm. Kendimi suçlamak için kullanabileceğim onlarca cümle zihnimi istila ediyordu.

"İnsanların canını yakmak ya da onları öldürmek istemeyebilirsin, Victoria. Birilerini öldürmenin kolay olmadığını da düşünebilirsin. Gözlerinin önünde katledilen çocukları gördüğünde birilerini öldürmenin aslında ne kadar kolay olduğunu anlayacaksın."

Kendimi kurtarmak için bir askerin kalbine hiç tereddüt etmeden sapladığım bıçağı düşündüğümde Adelina'nın cümleleri daha da haklı bir hale geliyordu. Hayatımda ilk defa birini öldürmüş ve bunu korkusuzca yapmıştım. Kollarımdan tutan askerleri sadece William'ı düşündüğüm için yaktığım aklıma gelince kafesteki çocukları düşünerek tüm dünyayı yakabileceğimi hissediyordum.

Aaron'ın sesimi duymaması için yastığı ısırp bağırdım. Eskiden, odamın kapısındaki askerler sesimi duyup babama söylemesin diye bu şekilde öfkemi attığımı hatırladım. O günlerde, sadece kendi canımın yandığını düşünecek kadar aptal ve her şeyi kabullenmiş bir kızdım.

Parmaklıkların arasından kollarını uzatıp benden yardım isteyen çocukları kurtaramamıştım. Minicik elleri ve yüzleri, sadece farklı doğdukları için alevler içinde kaldığında o ateşi söndürememiştim. Gerçekten söyledikleri gibi ateşe hükmedebiliyorsam canım neden bu kadar çok yanıyordu?

William ve Diana'nın bana inanan ve güvenen bakışları gözümde canlandığında daha çok ağladım. Bana olan inançlarını yerle bir etmiştim. Sarayda yanlarından ayrılıp onlarca çocuğun ölmesini izlemiştim.

Şu anda kendime baktığımda, Oscar'ın beni ilk gördüğünde takındığı küçümseyici tavır ile Adelina'nın bana duyduğu nefret dışında başka hiçbir şey göremiyordum. Benden

nefret edilmesini artık daha iyi anlayabiliyordum. Birisini kurtarabilme şansın varken hiçbir şey yapmamanın sonuçları, hayat boyu bitmeyecek böyle bir ceza oluyordu.

“Victoria.”

İsmimi duyduğumda yüzümü yastıktan çekip başımı kapağıya doğru çevirdim. Aaron üzgün bir ifadeyle beni izlerken kendinden emin adımlarla yanıma geldi.

“Seni ağlaman için değil, uyuman için yalnız bıraktım.”

“Kafamın içindeki düşünceleri susturamıyorum,” dediğimde sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Bakışlarımı ondan kaçırıp yastığıma daha çok sarıldığımda yatağa oturduğunu hissettim. Kollarımın arasındaki yastığı çekip yerine kendisini geçirirken şaşkınlıkla onu izliyordum. Boyu her zaman benden uzun olmuştu ama hareketleri artık daha farklıydı. Vücudundaki kaslar her hareketinde geriliyor ve saçları önüne düşüyordu.

Yanıma uzandıktan sonra kolunu başımın altından geçirerek sırtıma yasladı. Yüzümü göğsüne doğru çekerken, “Şimdi ağlayabilirsin,” dedi.

Gözümde biriken yaşlar üzerindeki gömleği ıslattığında, “Aslında ağlamandan nefret ediyorum. Ağlamasan her şey daha güzel olabilir ama ağlayacaksan da benim yanımda ağla,” dedi. Beni kendine daha çok çekip sol kolunu da bedene dolayarak bana iyice sarıldı.

Onun kokusunu içime çekerek dakikalarca ağlamaya devam ettim. Yanımda sevdiğim insanlar olduğunda bile bir şekilde yalnız hissetmeyi başarıyordum ama Aaron’ın yanımda olduğunu bilmek bu yalnızlığımı az da olsa gideriyordu. Çünkü beni kullanmak isteyenlerin aksine, onun gerçek bir sevgiyle yanımda durduğunu biliyordum.

“Beni nasıl buldun?” diye sorduğumda derin bir nefes aldı.

“Birlik’in seni kaçırdığını ve Hamal’a hapsettiğini, saraya girmek için geri döneceğinizi biliyordum.” Sesi normalde olduğundan daha sertti.

Başımı yukarı doğru kaldırıp yüzünü görmeye çalıştım. “Nasıl?”

“Sarayda sana ulaşmak zordu. Burada yaşadığım her gün seni saraydan kurtarıp yanıma getirmenin bir yolunu aradım ama saray çok güçlüydü ve ben Menkar Adaları’nı riske atacak hiçbir şey yapamazdım. Bu yüzden hareketlerime dikkat ediyordum.”

Sol eli çenemi buldu ve parmaklarını tenimde gezdirirken gözlerimiz buluştu. “Saraydan çıktığın andan itibaren sana ulaşmak kolaylaştı. Artığın her adımı, aldığın her nefesi öğrenmek için elimden geleni yaptım. Saraya geleceğinizi ben de saraydakiler de biliyordu. Bir pusuya düşeceğinizi anladığımda sizden önce oraya gittim.”

Çenemde duran elini yüzümden alıp parmaklarımızı birbirine kenetledim. Tereddütle, “Babam benim için bir anlaşma yaptığını söyledi. O kişi sen miydin?” diye sordum.

Gözlerini yavaşça kapatıp sorumu onayladığında kaşlarımı çattım. Bakışlarımız tekrar buluştuğunda, “Onu tüm sarayı yakmakla tehdit ettim,” derken sırtımda duran eli saçlarımı okşamaya başladı. “Richard ile sadece senin için anlaşma yapmıştım. Bu yüzden Birlik pusuya düştü ve zor durumda kaldı. Senin güvende olduğunu bilerek onlara yardım etmek için yanlarına gittim. Ormanda seni bulmam biraz geç oldu.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadığımda beni kendine çekti. Yüzümü göğsüne yasladım. “Seni çok özledim.”

“Sarayın içindeki her çocuk acı çekiyordu. Ama biz aynı odaların içinde gruplar halinde tutulduğumuz için birbirimizi görüyor ve acılarımızı paylaşabiliyorduk. Fakat sen tek başınaydın. Yalnızlığını fark ettiğimde gözlerindeki acıyı hiç kimsenin anlamadığını görmüştüm.”

Sırtımda başparmağıyla daireler çizerken sesindeki acı gerçekleri gün gibi ortaya seriyordu. “Kendinden biriyle arkadaş olmamıştın. Tüm gün, bir odanın içinde seni iyileştireceğini söyleyen canavarlarla vakit geçiriyordun. Askerlerden kaçıp kütüphaneye giderek bu yalnızlığını kitaplarla paylaşıyordun.”

Kollarımı onun beline dolayıp parmaklarımı gömleğine geçirerek vücuduna dokunduğum sırada devam etti. “Senin bu yalnızlığını gördüğümde arkadaş olmak istedim. Her gün o lanet kafeslerden kaçıp yanına gelmek için bir sebebim olmuştu. Beni gördüğünde yüzünde oluşan tebessüm için canımı bile verirdim, Victoria.”

Gözyaşları içinde, “Verdin de,” diye fısıldadım.

“O bahçeye çıktığımızda ve karların içinde koşup durduğunda ne kadar mutlu olduğunu görmüştüm. Vücuduma giren ilaçlar canımı çok yaksa da sorun değildi. Çünkü sen mutluydun.” Bu cümleleri beni daha çok ağlattığında geri çekilip yüzümü ellerinin içine aldı.

“Ama bak, ölmedim. Buradayım!”

Aaron başparmağı ile gözyaşlarımı temizlerken, “Seni kaybettiğim gün kendimi öldürmek istemiştim,” dedim. “Yanıma yaklaşan herkesi ateşler içinde bıraktım. Kaç tane

askeri yakutğımı bile bilmiyordum. Yüksek dozda ilaçlar verip sakinleşmemi sağlayamasalar tüm sarayı yakacaktım. Ailem aylarca yanıma yaklaştımadı.”

Sesim titrerken, “Öldün sanmıştım,” diyerek onu kendime çektim. Yanımda olduğuna ve yaşadığına hâlâ inanamıyordum.

“Yanımdayım.” Beni sakinleştirmek istercesine başımı okşadı. Gözyaşlarım göğsüne doğru akarken, “Buradayım,” dedi.

“Ve ben de seni çok özledim, Vic.”

Sevdiğiniz birini kaybetmek canınızı ne kadar yakıyorsa onu tekrardan bulmak acınızı o kadar hafifletiyordu. Beni her koşulda, karşılıksız seveceğini bildiğim ve benim de aynı şekilde sevdiğim tek insanı kaybetmemiş olmak bu hayattaki en büyük şansımdı. Bu şans en iyi şekilde kullanılmalı ve onu tekrar kaybetmek gibi bir hataya düşmemeliydim.

Birbirimize kenetlenmiş halde dakikalarca durduktan sonra yavaşça geri çekildim. “Rose ile uyuyabilir miyim?” dediğinde dudaklarını birbirine bastırdı.

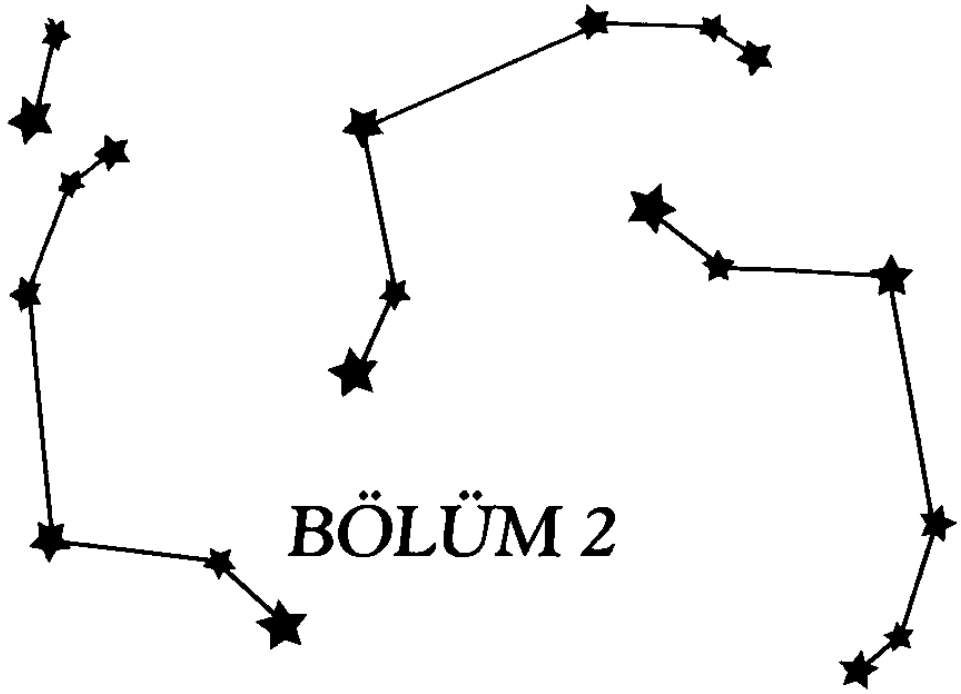
“Şu an Rose ile uyuman ikiniz için de iyi olmaz. Nedenini sana daha sonra detaylı bir şekilde açıklayacağım.”

Bir sorun olduğunu hissederek kaşlarımı çattım. “Benimle uyuyabilirsin,” diye devam ettiğinde bugün yaşadıklarımın yeterince ağır olduğunu fark edip ısrarcı olmamaya karar verdim.

Sadece, “O iyi mi?” diye sordum.

“Evet, sevgilim. Maddy ve Seth ile beraber kalıyor.”

Güven veren sesine ve bakışlarına inanarak başımı göğsüne gömdüm. Gözlerimi kapattıktan sonra uyumak için zihnimle büyük bir savaş verdim.

BÖLÜM 2

Islak saçlarım sırtıma çarparken Maddy önde ben arkada ilerliyorduk. Tüm gece berbat rüyalar görmüş ve doğru düzgün uyuyamamıştım. Bu yüzden çok yorgundum ve yürürken Maddy'ye yetişmekte zorluk çekiyordum.

"Bu kadar yavaş yürürsen adayı gezmemiz dört gün sürecek." Kısa saçlarını savurarak bana doğru döndüğünde durup nefesimi düzenlendim.

"Hızına yetişmeye çalışırken boğuluyorum," diyerek kendimi savundum. Aklıma Oscar ile yaptığımız antrenmanlar geldiğinde yüzümde bir tebessüm oluştu. Onun beni iğneleyen cümlelerini özlemiştim.

"O zaman ben biraz yavaşlıyorum ve sen biraz hızlanıyorsun. Orta yolu bulup ilerlemek zorundayız çünkü ben hiçbir zaman bir şeylerden ödün veren tek kişi olmam." Saçlarıyla aynı renkte olan kaşlarını çatarken kollarını göğsünde birleştirmişti.

Tepkisine gülerek, "Tamam," demekle yetindim.

Sabah uyandığımda yanımda Aaron yoktu. Maddy yanıma gelip temizlenip hazırlanmama yardımcı olmuştu. Bana Menkar Adası'nı gezdireceği için mutsuzdu. Sürekli bu konuda söylenip Aaron'ın tur bitmeden gelmesini diliyordu.

Aaron'ın evinin önündeki bahçeden dümdüz ilerlediğimizde yolumuz ahırlara çıkmıştı. Maddy elini kaldırıp karşı tarafı gösterdi. "Ahırlar değirmenin alt tarafında kalır. Ahırların arkasında ve aşağısında tarım yapılan bir bölge var. Oradan ilerisi de sınırimızı oluşturan orman."

Menkar sahilinin bulunduğu kısımla yaşam alanı arasında bir orman vardı. Bu gizli yaşamı saraydan gelen askerlerden korumak için orman bir paravan görevi görüyordu. Yan yana dizili ahırlardan birine doğru yaklaştığımda Maddy arkamdan seslendi.

"İçeriye girmek için vaktim yok." Gün içinde yapması gereken işlerden alıkondduğu için acele ediyordu. "Her bölgede onlarca çocuk çalışsa da her alanda sorumlu olan kişiler vardır. Ahırlar büyük olduğu için onlardan sorumlu üç kişi var: Frank, Sara ve Ruby."

Maddy ahırlardan yukarı doğru yürürken ben de peşine takıldım. Ahırların dışında çalışan birkaç çocuk beni incelediğinde utanarak bakışlarımı kaçırdım.

"Ahırların altında kalan tarım alanında iki sorumlu var: çiftçilerimiz Cedric ve Emily." Değirmene geldiğimizde Maddy göğsünde birleştirdiği kollarını serbest bıraktı.

"Değirmende sadece bir sorumlu var, o da Drew," dediği sırada bir ıslık sesi duyuldu. Başımı yukarı kaldırdığımda

değirmenin en üst penceresinden sarışın bir çocuk el sallıyordu. Ona karşılık verip el salladığımda başını eğip selam verdi.

Maddy gözlerini devirerek, “Hep bu kadar mutlu olmak zorunda mısın?” dedi. Yüzümdeki gülümseme silinirken bunu bana değil Drew’a söylemiş olduğunu anladım.

“Değirmenlerin üst tarafında yaşam alanı var. Aaron’ın evinden Kuzey’e doğru ilerleyen bu alan, mezarlıklara ve çalışma alanına geldiğinde son buluyor. Aaron ile birlikte, yaşam alanının etrafını bahçe, değirmen, ahırlar ve ormanla sararak koruma altına aldık.”

Maddy’nin söylediklerini etrafıma bakıp doğruladım. Aaron’ın evinin yanında uyandığım kulübeden onlarcası bu alanda yan yana dizilmişti. Bazıları büyük bazılarıysa küçük olan evlerin tarzı hep aynıydı ama boyaları ve süsleri kendilerine özgüydü.

Kalabalığa girmenin gerginliğiyle kollarımı göğsümde birleştirip daha hızlı yürümeye başladım. Evlerin arasında dolaşan çocuklar meraklı gözlerle beni inceliyordu. Gruplar halinde belli bir işin peşinden koşturduklarını hareketlerinden anlayabiliyordum. Burada herkesin gün içinde yapması gereken belirli görevler vardı.

Asla bitmeyeceğini düşündüğüm bir yokuşu tırmanmaya başladığımızda Maddy verdiği sözü tutmuş ve bana ayak uydurmuştu. Yanında ilerlerken merak ettiğim bir soruyu sormak için Maddy’e biraz daha yaklaştım.

“Aaron’ın gözleri hep böyle kanlı mı olur?” dedim.

“Her zaman böyle yorgun ve sağlıksız görünmez.” Beni geçiştirmeye çalıştığını fark edince sorumu devam ettirdim.

“Neden sürekli uykusuz?” Bu sabah uyandığımda yanımda değildi ve diğer işlerini yapamadığını da biliyordum. Zaten beraber uyumuş olmamıza rağmen hâlâ uykusuz olması mantıksızdı.

Maddy aniden durup şaşkınlıkla bana baktı. “Gerçekten sebebini bilmiyor musun?”

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı büzdüm. Omuz silkmekle yetindiğimde, “Bunu benim söylemem doğru olmaz, Victoria,” dedi. Kelimeleri kendinden emin ve ciddi bir şekilde söylemişti.

Yeni tanıştığım birine özel olduğunu hissettiğim bir konu hakkında ısrar edemeyeceğimi düşünerek kendimi geri çektim. Aklımı kurcalayan sorular daha da artarken hızımı yavaşlatıp Maddy’nin gerisinde kaldım.

Yokuş en sonunda bittiğinde bir tepeye ulaştık. Aşağıda duran manzaraya şaşkınlıkla baktım. Sağımda koca bir mezarlık vardı ve ben bu gördüklerime inanamıyordum.

“Sahilin sol kısmı eğitim ve çalışma alanı. Aaron ve Seth burada genellikle güçlerini kullanmaları için çocuklara ders verir.” Maddy’nin kızmasından korkarak başımı mezarlıktan zorla çekip sola döndürdüm. Seth ve onlarca çocuk boş bir alanda çalışma yapıyordu.

“Sahilin sağ kısmı...” dediği sırada cümlesini yarıda bırakıp arkasını dönen Maddy’e baktım. Hemen yanında Aaron’ı gördüğünde birden gülümsemeye başladığını fark ettim. Aaron’ın gözlerindeki kızarıklar azalmıştı ve eskisi kadar yorgun görünmüyordu. Üzerindeki siyah kıyafetlerden gül kokusu yükseliyordu. Omuzlarında siyah bir pelerin vardı ve siyah saçlarıyla beraber ürkütücü bir havaya bürünmüştü.

“Artık işime dönebilirim.” Maddy sevinçle benden uzaklaştığında görevi Aaron’ın devraldığını anladım. “Teşekkür ederim, Maddy,” diye fısıldadı.

“Nasılsın?” Maddy yanımdan uzaklaşırken Aaron gözlerini mezarlıktan ayırmadı.

“Daha iyiyim, sen?” Bakışlarımı onun gibi mezarlığa çevirdim.

“Menkar Mezarlığı. Yıldızlar tarafından lanetlendiğine inanılarak öldürülen yüzlerce çocuğun yatağı. Tanrıların bir lütfu olarak görülmek yerine farklı olarak damgalandıkları için burada yatıyorlar.”

Soruma cevap vermek yerine doğrudan konuya giren Aaron’ın sesinde derin bir öfke ve nefret duyuluyordu. Karşımda bir çocuk değil yetişkin bir adam duruyordu. Âdeta dün gece beraber uyuduğum kişiden farklı biriydi.

“Neden ağaçlar pembe, turuncu ya da diğer renklerde?” dediğimde bakışlarım mezarlıktaydı. Mezarın etrafındaki renkler çok parlak ve muazzam görünüyordu. Hayatımda ilk defa pembe ve turuncu ağaçlar görüyordum. Çimenlerin rengi yer yer mor ve maviydi. Beyaz mezar taşlarının arasından tüm renkler yükseliyordu.

“Bir gün Menkar Sahili’ne atılıp giden cesetleri toprakla buluşturmaya karar verdik. Bizim gibi olan her çocuğun bir mezarı bulunmalıydı. Bazılarının isimlerini biliyor bazılarınyısa hiç tanıımıyorduk. Çok sayıda çocuğu isimsiz olarak gömmek zorunda kaldık.”

Gözlerini mezarlıktan ayırıp bana doğru döndü. Gergin duruşundan çekindiğim için bakışlarımı mezarlıkta tuttum. Aaron aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma yaklaştı.

“Çocukları gömdükten bir süre sonra rengârenk yeşeren bitkiler filizlenmeye başladı. Her birinin içinde tanrılardan gelen bir sihir olduğu için burası daha önce gördüğün hiçbir yere benzemez. Menkar Adaları’na yıldızlardan bir parça dokunduğu için gördüğün her şey diğerlerinden daha parlak, sağlıklı ve güzeldir.”

Sağ elini havaya kaldırıp yüzüme doğru uzattı. Parmakları çeneme değdiğinde başımı ona doğru çevirdim. Boşta kalan elini omzuma koyarak tüm vücudumu kendine doğru döndürdü. “Hatta bu topraklardaki her bitki Sirius’takilerden sekiz kat daha hızlı yetişir.”

“Bu ülke, çocukların içindeki sihrin bir lanet olduğunu söylüyor. Bu gerçekten doğru olsaydı sence bu mezarlık usta bir sanatçının elinden çıkmış bir gökkuşağı tablosu gibi durur muydu? Yıldızların laneti olduğunu düşündükleri bu çocukların ölüsü bile hayatımızı bu kadar olağanüstü kılabilirken dirisi sence neler yapabilir?”

Daha önce hiç görmediğim meyveleri yerken onların bu adaya özgü, egzotik meyveler olduğunu düşünerek pek umursamamıştım. Ama gerçek, tanrılardan bir parçanın çocuklar aracılığıyla toprağa düşmesi sayesinde her şeyin olağanüstü bir güzellikte olmasıydı. Burası âdeta cennetin dünyadaki yansımasıydı.

Aaron’ın çenemi tutan elini çekip bir adım geriledim. Arkamda duran manzaraya döndüğümde yaşam alanını tepeden görme şansını yakalamıştım. Az önce yanından geçtiğim değirmen ve ahırlar solda kalmıştı. Minik evler tatlı bir kasabayı andırıyordu.

“Menkar cennetten bir parça gibi,” dedim.

“Çünkü buraya kötü niyetli insanlar değil, içlerinde tanrılardan bir armağan bulunan çocuklar dokundu. Sıradan insanların dünya üzerinde adım attığı her yeri yok etme riski var ama bizler öyle değiliz.”

Şaşkınlık içinde tekrardan arkamı dönüp mezarlığa baktım. Dizlerimin titrediğini hissettiğimde çimlerin üzerine oturup ayaklarımı yokuştan aşağıya doğru uzattım. Aaron beni taklit ederken ben karşımda duran renkleri ve denizi izliyordum. Denizin sonu gökyüzüyle birleşir gibi dururken daha önce böyle bir manzarayı görmediğimi fark ederek büyük bir açlıkla her yeri incelemeye devam ettim.

Aaron, “Mezarlıkla iki kişi ilgilenir,” derken elini mezarlığın sonundaki sahil kısmında olan bir kulübeye uzattı. “Abigail ve Jacob.”

“Sınırımızı çizen ormanın diğer tarafında iki sorumlu daha var. Benjamin ve Gregor adayı dışarıdaki tehlikelerden koruyor. Yıllar önce bir darbe yaparak Sirius’un kulübesini ele geçirdiler. Sirius üniforması giymelerine rağmen kalpleri bizimledir.” Ormanın ilerisindeki sağ tarafı gösterdi. “Sirius’tan gelen gemileri karşılar ve ölen çocukları adanın bize ait olan tarafına getirirler.”

Birden ayağa kalkıp elini bana uzattı. “Sana göstermek istediğim önemli bir yer var.” Elini tuttuğumda beni yerden kaldırıp yürümeye başladı. Yokuş aşağı inerek peşine takıldım.

Aaron’ın evini geçip yolumuza devam ettik. Adanın kuzeyinden güneyine kadar yorucu ve uzun bir yürüyüş yapmıştık. Elimi bir an bile bırakmamış olması bizi gören herkesin dikkatini çekse de elimi ondan ayırma cesareti gösteremedim.

Bahçenin ilerisinde bulunan sık ağaçları geçtiğimizde gördüğüm manzara karşısında dilim tutuldu. Burnuma dolan kokuya inanamayarak Aaron'ın elini bıraktım. Tamamı kırmızı güllerden oluşan büyük bir bahçenin önünde duruyorduk.

Beni bahçenin güzelliğinden daha fazla şaşırtan şey, defalarca kez rüyamda gördüğüm gül bahçesinin karşımda duruyor olmasıydı. Başımı sağa sola sallayıp Aaron'a çevirdim.

“Nasıl?” diye şaşkınlıkla sorduğum sırada elimden tutup beni bahçenin içine sürükledi.

Elimden akan kanları fark edince koşmaya başladığım rüyam aklıma gelmişti. Gül bahçesine girdiğim anda kanlar peşimi bırakmış ve içim huzurla dolmuştu. Şimdi aynı gül bahçesinde Aaron'ın elini tutarak yürüyordum.

Bahçenin tam ortasına geldiğimizde Aaron durdu ve bana doğru döndü. Bakışlarımız buluşurken ellerini yüzüme koydu. Gözlerinin içinden yansıyan derin bir mutlulukla, “Gülleri çok sevdiğini biliyorum,” dedi. “Burayı bir cennete dönüştürmeye karar verdiğimde senin için bir gül bahçesi yapmak istemiştim.”

“Bir gün buraya geleceğinden ve yanımda olacağından emindim. Sana ilk defa bir gül getirdiğimde gözlerinde gördüğüm o mutluluğu unutamadım ve sana böyle bir hediyeye hazırladım.” Geri çekilirken ellerimden tuttu. Beni, dans eder gibi bütün o çiçeklerin arasında döndürdü. “Bu adadaki herkes bu bahçenin sana ait olduğunu biliyor,” dedi.

Birlik'te gördüğüm rüya aklıma geldi. Bir sahilde uyanıp kırmızı gökyüzüne bakıyordum. Gül bahçesine girip etrafımı saran kanlardan kurtulmak istiyordum. O gün rüyamda gör-

düğüm bahçe ve bu adaya geldiğimde gördüğüm rüyalarındaki bahçelerin hepsi aslında burasıydı. Gerçekten var olduğunu bile bilmediğim bir bahçeyi defalarca kez rüyalarımnda görmüş olmak içimi ürpertti.

“Ben burayı daha önce rüyamda gördüm,” diye fısıldarken şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışıyordum.

Aaron beni güllerin arasında peşinden sürükleyip, “Biliyorum,” dedi.

“Ama nasıl?” Soruma cevap vermesine fırsat kalmadan bahçeden çıkmış ve bir sahile gelmiştik.

“Burası Gül Sahili. Ölen her bir çocuk için toprağa bir gül ekildi. Her bir çocuğun anısını bu sahilde seninle beraber yaşatmak istedim.”

Arkamızda gülden bir bahçe, önümüzde ise sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bir deniz vardı. Kırmızı kumlar ve gökyüzü bana rüyalarımı hatırlatırken içim yeniden ürperdi. Aaron ada hakkında bilgi vermeye devam etti.

“Gül bahçesinde üç sorumlumuz var: Angel, Anna ve Olivia. Sol tarafta ise gemilerimizi sakladığımız sahil bulunuyor,” dediğinde başımı o yöne çevirdim. Dört tane gemi yan yana duruyordu. “Gemilerin sorumluluğu Paula ve Jonathan’a ait.”

Gözümü açtığım ilk andan itibaren o kadar çok insan ismi duymuştum ki Maddy ve Seth dışında hiçbirininkini aklımda tutamıyordum. Adanın planını biraz çözmüş olsam da burada uzun bir süre yaşamadan her şeyi onlar gibi benimseyemezdim.

Bakışlarımı gördüğüm her şeyden çekip elimi sıkıca tutan Aaron’a döndüm. “Gül bahçesini hiç bilmediğim halde rüyalarımnda nasıl gördüm?”

Aaron elimi bırakıp bir adım geriye doğru ilerledi. Üstündeki pelerini omuzlarından arkaya doğru itti ve ellerini ortaya çıkardı. Parmaklarından alevler yükseldiğinde ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Bana daha önce gücümün ne olduğunu hiç sormadın,” dedikten sonra avucunda alevden bir top oluşturdu.

Parmaklarını minik hareketlerle oynattığında avucundaki alev topu bir hortuma dönüştü. Ateş kendi etrafında dönerek yukarıya doğru yükseldikten sonra saniyeler içinde yok oldu. Gözlerimi, havada asılı duran elinden ayırıp Aaron’a baktım. Ateşi yakmasından çok bu kadar hızlı söndürmesine hayran kalmıştım.

“Gücüm, sarayda bulunduğum son günlerde ortaya çıktı. Richard, o kafesin içindeyken gücümü fark etmiş olsaydı beni bu adaya asla göndermezdi.”

“Sen...” derken cümlem yarım kaldı. Bir adımda yanına yaklaşp kollarımı boynuna doladım. Güçlü elleriyle vücudumu sarıp aynı şekilde bana sarıldığında, “Sen benim gibisin,” dedim.

Tina Young’ın soyundan gelen bir kişi daha görmenin mutluluğunu yaşıyordum. Rose ile yalnız olmadığımızı bilmek gözlerimin yaşarmasına sebep oldu. Yüzümü Aaron’ın boynuna gömüp gül kokusunu içime çektim. Gözyaşlarım onun tenine doğru akarken konuştu.

“Seni hiçbir konuda yalnız bırakmıyorum, sevgilim. Farkında mısın?”

Ona sarılmayı bırakıp geri çekildim. “İnanılmazsın! Ateşe hükmediyorsun ve çok kontrollüsün.”

“Burada kendimi yıllarca geliştirdim. Çok fazla şeyi yakıp kül ettim ama dört tarafı sularla çevrili bir yerde yaşıyor olmak en büyük şansımdı.”

Ona karşı duyduğum sevgi bir hayranlığa dönüşürken, “Ama rüyalar?” diyerek kafamın karıştığını belirttim.

“Tina Young’ın soyundan gelen her çocuk ateşe hükmetmenin yanında bir özel güce daha sahip olur. Ben...” Cümlesine devam etmekten çekinerek beni izledi. “Rüyalara girebiliyorum.”

Kalbimin tam altında beliren bir korkuyla bir adım geri atarak aramıza mesafe koydum. Kaşlarımı çatarak söylediği cümleyi anlamaya çalıştım. Rüyalara girerek zihnimi yönettiğini düşündüğümde korku bütün hücrelerime yayıldı.

“Nasıl?”

“Korkmana gerek yok,” diyerek bana doğru yaklaştığında biraz daha geriledim.

Ondan uzaklaştığım için burnundan soluyarak parmaklarını saçlarından geçirdi. Gül bahçesini izlerken sakinleşmeye çalışır gibi duruyordu ama ben sakinleşmek istemiyordum.

“Bunca zamandır zihnime girerek beni yönetiyor musun yani?”

“Düşündüğün gibi değil.”

Birlik’te gördüğüm rüyalar aklımda geldi. Defalarca “*Gücünü kullan, Vic,*” demişti. Bana yol göstermek için rüyalarımnda benimle konuşmuştu. Yolumu her zaman gül bahçesine çıkarmıştı.

“Hiçbir zaman tam olarak zihnine girmiyorum. Rüyalarında ne gördüğünü bile bildiğim söylenemez. Sadece

görmeyi istediğim şeyi rüyana karıştırabiliyorum,” diye fısıldadı. “Minik parçalar ekleyerek rüyanın akışını değiştirmeye çalışıyorum ama o an rüyanda ne gördüğünü tam olarak bilemediğim için çoğu zaman doğru şeyi yapamıyorum.”

“Tam olarak bilemiyorum da ne demek?” Bir yandan merak ettiklerimi sorup diğer yandan eski rüyalarımı hatırlamaya çalışıyor, hangilerinin gerçek hangilerinin yalandan ibaret olduğunu düşünüyordum.

“Ben senin rüyana nasıl kırıntılar bırakıyorsam sen de kendi rüyanın kırıntılarını benim rüyama gönderiyorsun. Bir zihne tamamen girmeyi daha önce hiç başaramadım.” Son cümlesini üzgün bir şekilde söylemişti. Başarısız olduğu için kendine kızıyor gibiydi.

“Daha önce deneyip de zihinlere giremediğin için üzgün müsün?” Ses tonumdaki şaşkınlık daha çok öfke gibi çıkmıştı. Rüyalarıma girerek düşüncelerimi etkilediği için ona kızmıştım.

Sabırla, “Bu güç bana, tanrılar tarafından kullanmam için verildi. Elimde böyle bir güç varken bunu kullandığım için beni suçlayamazsın. Ayrıca bunu hiçbir zaman kötü bir niyetle kullanmadım. Sana zarar verecek bir şey yapmam,” dedi.

“Düşüncelerimi etkiledin!” Öfkeli sesim boş sahilde yankılandı.

“Rüyanda ne görüyorsun bilmiyorum ama her uyuduğunda çığlıklar atıyorsun. Acı çektiğini, çaresiz kalarak rüyalarında boğulduğunu görüyorum ve acını azaltmak için yardımcı olmaya çalışıyorum. Bir kez bile sana ya da bir başkasına zarar verecek bir şey yapmadım!”

Bana doğru yaklaşıp aramızdaki mesafeyi hızla kapadı. Kollarımdan tutup ondan uzaklaşmama engel oldu. “Sevdiğin bir insanın acı çektiğini gördüğünde acısını azaltmak için her şeyi yaparsın. Seni o halde görmemek için her şeyi yaparım ve bugüne kadar yaptığım hiçbir şeyden de pişman değilim, Victoria.”

Kollarımı ondan kurtarmak için hızla çektiğimde beni daha sıkı tuttu. “Bırak beni, Aaron!” diye bağırdığımda tek kolumu bıraktı. Boşta kalan elini sırtımı yaslayıp beni kendine doğru çekti. Başım onun göğsüne yaslı hale geldiğinde dişlerimin arasından konuştum. “Bırak beni!”

“Sarayda kaldığın zamanlarda etrafın göktaşları ve iksirlerle dolu olduğu için rüyana girmeyi asla başaramıyordum. Kanında gezen ilaçlar da sana ulaşmama engel oluyordu. Birlik seni kaçırdıktan sonra ilk kez rüyana girmeyi başarabildiğimde sana kendimi göstermeye çalıştım,” derken sesi çaresiz geliyordu.

Bir ormanın içinde Aaron’ın bana seslendiğini ve gücümü kullanmam gerektiğini söylediğini hatırlıyordum. Onu bulduğumda kanlar içindeydi ve babam da başında bekliyordu. Aslında her şeyi babamın yaptığını ve gücümü kullanarak savaşmam gerektiğini söylemeye çalışmıştı. Silik bir anı da olsa, bana kendini göstermişti.

“Kanlar içindeydin,” derken ağlamaya başladım. “Kollarından aşağıya kanlar akıyordu. Bir kafesin içindeydin ve seni kurtarmaya çalışmıştım.” Sesim titriyordu. “Ağzından kanlar gelmeye başladığında öldüğünü düşünerek çıldırmış bir halde uyanmıştım.”

Ellerini sırtımdan çekip yanaklarıma koydu. Gözyaşlarımı silerken başımı yukarı kaldırıp ona bakmamı sağladı.

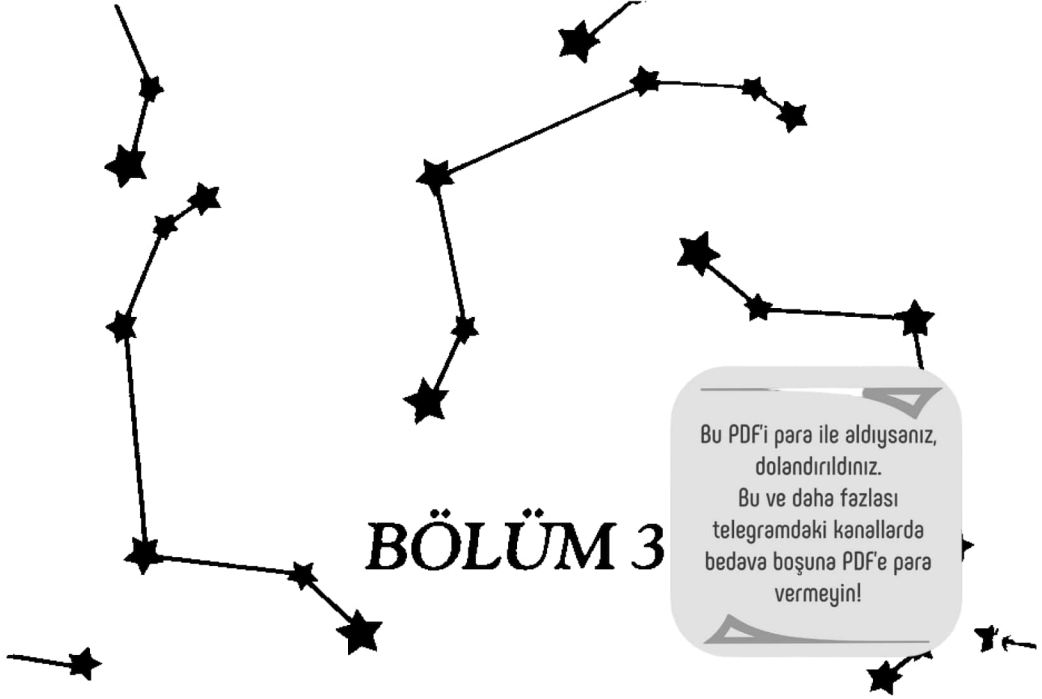
“Bir rüyaya tamamen hükmedemem. Benim öldüğümü düşündüğün için kanlar içinde görmüş olabilirsin. Ben sadece gücünü kullanman gerektiğini söyleyip senin için burada olduğumu göstermeye çalışıyordum ama çoğu denememde başarılı olamadım.”

“Sana kendi zihninin bile zarar vermesini istemedim, Vic.” Alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapadı. “Seni o kadar çok seviyorum ki seni kendinden bile korumaya çalışıyorum.”

Bu sözlerine şüpheyle yaklaşımda ona inanmak istiyordum. Burnumun ucuna minik bir öpücük kondurup titreyen bir sesle, “Sakın bir daha benden korkma. Benden bu şekilde uzaklaşmaya çalışma,” dedi. “Seni bir kez kaybettim. Bir daha kaybetmeyeceğim.”

Aaron’ı aniden kendime doğru çekip kollarımı boynuna doladım. Aynı şekilde karşılık verip belime sarıldı ve ayaklarını yerden kesti. Kendi etrafında dönmeye başladığında, “Seni çok seviyorum,” dedim.

Deniz ve güller gözlerimin önünden hızla geçerken parmaklarımı saçlarına doladım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Her şey için.”

BÖLÜM 3

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Aron yanımda hızlı bir şekilde yürürken, “Rüyalara girdiğin için mi sürekli bu kadar uykulusun?” diye sordum.

“Bir rüyaya girmek istediğimde uyumak ve uyanık olmak arasında ince bir çizgide duruyorum. Zihnim, rüyasına gireceğim kişiye odaklandığı için aslında tam olarak uyuyor sayılmam.”

Sol bileğinden yakalayıp onu durdurdum. “Bu yüzden mi gözlerin kan içinde?”

“Genelde gücümü sorunsuz bir şekilde kullanırım ama sen geldikten sonra işler değişti.” Bileğini tuttuğum kolunu geri çekip parmaklarını parmaklarıma doladı.

“Nasıl?” dediğimde kaldığı yerden yürümeye devam etti.

“Sarayda yaşadıklarından sonra her uykunda kötü rüyalar görüyorsun ve ben de seni sakinleştirmek için uyumuyorum. Adaya ilk geldiğinde çok uzun süre uyudun, Vic.”

“Ben... çok üzgünüm, Aaron.” Pişmanlık ve utanç dolu bir ifadeyle sırtını izliyordum.

“Ben tüm bunları senin üzülmemen için yapıyorken hâlâ üzgünüm demen hiç adil değil. Ayrıca yardım ettiğim tek kişi sen değilsin zaten,” dedi.

Devam etmesi için sessiz kaldığımda evinin önüne gelmiştik. Kapıyı açıp içeri girdikten sonra, “Üst katta işlerim var. İstersen bana eşlik edebilirsin,” dedi.

Başımı olumlu anlamda salladığımda merdivenleri çıkmaya başladı. Onu takip ederken bu konuyu kapatmaya niyetli değildim. “Başka kimlere yardım ediyorsun?”

“Seninle beraber adaya gelen diğer çocuklarla da ilgileniyorum. Onların rüyalarına girip rahatlatmak daha kolay.” Bir kapıyı açıp içeri girdi ve benim de geçmem için yer açtı. “Ama sen ve rüyaların beklediğimden daha güçlüsünüz.”

Çalışma odası diğer yerlerin aksine küçüktü. İki duvarı kaplayan minik bir kitaplık ve camın önünde kare bir masa vardı. Masanın tam üzerinde Menkar Adaları’nın ve Sirius İmparatorluğu’nun haritaları bulunuyordu. Masanın kenarında da birkaç defter ve kitap vardı.

Aaron masanın arkasındaki sandalyeye geçerken benim odayı keşfetmeme izin verdi. Bakışlarım odanın içinde gezinirken pelerini kapının yanındaki askılığa bıraktığını fark ettim. Aklımdaki sorulardan kaçamadığım için konuşmaya devam ettim.

“Benim neden özel bir lanetim yok?”

“Ateşi hükmeden her kişi özel bir güçle doğar. Daha önce bunun hiçbir istisnası olmadı. Senin gibi herhangi bir gücü

olmadığını düşünenler de bir süre sonra kara delik olduklarını keşfettiler.”

Bakışlarımı duvardaki bir tablodan çekip Aaron’a döndüm. “Kara delik efsanesi gerçek mi?”

“Tabii ki gerçek! Sayıları çok az da olsa tarih boyunca böyle çocukların var olduğu bilinmektedir.” Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle beni izliyordu. “Senin de güçlü bir kara delik olduğunu düşünüyorum.”

Aklıma aniden gelen bir fikirle ona doğru yaklaştım. “Rose,” derken sesim soru sorar gibi çıkmıştı. Oscar’ın kardeşi Rose da ateşe hükmediyordu ve bu yüzden onun da özel bir gücü olmalıydı.

“Rose’un gücü onun için bir ödül mü yoksa lanet mi bilmiyorum.” Sesinde üzüntü ve hayal kırıklığı vardı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Buraya ilk geldiğinde çok acı çektiğini gördüm. Kafesin içinde diğer çocuklarla beraber yanmak onda büyük bir travmaya sebep olmuş.” Parmaklarının arasındaki kalemi çevirmeye başladı. “Bir gün uykusundan uyandığında senin yanında canının çok acıdığını, seninle değil benimle uyumak istediğini söyledi.”

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken kollarımı göğsümde birleştirdim. Aaron üzgün bir ifadeyle, “Benim yanımda uyuduğu o gece ilk defa rahat bir uyku çekmişti. İşte o zaman sorunun tam da söylediği gibi senin yanında uyuması olduğunu anladım,” dedi.

“Ama neden?” Rose’un benim yüzümden acı çektiğini bilmek korkunçtu.

“Rose duyguları hissedebiliyor, Vic. Bir kalbin içinde gizlenen gerçek duyguları tıpkı kendi kalbinin derinliklerindeymiş gibi yaşıyor.”

Tedirgin bir şekilde, “Emin misin?” diye sordum.

“Çevresindeki insanların duygularını tam olarak hissedebiliyor. Eğer acı çekiyorlarsa acı çekiyor. Eğer mutlularsa o da mutlu oluyor. Kalabalık bir grubun içinde çok ciddi bir duygu karmaşası yaşıyor. Böyle bir şeyi yönetebilmek onun yaşındaki bir çocuk için çok zor.”

İnsanların yüzlerine taktığı maskelerin aksine gerçekten içlerinde sakladıkları duyguları bilme ve bunları aynı şekilde hissedilme düşüncesi beni korkuttu. Bazen insanlarla empati yapmak bile yeterince zorken tam olarak aynı duyguları hissediyor olmak onun korkulu rüyası olmalıydı.

Ben sessiz kalırken Aaron, “Tanrıların, bir çocuğa ceza niteliğinde bir güç vereceğini düşünmüyorum. Belki de duyguları hissedebilmesinin yanında onları yönetebiliyor da olabilir. Tek yapmamız gereken bu konu üzerinde çalışmak,” dedi.

“Onun rahatlaması için ne yapabiliriz?”

Aaron sandalyesinden kalkıp masanın etrafında dolaşarak yanıma geldi. “Victoria.” Gözlerinde üzgün bir ifade vardı. “Rose yaşının çok üstünde bir olgunluk gösteriyor. Beklediğimden çok daha güçlü bir kız.”

Rose’u görmek ve ona yardımcı olmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Baban kafesin içinde çocukları yakarken onları seyretmek senin için çok zordu. Çocukların çılgınlıklarına ve çektikleri acıya şahit olduğun için uykularından ağlayarak uyanıyorsun. Peki ya Rose?” dediğinde nefesimi tuttum.

“Rose o çocukların yanındaydı. Ateşler içinde yanarak ölen her çocuğun bütün duygularını yüreğinin derinliklerinde hissetti.” Yaşlar gözlerimden hızla akmaya başladı. “Rose ateş gücüne sahip olmasaydı o kafesin içinde sadece bir kez ölürdü.”

Rose o kafesin içinde defalarca kez yanmıştı.

Rose o kafesin içinde defalarca kez ölmüştü.

Benim bir kez görmeye bile dayanamadığım bu olayı o tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmıştı. Ölmediği için tanrılara dua ederek saraydan çıkardığım o kız yaşarken ölmüştü. Hem de defalarca. Sadece sekiz yaşındaydı ama nefes alırken ölmenin nasıl bir duygu olduğunu tatmak zorunda kalmıştı.

Yaşlar gözlerimden hızla akmaya devam ederken Aaron beni kendine doğru çekip sarıldı. Kanımda yükselen öfke, gücümü kullanmam için baskı yapıyordu. Rose, hayatı boyunca unutamayacağı bu hissi benim babam yüzünden yaşamıştı. Babamı öldürmenin bir yolunu bulacak ve ona verdiğim sözü tutacaktım.

“Aaron... bu çok kötü bir şey olmalı,” dediğimde eliyle sırtımı okşuyordu. Rose’u kütüphanede gördüğüm ilk ânı, onun o minicik ellerini ve bir şekilde ona yardımcı olmaya çalıştığını hatırlıyordum. Keşke o gün Oscar’ın yanında kalabilseydi. O zaman bunların hiçbirini yaşamak zorunda kalmazdı.

“O daha çok küçük.” Yüzümden akan yaşları silmek için geri çekildiğimde hıçkırdım.

“Hepimiz öyleydik,” derken çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı. “Rose çok güçlü. Kendine yeni arkadaşlar edindi. Mutlu olmanın yollarını bulabiliyor.”

Telaşla, “Onu görmem lazım. Bugün hiç görmedim,” dedim.

“Seni çok seviyor.” Beni bırakıp kapıya doğru ilerledi. Pelerinin üstüne geçirdikten sonra kapıyı açıp geçmem için işaret etti. “Her fırsatta seni soruyor ama yanında olmaktan da çekiniyor. Onun yanında bu konuları düşünmemeye çalış.”

Yanağımdaki yaşları hızla silip Rose’un yaşadığı kötü şeyleri unutmaya çalıştım. Sırtımı dikleştirip saçlarımı omuzlarımdan geriye ittim. Üzerimdeki gömleği düzeltirken, “Onunla daha fazla vakit geçirmeliyim,” dedim.

Aaron’ın evinden çıkıp bahçenin ilerisindeki diğer evlere doğru yürüdük. Birkaç ev ötede Maddy’le çocukları gördüğümde gülümsedim. Maddy çocuklara yemeleri için meyveler dağıtırken bir oyun oynuyorlardı.

Onlara doğru yaklaştığımızı fark eden Rose elindeki meyveden başını kaldırıp bana baktı. Yerden kalktıktan sonra kollarını açıp yanımıza doğru koşarken gözleri Aaron’ın üstündeydi. Aaron da ona taklit ederek kollarını açıp yere eğildiğinde Rose onun boynuna atladı. Aaron sarıldığı kızın ayaklarını yerden kesip kendi etrafında döndüğünde Rose gülmeye başladı.

“Sözünü tuttun!” diye bağırırken gözlerinin içinde bir mutluluk vardı. Bu an beni duygulandırıp ağlamak isteme neden olduğunda kendime kızsam da gururla Aaron’ı izlemeye devam ettim.

“Her zaman, findığım!”

Kollarını Aaron’dan bana doğru uzattığında onlara yaklaşıp Rose’u kucağıma aldım. Kollarını boynuma sıkıcı

doladığında sevgisini tüm hücrelerimde hissedebiliyordum. “Seni çok özledim,” dediğinde gülümsedim.

“Ben de seni çok özledim!”

Başını omzumdan çekip bana doğru baktığında ben de geri çekildim. Kollarımı sıkıca beline dolamıştım. Sekiz yaşında bir çocuğa göre fazla zayıf ve kısaydı ama yavaş yavaş sağlığına kavuşuyor oluşunu fark edebiliyordum.

“Aaron bana fındık diyor,” dediğinde yanakları kızardı ve genç adama baktı.

Altdudağımı ısırarak güldüğümde Aaron yanıma doğru gelip Rose’un burnuna dokundu. “Çünkü fındık gibi minik bir burnun var,” diyerek Rose’un yanağını öptü. “Hem gözlerin de fındık gibi kahverengi.”

Rose, “Ben daha önce hiç fındık görmedim,” derken şüpheliydi. Dudağımı büzüp üzgün bir yüzle, “Ben de...” dedim.

Aaron geri çekilip diğer çocuklara doğru döndü. “Çünkü fındık Vega’da yetişir, buranın iklimi için uygun değil.” Bozulan pelerinini düzeltti. “Bir gün hep beraber Vega’ya gidersek sizlere nasıl bir şey olduğunu gösteririm.”

Tüm çocuklar kollarını havaya kaldırıp, “Yaşasın!” diye bağırдыklarında Rose da onlara eşlik etti. Aaron tüm dişlerini göstererek gülümserken bir yandan da bana bakıp çapkın bir şekilde göz kırptı.

Aaron, “Artık işimin başına dönmek zorundayım!” derken kaşlarını çatarak sinirli bir şekilde çocuklara baktı.

Rose bir parmağını ona doğru uzattı. “Gerçekten sinirli değilsin! Şaka yapıyorsun,” dediğinde sarıldığım kızı duygular konusunda kandıramayacağımızı anlamıştım.

Aaron başını yukarı aşağı salladıktan sonra Rose'un yanına sıktı. "Haklısın, fındığım."

Aaron diğer çocuklara el sallayıp yanımızdan uzaklaştığı sırada bakışlarım Maddy'ye takılı kaldı. Aaron'ın arkasından hayran bir şekilde bakıyordu. Gözleri bana döndüğünde bu bakışını değiştirdi ve çocuklarla ilgilenmeye devam etti.

Rose kucağımdan inerken az önce masada bıraktığı meyveyi almak için arkadaşlarının yanına gitti. Maddy'ye doğru yaklaşıp, "Bir meyve sepeti alabilir miyiz?" diye sordum.

"Tabii ki!" Maddy arkasına dönüp bana bir sepet uzattı.

"Rose!" diye seslendiğimde küçük kız yüzünü bana doğru çevirdi. "Sepeti istediğin meyvelerle doldur. Seni bir yere götüreceğim."

Heyecanla zıplayıp masanın üzerinden birbirinden farklı meyveleri alıp sepetimize koymaya başladı. En renkli olanlarını seçtiğini gördüğümde tebessüm ettim. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Sepetin büyük bir kısmını doldurduktan sonra aklına bir şey gelmiş gibi üzgün bir şekilde bana baktı.

"Ama akşam masal gecesi var," dedi.

Daha önce duymadığım için şüpheyle ona baktığımda Maddy açıkladı. "Aaron'ın her hafta bir kez düzenlediği bir gece. Bu akşam olacak ama daha çok vaktiniz var."

Rose tekrardan gülümsemeye başladığında Maddy'den küçük bir örtü rica ettim. Aaron'ın pelerinine benzeyen siyah bir örtüyü bana verdiğinde teşekkür ederek yanlarından uzaklaştık.

Minik eli avucumun içinde kaybolurken çimlerin üzerinde yan yana ilerliyorduk. Rose arkadaşlarını ve onlarla

oynadıkları oyunları anlatıp duruyordu. Enerjisi çok yüksek-
ti ve insanı ister istemez mutlu etmeyi başarıyordu.

Hiç beklemediğim bir anda, “Artık üzgün değilsin,” dedi.

“Evet çünkü üzgün olmak hiçbir sorunu çözmiyor.” Bir-
kaç ağacın altından geçerken başımı eğerek dallardan kaçtım.
“Sen üzgün müsün?”

“Evet.” Sağıma döndüğümde küçük kız başını önüne eğ-
mişti.

“Neden?” diye sordum.

“Abimi özledim.”

Gül bahçesine gelmek üzereyken yürümeyi bıraktım ve
elimdeki sepeti yere koydum. İki kelimenin canımı yakma-
sıyla dizlerimin üstüne çökerek Rose’la aynı boya geldim.
Yüzüne dökülen uzun, kahverengi saçları geriye doğru ittim.

“Abini tanıyorum, Rose.” Bakışları şaşkınlıkla bana dö-
nerken gözleri doldu. “Seni kurtarmak için kütüphaneden
gittiğim günü hatırlıyor musun?”

Başını olumlu anlamda salladığında, “O gün abinle tanış-
tım. Seni saraydan kurtarmak için gelmiş ama odanda bula-
mamış. Kütüphanede olduğunu bilmiyormuş,” diye devam
ettim.

“Sen söylemedin mi?” Heyecan ve telaş içinde cevabımı
bekliyordu.

“Ben o zaman çok hasta olduğum için söyleyemedim.”
Oscar’ın omzuma attığı oku düşündüğümde o günün üstün-
den çok zaman geçmiş gibi geldi. “Ama sonra seni kurtarmak
için tekrar geldik.”

“Sözünü tuttun! Beni kurtardın!” dedikten sonra boynu-
ma sarıldı. Huzur dolu kokusunu içime çekip aynı şekilde
karşılık verdim.

“Abin şimdi başka bir yere gitti ama seni ona götüreceğim.”

Hızla geri çekildi. “O bize gelse olmaz mı? Ben burayı çok sevdim.”

“O buraya gelmenin yolunu bilmiyor, güzelim.” Tekrar üzüldüğünde yanağını okşadım. “Ama biz onun evini biliyoruz. Seni oraya götüreceğim. Söz veriyorum.”

“Aaron da bizimle gelir mi?” diye masum bir şekilde sorduğunda gülümsedim.

“Bunu ona sormamız gerek ama önce sana bir şey göstereceğim. Hadi!” Neşeyle yerimden kalkıp elini tuttuktan sonra yolumuza devam ettik.

Ağaçların arasından çıkıp gül bahçesine geçtiğimizde Rose etrafını bir araştırmacı gibi inceliyordu. “Çiçekler çok güzel,” derken elimi bırakıp koşarak bahçeye daldı.

Güllere yaklaşıp tek tek hepsine dokunurken, “Senin ismini taşıyorlar,” diye fısıldadım.

Rose’un gözlerine her baktığımda Oscar’ın yüzünü görüyordum. Birbirlerine çok benziyorlardı. Oscar şu anda kardeşini kurtarmış olduğumdan habersiz bir şekilde Birlik’teydi ve eminim ki onu bir kez daha kurtaramadığı için kendisiyle büyük bir savaş veriyordu. En yakın zamanda Rose’u abisinin yanına götürmeliydim.

Gül bahçesini geçtikten sonra sahile doğru ilerledim. Rose güllerle oynamaya devam ederken Maddy’den aldığım siyah örtüyü kumların üzerine serdim. Meyve sepetini örtünün tam ortasına koyup sağ tarafa oturdum.

“Rose!” diye seslendiğimde küçük kız koşarak yanıma geldi ve örtüde boş kalan kısma yerleşti.

“Ateş meyvesinden yedin mi?” Rose sepetin içinden bir meyve uzattı. Dün yediğim meyveyi elime aldım. “Evet, Aaron bana öğretti.”

Ben meyveyi sepetin içindeki bıçakla keserken Rose üzgün bir şekilde konuştu. “Benim annem ve babam yok mu?”

Sorduğu soru karşısında hareketsiz kaldım. Bakışlarımı ateş meyvesinden çekip karşımdaki kızın üzgün gözlerine çevirdim. “Elbette var!”

“Ama ben hatırlamıyorum. Diğer çocuklar hep anne ve babasını özlediğini söylüyor. Ama ben onları hiç hatırlamıyorum. Benim bir tek abim var.”

Rose daha bir bebek sayılacak yaştayken abisiyle beraber saraya bırakılmıştı. Annesi ve babası Oscar’dan korkarak onları babamın insafına terk etmişti. O yaşta ayrıldığı ailesini hatırlamaması çok doğaldı.

Konuyu bir şekilde değiştirmek isteyip, “Benim de bir abim var. Biliyor musun?” dedim.

Elimdeki meyveyi kıza uzatırken heyecanlandı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Senin gibi ben de abimi çok özledim.” Bir an aklıma Rose’un da sarayda yaşadığı geldi. “Belki onu tanırıyordur. Sarayda yaşıyor. İsmi Alexander.”

Rose korkuyla geri çekilip gözlerini açtı. Elimdeki meyveyi bırakıp ona uzanmak istediğimde benden kaçarak geri çekildi. “Hayır! O, abin değil!” diye bağırırken titriyordu.

Önümdeki sepeti bir kenara çekip Rose’un yanına ilerledim. Kollarımı ona dolayıp sarılmak istediğimde titremesi daha çok artmıştı. Ben sorunun ne olduğunu anlamamış haldeyken, “O kötü biri!” diye devam etti.

Yüzünü göğsüme yaslayıp saçlarını okşarken içini rahatlatmak için fısıldadım. “Ağlama, canım.” Tüm bedeni sarsılırken saçlarını ve sırtını okşamaya devam ettim. Endişemi hissetmemesi için sakın kalmaya çalışsam da başarısız olduğumun farkındaydım.

Bir süre sonra hıçkırıkları kesilse de ben onu bir an olsun bırakmadım. Daha iyi hissetmesi için çabalarken bu hale geldiği için kendimi suçluyordum. Alexander’ın çocuklara neler yaptığını, babamın oyununda ne kadar payı olduğunu bilmiyordum. Onun adını duyduğu için karşımda titreyen bu minik kız olmasa hâlâ abimin tamamen masum olduğuna inanabilirdim.

“O beni çok korkutuyor,” diye fısıldadığında biraz geri çekildim. Yüzünü ellerimin arasına alıp yanaklarını okşadım. “O bizden çok uzakta, güzelim. Korkmana gerek yok.”

Gözyaşlarını sildiğimde burnunu çekti. “Sarayda beni kafeslere kapatıp doktorların bana iğne yapmasını söylerdi. Bir daha saraya gidecek miyim?”

Bazı acılar kalbimin tam ortasına saplanıyor ve orada boşluklar oluşturuyordu. Bir demir parçası duygularımın üstüne batarken akan kanlar, tüm bedenimi acımasızca sarıyordu. Kendi bedenimin içinde boğuluyordum ve geriye sadece kalbimdeki bu boşluklar kalıyordu.

“Asla gitmeyeceksin!” dedikten sonra Rose’u kendime çekip yeniden sarıldım. Küçük kolları sırtıma dolanırken hıçkırıkları tamamen durmuştu. Ama gömleğime akan yaşları hâlâ hissedebiliyordum. Onu üzdüğüm için pişman olurken geri çekildim.

“Artık ağlamak yok!” Çünkü bize bunları yapan herkesi yok edeceğim.

Kızaran burnuna dokunup gülümsediğimde, “Saçlarını yapabilir miyim?” dedi.

“Nasıl?”

“Maddy bana saç örmeyi öğretti,” diyerek heyecanla ayağa kalktı. Saniyeler önce korkuyla ağlamasına sebep olan her şeyi unutmuş gibiydi. Dikkatinin hızla dağılmasına şükürler ederken ona uyum sağladım. Pantolonun cebinden bir avuç dolusu minik renkli tokalar çıkardı.

“Bu tokaları bana Maddy verdi. Bunlarla saçlarını örebilirim.” Daha önce saçlarıma saraydaki hizmetliler dışında hiç kimse dokunmamıştı. Annemin saçlarımı taradığını, hatta bir kez olsun bana sarıldığını bile hatırlamıyordum. Kalbimde bir burukluk oluşurken başımı salladım.

Rose hızla arkamı geçerken ben ayaklarımı uzatarak denize doğru döndüm. Yeni kurduğu için fazla kabaran saçlarımı bir araya toplamaya çalıştı. “Saçların çok kabarık,” dediğinde gülümsedim.

Kendimi tamamen onun ellerine bıraktım. “Sana Oscar’ı anlatmamı ister misin?”

“Evet!” Önüme düşen saçları omuzlarımdan geriye aldı. O saçlarımla uğraşmaya devam ederken ben de ona abisiyle olan anılarımı anlatmaya başladım.

“Abinin boyu çok uzun! Ona bakarken başımı hep yukarı kaldırmak zorunda kalıyorum.”

“Aaron gibi mi?” diye sorduğu sırada sağ tarafımda kalan saçları omzumdan ileriye atmakta zorlandığını fark ettim.

“Evet ama Aaron biraz daha uzun galiba.” Tam olarak emin olamadığım için geçiştirdim. Abisinin yanına gittiğinde onu çok daha iyi tanıyacaktı. “Saçları ve gözleri sana çok

benziyor. Senin erkek halin gibi,” dedim. “O çok güçlü, biliyor musun?”

Bana cevap vermek yerine ayırdığı saç tutamlarından birini çekerek başımı yukarı kaldırdı. Artık denizi değil gökyüzünü inceliyordum. Gözlerimi biraz daha havaya kaldırdığımda Rose’un yüzünü gördüm. Büyük bir ciddiyetle işine odaklanmıştı. Yüzündeki sert ifade gülümsememe neden olurken anlatmaya devam ettim.

“Havaya hükmediyor. Rüzgârlar, fırtınalar çıkarabiliyor. Hatta yağmur yağdırdığını bile gördüm. O kadar güçlü ki beni bir kere çok korkutmuştu. Eğer onun yanında olursan seni her zaman korur.”

“Ben de ateşe hükmediyorum. Aaron bana eğitim vereceğini söyledi,” dediğinde kendinden bu kadar emin konuşması hoşuma gitti.

“Gücünü kullanmayı hiç denedin mi?” Dudaklarımın arasından çıkan bu cümleye inanamadım. Yıldızların bize verdiği lanete ilk defa güç demiştim. Belki de ben de diğerleri gibi artık bunun bir lanet olduğunu düşünmüyordum.

Rose heyecanla saçımı bana uzattı. “Tam buradan tutar mısın?” Uzattığı saçımın örgülü kısmından sıkıca tuttum. “Bak!” dedikten sonra elini havaya kaldırdı. Minik parmaklarından küçük bir ateş yükseldi.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, “İnanamıyorum!” dedim. Diğer elini de havaya kaldırıp minik bir ateş topu yaptı. İki elini ateş topunun etrafında sardıktan sonra gururla bana baktı.

Bunun üzerine ben de uzun süredir kullanmadığım gücümü ortaya çıkarmak için boşa kalan elimi havaya kaldırdım.

Avucumda yükselen alevi Rose'a doğru uzattığımda gülümsemesi genişledi ve elini bana doğru uzatıp ellerimizi birleştirdi. Ateşimiz birleştiğinde harlanmış gibi hızla yukarı doğru yükseldi.

"Bundan hiç korkmuyor musun?" diye fısıldadım.

"Aaron korkmamam gerektiğini söyledi. Eğer ateşimi yönetebilirsem hiç kimseyi yakmazmışım." Rose'un benden daha akıllı ve cesur olduğunu fark ettiğimde her konuda bu kadar korkak davrandığım için kendime kızdım.

Aramızda yanan ateşi izlerken aslında güçlerimizi birleştirdiğimizde üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şeyin olmayacağını hissettim. Bizleri lanetli olduğumuz için öldüren herkesten intikam alabilecek kadar güçlüydük. Tek bir nefes, tek bir dokunuşla tüm ülkeyi yerle bir edebilir ve kendimize yepyeni bir hayat kurabilirdik.

Bu düşünce içimde gezinen adrenalini arttırıp ateşimin gücünü büyüttüğünde Rose korkuyla geri çekildi. "Çok güçlüsün," dediğinde aramızdaki alev söndü. Dalgın bir ifadeyle onu izlerken tuttuğum saçı alıp kaldığı yerden işine devam etti.

Akşam olduğunda Rose'la beraber yaşam alanında toplanmış olan ada halkının yanına gittik. Karnımızı doyurduktan sonra evlerin yukarısında kalan küçük arazide büyük bir ateş yakıldı. Üzerimde gezinen gözlerden kaçarak ateşin etrafında Rose'la kendimize bir yer bulduk.

Rose beni birkaç arkadaşıyla tanıştırdıktan sonra ördüğü saçlarımı gururla Maddy'ye gösterdi. Maddy saçlarıma şaşkınlıkla bakarken Rose'u iltifat yağmuruna tuttu. Yeni

öğrenmesine rağmen çok başarılı olduğunu defalarca kez söyledikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Neredeyse tüm ada halkı ateşin etrafında toplandığında aslında o kadar da kalabalık olmadığımızı fark ettim. En büyüğü yirmi beş yaşında olan onlarca çocuktan ibarettik. Hepsinin ailesinden koparıldıktan sonra öldüğü düşünülerek gönderildikleri bu adada kendi başlarına bir hayat kurması inanılmazdı. Bir zamanlar Birlik'te söyledikleri gibi, hepsi birbirinden farklı olsa da gözlerinde aynı acı vardı.

Yalnızlık acısı...

Etrafını saran yüzlerce insan olsa da bir annenin, babanın ya da kardeşin sevgisinden uzakta büyürken yalnızlığın ne demek olduğunu en iyi şekilde öğreniyordunuz. Arkadaşlarıyla çimler üzerinde koşturup eve geç geldikleri için anne ve babalarıyla atışması ve sonrasında da sıcak bir akşam yemeğini keyifle yemesi gereken çocuklar hayatta kalmayı ve savaştırmayı öğrenmeye çalışıyordu.

Nefret, kalbimin üstüne konan bir kar tanesiydi. Acı çeken her bir çocuğu gördüğümde bir başka kar tanesi kendinden öncekinin üzerine gelerek içimde büyük bir çığ oluşturunuyordu. Bu çığ gittikçe büyüyor ve önüne gelen herkesi benimle beraber bir uçurumdan aşağı sürüklüyordu.

Birinin yanımıza geldiğini fark ettiğimde bakışlarımı, kucağımda oturan Rose'unkilerle beraber yukarıya çevirdim. Gözlerinin içi mutlulukla parlayan, sarışın genç bir çocuk, "Merhaba," diyerek elini bana uzattı.

Aynı şekilde karşılık verip elini sıktım. Kaşlarımı çatarak onu nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışırken, "Ben Drew. Değirmende tanışmıştık," dedi.

“Ah! Hatırladım!” Mahcup bir şekilde bakışlarımı ateşe çevirdim. “Bugün çok fazla kişiyle tanıştım. Aklım biraz karıştı.”

“Önemli değil.” Yanıma oturduktan sonra Rose’un elini tuttu ve kibarca öptü. “Bugün nasılsın, ateş kız?”

Rose dalga geçer gibi, “İyiyim, hava adam,” dediğinde Drew ile beraber kahkaha attık. Rose’un yaşından daha büyük konuşması ikimizi de eğlendirse de Rose büyük bir ciddiyetle devam etti.

“Biliyor musun? Abim Oscar da havaya hükmediyormuş,” dedi. Drew ilgisini çekiyormuş gibi düşünceli bir şekilde konuştu. “Nereden öğrendin?”

“Victoria söyledi.” Bu sırada iki çocuk Rose’a seslenince Rose hızla ayağa kalkıp onların peşinden koştu.

“Dikkatleri çok hızlı dağılıyor,” dediğimde Drew gülümsedi. “Gerçekten abisini tanıyor musun?”

“Evet, neden?” diye sorduğumda kuşku dolu bir şekilde beni izliyordu.

“Eğer gerçek değilse onun üzülmesini istemem.” Rose’a karşı fazla korumacı bir şekilde konuşmuştu. “Çocukların küçük olduğunu düşünerek sürekli kandırmaya çalışan büyüklerden nefret ediyorum. Bence onlar da büyükler kadar gerçekleri duymayı hak ediyor. Yalanlarla büyüdüklerinde yetişkin olmaları onlar için daha zor hale geliyor.”

“Bu kadar ciddi bir konuşma beklemiyordum.” Başka biri olsa Drew’un bu tavrını büyük ihtimalle yanlış anlayıp kızardı ama ben onun ne demek istediğini anlamıştım. Daha önce bu konuda çok kırılmıştı ve bu yüzden başkalarının da kendisi gibi üzülmesini istemiyordu.

“Bu şekilde sert konuştuğum için üzgünüm,” dediğinde eline uzanıp yavaşça sıktım. “Seni çok iyi anlıyorum. Tüm hayatım yalanlarla geçti ve ben saraydan dışarı çıkıncaya kadar bunu fark edemedim bile. Çok kitap okuduğum için her zaman çok bilgili olduğumu sanırdım ama gerçek dünyaya adım attığımda tüm yalanlar birer tokat gibi yüzüme çarptı.”

Drew’a kızamazdım. Bazı yaraları bir yabancıda görseniz bile çok iyi tanırıdınız.

“Sarayın kütüphanesinde okuduğum kitapların bile yalanlarla dolu olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

Onu anladığım için keyfi yerine gelmişti. İlk geldiğindeki neşesiyle, “Hayır,” dedi.

“Son günlerde, daha önce gördüğüm haritalarda bir yaşamın olmadığını söylendiği yerlerle tanışıyorum. Menkar Adaları gibi.”

“Aslında ben daha önce hiç kitap okumadım,” derken utançla gözlerini kaçırdı. Bu söylediğine çok şaşırsam da onu kırmamak için ani bir tepki vermedim. İkimiz de ateşi izlerken oluşturduğumuz çembere birileri daha eklenmeye devam ediyordu.

“Neden?” diye sordum.

“Aslında Aaron’ın çok kitabı var ama ben okuma yazma bilmiyorum.” Bir denizi anımsatan mavi gözlerinde kırgınlık vardı.

“Büyük bir değirmeni yönetip buradaki çocuklara güzel bir hayat sağlıyorsun. Okuma yazma bilen çoğu kişi bile bu kadar şeyi yapamazdı,” dedim. Gerçekten de ben bir değirmeni nasıl yöneteceğimi asla bilemezdim. “Eminim ki okuma yazma öğrenmek hepsinden daha kolaydır.”

“Haklı olabilirsin.” Üzerine bol gelen pantolonu aşağıya doğru çekiştirmeye çalıştı.

“İstersen sana öğretebilirim,” dediğimde şaşkınlıkla bana baktı. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama üzülmesine dayanamamıştım. “Buradaki herkes çok yoğun. Onlardan bir şey rica etmek benim için zor,” dedi.

“Burada hiçbir işim yok. Sana istediğin zaman yardımcı olurum.”

Aniden bana dönerek kollarını bedenime doladı. “Çok teşekkür ederim, Victoria.” Ona sarılıp karşılık verirken, “İyi ki geldin! Çok teşekkür ederim! Çok!” diye devam etti.

Ben “Önemli değil,” diye mırıldanırken Drew geri çekilip ellerini omuzlarıma koydu ve “İnanamıyorum!” diye çığlık attı.

Tepkisi karşısında bir kahkaha patlattığımda o da bana eşlik etti. “Ama her zaman gerçekleri okuyacağının sözünü veremem.”

Ümitli bir şekilde, “Bazen gerçekleri öğrenmek için önce yalanları bilmelisin. Değirmendeki ilk günlerimde doğru yolu öğreninceye kadar o kadar çok hata yaptım ki inanamazsın. Gerçekleri bulmak için önce yalanları yaşamaya hazırım,” dediğinde elini elimin üstüne koydu.

“Ben yalanları yaşadım. Sıra gerçeklerde,” derken Rose hızla yanımdan geçti. Ateşin etrafında koşturup diğer küçük çocuklarla beraber birbirlerini yakalamaya çalışıyorlardı.

Drew omuzlarımdan karnıma kadar uzanan örgülerimi gösterip, “Saçlarını beğendim,” dedi.

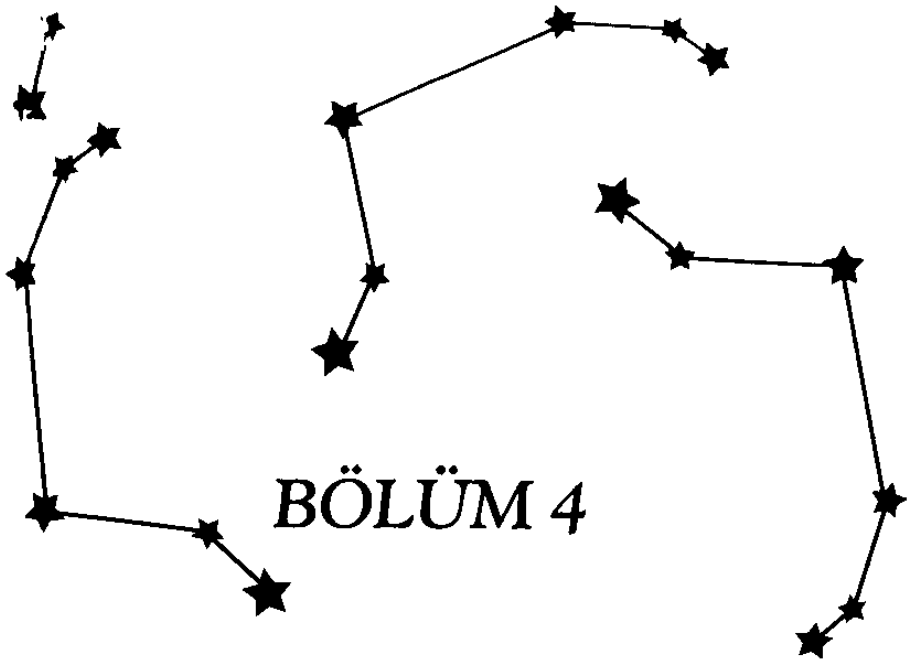
“Rose yaptı.” Saçlarımı iki yandan ayırmış ve çok tatlı bir şekilde örmüştü.

“Büyüdüğünde çok başarılı olacak. Bu ülkeyi yönetebilecek kadar güçlü bir çocuk.” Drew, Rose ve diğer çocukları izliyordu. “Bizim yaşadıklarımızı görmeyeceklerini umut ediyorum.”

Başımı sallamakla yetindiğim sırada Aaron ateşin etrafına kurduğumuz çembere doğru geliyordu. Onun beni çoktan fark etmiş olduğunu, Drew ile birleşen ellerimize baktığında anladım. Drew de aynı şeyi fark etmiş olacak ki kendi elini hemen benim elimden çekip aramıza mesafe koydu. Saniyeler içinde gerçekleşen bu olaya kaşlarımı çattığım sırada Aaron çemberden içeri girdi.

Ateşin etrafında oynayan tüm çocuklar Aaron’ı gördüğünde yerlerine doğru koşturdular. Rose yanıma gelip önümde bağdaş kurduğu sırada Aaron sağımda kalan boşluğa geçti ve aramızda bir kişilik boşluk bırakacak şekilde oturdu. Ama duruşu, aramıza mesafe girse bile bu boşluğa hiç kimsenin oturmaya cesaret edemeyeceğini gösterir gibiydi.

“Yıldızlı geceler!” dediğinde Menkar Adaları tamamen sessizliğe büründü.

BÖLÜM 4

Cemberin ortasında duran ateşin etrafında bir rüzgâr dalgası dönmeye başladı. Ateşi güçlendirip gökyüzüne doğru uzanan rüzgâr, bir hortum gibi kendisiyle beraber ateşi de döndürüyordu.

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde...” Aaron bir masal anlatmaya başlarken ellerini havaya kaldırıp önümüzdeki ateşi ikiye böldü. “Güneş parlar, ay sönerken...” İki ateşten biri güneş diğeri ise ay şeklini aldı. “Gökyüzü yanar, dünya dönerken...” Güneş ve ayın birleşip bir dünyaya dönüştükten sonra kendi etrafında dönmesini izledik.

“Bir varmış, bir yokmuş. Masalın yalanı mı olurmuş?” Aaron gülümsediğinde gözleri Seth ve Maddy’nin üzerindeydi. “O yalan, bu yalan. İçimizdeki yılan.” Ateş, dilini dışarı çıkaran büyük bir yılan figürüne dönüştü. “Bu da mı yalan, derken...” Yılan aniden ortadan kayboldu.

“Bulutlar ağlarken yıldızlar kayarmış.” Ateşten bulutlar çemberin etrafında dolaşırken üzerimize minik yağmur damlaları yağdı. Şaşkınlıkla bu gösteriyi izlerken bakışlarım bir anda Seth ile buluştu. Bana göz kırptığında su damlalarının onun işi olduğunu anladım.

“Çocuklar koşar, anneler kovalarmış.” Maddy ellerini havaya kaldırıp Aaron’ın ateşinin havada süzülmesine yardımcı oldu. Bu sefer çocuk şeklini alan ateşten figürler etrafta koşuşturuyordu.

“İki kral varmış...” Çocuklar yok olduğunda Aaron’ın gücü bir kraliyet tacına dönüştü. Tacın uç kısımlarındaki ateş gökyüzüne doğru yükseldi. “Biri tatlı, biri acıymış,” dediğinde taç ortadan ikiye ayrıldı ve farklı uçlara doğru ilerledi. “Bir tatlıyı bir acı, bir acıyı bir tatlı yemiş.”

“Bir yanlış bir doğru, bir doğru pir yanlışmış. Bakalım bu masal nasılmış?” Aaron ve arkadaşları ellerini yere indirdiğinde yaptıkları gösteri son buldu ve ateş eski halini aldı. Çocuklar hızla ellerini havaya kaldırıp alkışlamaya başladığında ben dilim tutulmuş halde kalmıştım. Güçlerini bu şekilde kullanmaları karşısında hayran olmuştum.

Alkışlar bittiğinde Rose bedenini bana yasladı. Aaron göz ucuyla bana baktıktan sonra Rose’a göz kırptı. Boğazını temizleyip herkesin merakla beklediği masalına başladı.

“Bir ülkenin iki ayrı ucunda iki ayrı krallık varmış. Birinin adı Güneş, diğeri adını Ay’mış.” Gökyüzünde biri güneş diğeri ay şeklinde iki ayrı taç oluştu. “Güneş Kralı aydınlığa, Ay Kralı karanlığa hükmedermiş.” Bir ateş harlanırken diğeri söndü.

“Güneş Krallığı’nda yaşayan insanlar çok mutluymuş ama Ay Krallığı’nda yaşayan insanlar hiç de mutlu değilmiş. Güneş Krallığı’nda yaşayan insanlar aydınlığı her zaman görebildikleri için Güneş Kralı’nı çok severlermiş. Ama Ay Krallığı’nda yaşayan insanlar aydınlığı her zaman göremedikleri için Ay Kralı’ndan nefret ederlermiş.”

Ay Krallığı’nın tacı söndü ve ortada tek bir taç kaldı. “Bir gün Güneş Kralı’nın çok tatlı bir bebeği olmuş.” Alevden bir bebek bize el salladığında Rose elini kaldırıp ona karşılık verdi. “Bu bebeğin bir prens mi yoksa bir prenses mi olduğunu herkes merak ediyormuş. Güneş gibi parlayan bir erkek çocuğunun doğduğunu öğrendiklerinde çok mutlu olmuşlar.” Bebek gülmeye başladığında ben de kendimi tebessüm ederken buldum. “Kraldan sonra tahta geçebilecek tatlı bir prense sahip olduklarını anlamışlar.”

Güneş Krallığı’nın tacı ve bebeği sönerken ay şeklinde başka bir taç görüldü. “Bir gün Ay Kralı’nın da çok tatlı bir bebeği olmuş.” Ateş şekil alarak yeniden bir bebek figürüne dönüştü. “Bu bebeğin de bir prens mi yoksa prenses mi olduğunu herkes merak etmiş. Ay gibi parlayan bir kız çocuğunun doğduğunu öğrendiklerinde çok mutsuz olmuşlar. Kraldan sonra tahta geçebilecek tatlı bir prense sahip değilermiş.”

Aaron’ın elleri toprağı bulduğunda tüm görüntüler kayboldu. Ortada yanan ateşten gelen çıtırtılar dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Herkes nefesini tutmuş, Aaron’ın sıradaki hamlesini bekliyordu.

“Yıllar yıllar geçmiş, bu prensle prenses büyürken Ay Krallığı’ndaki halk isyan etmeye başlamış.” Etrafımızda

hafifçe esmekte olan rüzgâr hızlanıp bizi bir girdabın içine aldı. “Güneş Krallığı gibi mutlu bir hayatları olmasını istemişler.” Alevlerin içinden ateşten bir güneş doğdu.

“Halk krallığa karşı geldiğinde Ay Kralı buna çok sinirlenmiş.” Bedenlerimiz bir girdabın içinde kalırken âdeta krallığın öfkesini hissedebiliyorduk. “Ay Kralı, kendisinde olmayan her şeye sahip olduğu için Güneş Kralı’nı çok kıskanıyormuş.”

“Ay Kraliçesi bir gün Ay Kralı’nın yanına gitmiş ve Güneş Kralı’nı öldürerek tüm ülkesini karanlığa boğarsa insanların ona isyan etmeyeceğini söylemiş.” Ay şeklindeki alev güneşi yuttu. “Ay Kralı, kraliçenin bu planını çok beğenmiş ve Güneş Kralı’nı öldürmek için hazırlıklara başlamış.”

“Yıllar yıllar geçmiş, prensle prenses küçük birer çocukken Ay Kralı bir gün, Güneş Kralı’nı ve Kraliçesi’ni öldürmeyi başarmış.” Ay şeklindeki alev yavaş yavaş büyüdü. “Güneş Kralı öldüğünde tüm ülke karanlığa mahkûm olmuş. Ay Kralı gökyüzündeki Ay’ı aydınlatmak için Güneş’e ihtiyacı olduğunu çok geç anlamış ve Güneş’le beraber kendi Ay’ı da söndüğünde çok üzülmüş.”

Rüzgâr yavaşladığında ateşin üzerinde bulutlar oluştu. “Yıllar yıllar geçmiş ve prens bu karanlığın içinde kaybolmuş. Ay Kralı her yerde prensi aramaya başlamış.” Bulutlardan sular damladığında ateş harlandı. “Eğer Güneş Prensini bulursa aydınlığın tekrardan geri geleceğini inanıyormuş.”

“Yıllar yıllar geçmiş, Ay Prensisi genç bir erkekle tanışmış.” Uzun saçlı bir kadını andıran alevlerin yanında bir erkek figürü oluştu. “Birbirlerini görür görmez âşık olmuşlar. Genç adam prensesin önünde diz çöküp onunla evlenmek

istediğini söylemiş.” Ateş eğilip diğer ateşin önünde diz çöktü. “Prenses bunu duyduğuna çok mutlu olmuş ve bu teklifi kabul etmiş.”

“Ay Prensesi genç adamın elinden tutup onu kendi sarayına getirmiş.” Ateş şeklindeki iki insan el ele tutuşup kendi etrafında döndü. “Genç adamı Ay Kralı ve Kraliçesi’ne tanıtmış ve onunla evlenmek istediğini söylemiş. Ay Kralı genç adamı çok sevmiş ve Ay Prensesi’ni bu genç adamla evlendirmeye karar vermiş.”

“Yıllar yıllar geçmiş, Ay Prensesi ve genç adamın düğün günü gelip çatmış. Tüm halk şenlik ateşleri yakıp en güzel şarkıları söylemiş.” Aaron, insan figürleri üstünde dört ayrı şekil çizdi. “Ay Kralı kızına bir taç, genç adama ise bir kılıç hediye etmiş. Ay Kraliçesi kızına bir yüzük, genç adama da bir şapka vermiş.”

Bakışlarımı alevlerden uzaklaştırıp Aaron’a döndüm. Kendinden emin ses tonu karanlığın içinde yankılanırken elleri sürekli hareket halindeydi. Ateşe hükmederken Seth ve Maddy ona yardım edip masalını daha etkileyici kılıyordu.

“Kırk gün kırk gece geçmiş ve genç adamın Ay Prensesi’ni öpeceği o an gelmiş.” Genç adamı gösteren alev figürü, prensesi öptü. “Genç adam, Ay Prensesi’nin alnından öptükten sonra kılıcını çıkarmış.” Prensesin yerini bir anda bir kral figürü aldı. “Ay Prensesi’nin arkasında duran Ay Kralı’nın üstüne yürümüş ve kılıcını kralın karnına saplamış!”

Ateşin etrafındaki çocuklar şaşkınlıkla geri çekildiler. Aaron’ın aniden yükselen sesi masala çok gerçekçi bir hava katıyordu. Çocuklar, genç adamın kralı öldürmesini beklemiyordu.

“Ay Kralı’nın muhafızları genç adamı öldürmek istediğinde bir güneş doğmuş.” Ölen kral yerine güçlü bir güneş figürü geldi. “Genç adam avuçları içindeki ışığı tüm halka gösterip kendisinin Güneş Prensi olduğunu ilan etmiş.”

Rose duyduklarından sonra minik bir çığlık atıp gözlerini açarak bana baktı. “Güneş Prensi,” diye fısıldarken heyecanlıydı.

Aaron, “Ay Prensesi, Güneş Prensi’nin kendisinin aşkını kullanarak ülkeyi ele geçirmek istediğini anladığında çok üzülmüş,” dediğinde bazıları iç çekti.

“Güneş Prensi’nin elindeki kılıcı alıp kendi bedenine saplamış ve böylece Ay Kralı gibi Ay Prensesi de ölmüş.” Kadın figürüne alevden bir kılıç saplandıktan sonra kılıç ve kadın bir anda kayboldu. Geriye sadece Güneş Prensi’ni simgeleyen alevden figür kaldı.

“Yıllar yıllar geçmiş, Güneş Prensi çok mutlu bir ülkeye sahip olmuş. Karanlığı ortadan kaldırıp halkına aydınlığı sunmuş ama kendisi hiç mutlu değilmiş.” Tahtta oturan üzgün bir adamın üstünde güçlü bir güneş konumlandı.

“Kalbinin tam ortasında oluşan bir karanlık varmış.” Aaron güneşin tam ortasında bir boşluk açtı. “Aslında, aydınlığını zamanla söndürerek ele geçiren şey bir aşkmış.”

“Yıllar yıllar geçmiş, Güneş Prensi Ay Prensesi’ni ilk gördüğü yere gitmiş.” Rüzgâr bir yolculuk hissini verir gibi saçlarımızı savurdu. “Onu çok özlediğini ve tanıştıkları o günde rakılı kaldığını anlamış. Ay Prensesi ölmeden önce ona âşık olduğunu söylemediği için çok pişmanmış.”

“Başındaki tacı, elindeki şapkayı ve parmağından hiç çıkarmadığı yüzüğünü toprağa gömmüş.” Taç, şapka ve yüzük

şeklindeki figürleri ateşin içine atıp kaybetti. “Belinde duran kılıcı verinden çıkarıp bedenine saplamış ve böylece içindeki aydınlığı ve kalbindeki karanlığı da kendisiyle beraber öldürmüş.”

Aaron, aniden ortamızda kalan ateşi söndürüp hepimizi karanlıkta bıraktı. Rose korkuyla kollarını boynuma dolar-ken Aaron, “Yıllar yıllar geçmiş, iki kraliyet de bir aşk yüzün-
den yok olmuş,” diye fısıldadı.

“Ve bir masal son bulmuş.” Ateş tekrar yandığında herkes rutkuyla alkışlamaya başladı. Ben de diğerlerine eşlik ederek avuçlarım acıyınca kadar Aaron’ı alkışladım.

Başımı ona doğru çevirdiğimde gözleri herkesin üstünde tek tek dolanarak minnettarlığını sunuyordu. Sıra bana gel-diğinde gurur dolu bir ifadeyle baktım. Çocuklar tarafından karşılıksız sevmek kolay bir şey değildi ama o bunu çoktan başarmıştı. Hepsinin kalbini kazanmıştı.

Herkes kendi halinde sohbete başladığında Aaron ye-rinden kalkıp yanımıza geldi. Rose ona sarıldığında Aaron onun saçlarının arasına bir öpücük kondurdu. Küçük kızı kendi kardeşi gibi seviyordu. Rose’un arkadaşları yanına geldiğinde küçük kız ikimize de sırtını dönüp onların ya-nına koştu.

“Nasılsın?” Aaron’ın gözlerinde tutku, sesinde nahif bir tını vardı.

Sorusuna cevap vermek yerine, “Masalın çok güzeldi,” de-diğim sırada Drew’a başıyla selam verip yanıma oturdu.

“Her hafta yeni bir masal bulmak gittikçe zorlaşıyor,” dedi.

“Maddy ve Seth sana yardımcı oluyordur.”

Tatlı bir tebessümle beni izlediğinde kaşlarımı çatarak, “Ne oldu?” diye sordum. Tebessümü yayılarak bir gülümsemeye dönüştü. Bir eli kulağıma doğru uzandı ve örgülerimden dışarı çıkan bir saça dokundu.

“Saçların çok güzel olmuş.” Altdudağını ısırip kahkahasını bastırduğında ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Elimi onun eline vurup saçlarımdan uzaklaştırdım. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” dediğimde kızgındım.

“Hayır!” derken daha çok güldü. “Sadece saçların rüzgârla beraber çok dağılmış.”

Gösteri sırasında etrafımızda dönen şiddetli rüzgârın her daim kabarık olan ve tüm tokalara meydan okuyan saçımı dağıttığını düşünememiştim. Anlattığı masalın etkisine kendimi fazla kaptırmıştım.

Saçlarımdaki örgüyü hızla açmaya başladım. Aaron bir elini uzattığında, “Benden uzak dur!” dedim. Bir toka saçıma dolanıp açılmadığında saçımı çekiştirip canımı yaktım. Dişlerimi birbirine bastırduğmda Aaron elimden tutup saçımdan uzaklaştırdı.

Aramızda mesafe kalmadığından emin olurcasına bedene yaklaştı. Burun uçlarımız birbirine değecek kadar yakınken birkaç saç tutamı yanaklarıma düştü. “Senden uzak duramam,” diye fısıldadı.

Başını geri çekip aramızda nefes alacak kadar mesafe bıraktığında saçımdaki örgüleri açmaya başladı. Parmaklarının saç tellerim arasında dolaşması huzur verdiği için gözlerimi kapadım. Karışık telleri parmaklarıyla tarayarak açtığında saçlarım tamamen özgür kalmıştı.

“Daha çok kabardıklarına eminim,” dediğimde gözlerimi araladım. Aaron yüzünü bana yaklaştırıp yanağını yanağıma yasladı. Kulağıma doğru, “Seth’ten yardım isteyebilirim, sevgilim,” dedi.

Dikkatimi dağıtan ses tonu ve fazla yakınlığı kafamı karıştırdığı sırada yanağıma yumuşak bir öpücük bırakıp ayağa kalktı. Benden uzaklaşırken göz kırptı ve Seth’in yanına gitti. Kulağına bir şeyler söyledikten sonra Seth bana doğru ilerledi.

Sol tarafa baktığımda Drew’in yanımda olmadığını gördüm. Aaron yanıma geldiğinde benden uzaklaştığını fark etmiştim. Seth karşıma oturup gülümseyerek, “Eğer saçlarına dokunursam beni öldürmekle tehdit etti,” dedi.

Şaka yaptığını düşünerek gülümsediğimde ciddileşti. “Gerçekten! Aaron yapmayacağı şeyleri asla söylemez.” Ellerini havaya kaldırıp saçlarıma su damlatmaya başladı. “Tek bir saç telini bile benden uzak tut. Ölmek için çok gencim!”

Son cümlesi karşısında kahkaha attığımda telaşla ellerini indirip öksürdü. Korkuyla ona doğru uzandığımda oturduğu yerden geri çekildi. “Sakın bir daha öyle gülme!” Gözleri sinsi bir şekilde bana döndüğünde gerçekten öksürmediğini anladım. Sadece kahkahamı bastırmaya çalışmıştı.

“Aaron bir başkasına gülersen neler yapacağını söylemedi ama ben kendimi yine de koruyayım,” diye fısıldadı.

İşine kaldığı yerden devam edip saçlarıma sular damlatırken ellerimle saçlarımı okşayıp suları dağıttım. “Bu kadar korumacı olmasının nedeni geçmişte yaşadıklarımız,” diye kendimi açıklamaya çalışırken Seth itiraz edercesine başını sağa sola salladı.

“Ya da sana aşık olması.” Tek bir hareketle ayağa kalkıp benden uzaklaştığında son söylediği cümlelerin şaşkınlığıyla kalakaldım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldarken beni duymadığından emindim.

Aaron’ın masalı bittikten ve ben saçlarımı biraz olsun düzelttikten sonra Maddy ve Seth herkese tatlı bir içecek dağıtmıştı. Bir yanda şarkılar söylenirken diğer yanda insanlar gruplar halinde kendi aralarında sohbetler ediyorlardı. Rose ve onun yaşındaki diğer çocukların birbirlerini kovalamasıysa hiç bitmeyecek gibiydi.

Drew ve yeni tanıştığım birkaç kişiyle daha sohbet ettikten sonra ateşin etrafındaki insanlar azalmaya başladı. Parmakla sayılabilecek kadar az kişi kaldığında Aaron yeniden yanıma geldi. Yorgun olduğumu fark ettiğinde Rose’u da yanına alarak bizi evine götürdü.

Aaron’ın yatak odasının kapısındaiken, “Bugün üçümüz beraber uyuyalım mı?” diye sordum.

Rose tedirgin bir ifadeyle önce bana sonra Aaron’a baktı. Korkusunu bildiğim için, “Söz veriyorum! Kötü rüyalar görmeyeceğim,” dedim. “Hem Aaron yanımdayken kötü bir rüya görmem.”

Aaron, Rose’a güven verircesine, “Kötü bir rüya görmesine izin vermem,” dedi.

Rose elimi bırakıp neşeyle zıpladı. “Yaşasın!” dedikten sonra ellerini yıkamak için yanımdan uzaklaştı.

Aaron gözlerini küçük kızdan ayırıp bana çevirdi. “Bu gece işlerim var. Bir iki saat sonra yanınıza gelirim.”

Anlayışla başımı sallayıp gözlerimi ondan kaçırdım. Seth’in söyledikleri tüm gece aklımı kurcalamıştı. Bazı şeyleri anlayabilmek için zamana ihtiyacım vardı.

Aaron yanımdan uzaklaştığında Rose'un yanına gidip ellerimi temizledim. Odaya geldiğimizde Maddy'nin verdiği kıyafetlerle üstümüzü değiştirdik. Geniş yatağın sağ tarafına ben, tam ortasına ise Rose yatmıştı. Kalan boşluğu da Aaron için ayırmıştık.

Rose, "Yıldızlı geceler!" dedikten sonra yanağıma bir öpücük kondurup bana sıkıca sarıldı. "Yıldızlı geceler!" diye karşılık verip bir kolumu onun sırtına dolayarak belini okşadım.

Menkar Adaları'nda gözümü açtığım günden beri kaçtığım düşüncelerim karanlıkta beni yakaladı. Âdeta William diye atan kalbim daha fazla kaçmama izin vermeyerek beni köşeye sıkıştırdı. Onu görmediğim her gün kalbimden bir damla yaş akıyordu. Yeşil gözlerinin ve güven veren ellerinin yakınımda olmaması hem çok hızlı alıştığım hem de çok hızlı kaybettiğim bir duyguydu.

Yıkılmamak için kaçtığımız duygular bir gece ansızın sizi yakalayıp derinden sarsabiliyordu. Anlam veremediğim bir şekilde ağlamaya başladım. Bir insanın yokluğunun verdiği acıyı Aaron'ı kaybettiğimde anlamıştım ama bu duygu farklıydı. Canım beklediğimden daha fazla yanıyordu. İlk defa tattığım bu duygu çok hazırlıksız ve savunmasız kalmama neden oluyordu.

Birlik'te geçirdiğimiz güzel günleri düşünerek uyumaya çalıştım. Onun yanına döneceğimizi biliyordum. Rose abisi Oscar'a, bense William'a kavuşacaktım. Aramızda yaşananlara hâlâ bir isim verememiş olsam da onu çok sevdiğimi biliyordum. Kendimi ona çok çabuk kaptırmış ve onu bir o kadar da çabuk kaybetmiştim.

Aaron'ın uyuduğumuzu düşünerek sessizce odamıza geldiğini fark ettiğimde gözlerimi kapadım. Kapının yanındaki dolabın önünde üstünü değiştirdiğini hayal ederken duyduğum tek ses nefes alış verişiydi. Bir süre sonra yatağın boş kısmına uzandı ve bir kolunu elimin üstünde hissettim.

Rose ve bana sarıldığını anladığımda, "Yıldızlı geceler," diye fısıldadı. Bileğimde kalan siyah izleri başparmağı ile okşadığı sırada kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Sabah uyandığımda yanımda hiç kimse yoktu. Aaron ve Rose'un benden önce kalktığını anlayıp hızla üstümü değiştirdim. Evin her yerinde Aaron'ı aradım ama sessizlik dışında bir şey bulamadım. Salondaki masanın üzerinde duran kahvaltının benim için olduğunu düşünerek sandalyeye oturdum.

Kahvaltımı bitirmek üzereyken kapı açıldı ve Maddy'nin sesini duydum. "Yıldızlı sabahlar!"

Başımı sağ tarafa çevirdiğimde Maddy çoktan yanıma gelmişti. "Yıldızlı sabahlar!" diye karşılık verdim.

Portakal suyundan bir yudum aldığım sırada karşımda duran sandalyeye oturdu. Ellerini çenesinin altında birleştirip beni izlemeye başladı. Elimdeki bardağı bir kenara bırakıp yumurtamdan bir parça aldım ama dudaklarıma götürürken Maddy'nin bakışlarından rahatsız olarak konuşmaya başladım.

"Sorun ne?" Elimdeki çatalı tabağın kenarına bıraktım.

"İyi misin?" dediğinde sandalyemde geri yaslandım ve "Evet," diye cevapladım.

"Aaron sabahıtan beri çok sinirli." Ellerini çenesinden çekip masanın üzerinden bir çilek aldı.

"Neden?" diye sorduğumda çilekten bir ısırtık alarak sessiz kaldı.

Bir süre sonra, "Nedenini senin bildiğini düşünüyordum." dedi.

"Yeni uyandım ve hiçbir şeyden haberim yok." Ellerimi havaya kaldırıp teslim oluyormuş gibi yaptım.

"Gece uykusunda tekmelediğin için birilerini yumrukluyor olamaz." Çileğin yeşil kısmını önündeki boş tabağa atıp kuşkuyla beni inceledi.

Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. "Kimi yumrukluyor?"

Hızla ayağa kalktı ve masanın yanından geçerken, "Ciddi olamazsın," dedi.

Evi terk ettiğinde şaşkınlıkla arkasından baktım. Aaron'ın sorunu neydi bilmiyordum ama benimle ilgili olması için bir sebep göremiyordum.

Maddy'nin peşinden ben de hemen yerimden kalktım ve kapının yanında duran ayakkabıları ayağıma geçirdim. Hızla evden çıkıp bahçede ilerledim. Evlerin daha sık olduğu bölgeye geldiğimde Seth mırıldanıyor ve Maddy genç adamın çenesine buz tutuyordu.

Endişeyle yanına gidip, "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Aaron bir yumrukla beni bayılttı ama şimdi iyiyim." Yüzünde acı dolu bir ifade olmasına rağmen gözlerinin içi gülüyordu.

"Neden sana yumruk attı?" Yanına yaklaşıp çenesindeki hasarı daha net görmeye çalıştım.

“Sadece önüne çıktım.” Ellerini havaya kaldırdı. “Kimse inanmıyor ama yıldızlar üzerine yemin ederim. Sadece yürürken bir anda karşıma çıktı. Sonra yumruk attı ve gitti.”

İstemsiz bir şekilde kıkırdadığımda tatlı bir sitemle, “Ben burada ölüyordum ama sen gülüyorsun!” dedi.

“Çok mantıksız,” dediğimde gülmeye devam ediyordum.

“Bir şeye kızmış olmalı.” Maddy elindeki buzu çekip Seth’in hasarını inceledi.

“Sabahın bu erken saatinde neye kızmış olabilir ki?” Seth iki parmağıyla çenesindeki morluğa dokundu ve dişlerini sık-tı. “Kafamın içinde büyük bir boşluk var. Sence hafıza kaybı mı yaşıyorum?”

Maddy gülümseyerek Seth’in omzunu dürttü. “Abartma! Darbenin etkisiyle başın ağrıyordur sadece.”

“Baş ağrısı böyle bir şey mi?” Buzu Maddy’den alıp çenesine koyarken bana baktı. “Daha önce başımın ağrıdığını hiç hatırlamıyorum.”

Daha fazla gereksiz bilgiyi kaldıramayacağımı bilerek, “Aaron nerede?” diye sordum.

“Buradayım!” Öfkeli ses bir evin arkasından çıkıp bize doğru geldiğinde bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerimin içine kızgın bir şekilde bakarken sorunun benimle ilgili olduğunu hissettim.

“Sen benimle geliyorsun,” derken işaretparmağını bana uzattı. Yanacağımı bilse yakmaktan bir an çekinmeyecek gibi öfkeli duruyordu.

Hızla yanımdan geçip kendi bahçesine doğru ilerlerken Maddy, “Sana kızmış!” dedi. Seth bir elini boynuna

götürüp bıçakla kesiyormuş gibi bir hareket yaptı. “Sen bittin, Victoria Sirius.”

Adımlarım geri geri giderken Seth üzgün bir ifadeyle, “Seni çok sevmiştim, prenses,” diye ekledi. Benim için veda vakti gelmişti.

Arkamı dönüp Aaron’ın peşinden koşmaya başladım. Adımları çok hızlıydı ve şimdiden gözden kaybolmuştu. Evin önüne geldiğimde orada olmadığını görüp gül bahçesine doğru ilerledim. Gül bahçesinden içeri girdiğimde sahilde beni beklediğini fark ettim.

Sahile vardığımda yavaşça bana döndü. Bakışları uzun bir süre vücudumda gezindi ve ben tüm bu süre boyunca sessiz kaldım. Dudaklarımın arasından ne çıkarsa çıksın bir öfke patlamasıyla karşılaşacaktım.

Tok bir sesle, “Bugün antrenman yapacağız,” dedi.

Başımı aşağıya eğip onun peşinden gittim. “Tam karşıma geç,” diyerek sahilin kendisinden uzaktaki köşesini gösterdi.

Aramızda yaklaşık on beş adım kalacak şekilde ilerleyip ona doğru döndüm. Kollarını kapatan pelerinini geriye doğru itip ellerini havaya kaldırdı. Gücü parmaklarının arasından canlandı. “Gücünü ortaya çıkar.”

Söylediğini yapıp ellerimi havaya kaldırdım. İki alev topu yapıp onun sıradaki emrini bekledim. “Şimdi onları bana gönder,” dediğinde derin bir nefes aldım. Bir topu fırlatır gibi ellerimi aramızdaki boşluğa uzattım ama alevden toplar havada biraz süzüldükten sonra yok oldu.

“Bir daha dene.”

Aynı hareketleri tekrarladım ama topları fırlatma kısmına gelince bu sefer daha güçlü ittim. Aaron'a ulaşmakta zorluk çeken toplar kumun üzerinde kayboldular.

“Tekrar dene.”

Aklıma Oscar'ın antrenmanlar sırasında beni delirten anları geldi. O da Aaron gibi durmadan aynı cümleleri tekrarlıyor ve beni bir şekilde kızdırmayı başarıyordu. Karşımda Oscar olmadığını farkındaydım. Ölümünden bir yaşam kuran ve sebebini bilmediğim bir şekilde bana karşı öfke dolu bir adam vardı.

Alev toplarını elimde gittikçe büyüttüm. Aaron'ın elinde duran alev toplatı kadar küçük toplatı yapmak zorunda olmadığımı fark edip elimdeki ateşı arttırdım. Yeterince büyüyen alevleri karşımda duran adama fırlatırken alevleri bırakmadım. İlerleyen topu elimden çıkan alevlerle destekledim ve Aaron'a ulaşınca kadar durmadım.

Alevler Aaron'ın elinde duran ateşle birleştğinde aramızda bir köprü oluşmuştu. Ondan bana geçen gücü hissettiğim sırada, “Ateşi söndür,” dedi.

İçimden çıkan ateşe engel olmak için ellerimi kapadığımda bile güç karşı tarafa akmaya devam etti. Aaron ellerini kapatıp bir adım geri çekildiğinde alevden toplatım kumun üzerine düştü. Aaron'ın pelerininin bir ucu tuttuğu anda temasım arttı ve alevler tamamen kontrolümden çıktı.

“Gücünü geri çek!” diye kükreyen adam üzerindeki pelerini çıkarıp kumların üzerine attı. Gücüm gittikçe artıp gökyüzüne doğru yükselirken Aaron sinirli olmasına rağmen sakın bir şekilde yanan pelerininini izliyordu.

Alevlerden uzaklaşmak için bir adım geriledim. Parmaklarımdan ateşler yükselirken buna engel olamıyordum. Aaron bakışlarını pelerinden çekip her saniye büyüyerek tüm sahili sarmak üzere olan ateşimi izledi.

Çaresizce, “Gülleri yakmak istemiyorum,” dediğimde bana doğru geldi. Yanıma yaklaştığında arkama geçip kollarını belime doladı. Kendi vücudunu benimkine yasladığında hareketsiz bir şekilde kaldım.

İki elini gömleğimin üstüne koydu. Karnımdan yukarı, göğsümün altına doğru ellerini ilerletirken kafasını boynuma yerleştirdi. Kulağıma doğru, “Gücünü tam burada hissediyor musun?” dedi.

Kalbimin hemen altındaki boşluğa doğru bastırıldığında, “Evet,” diye fısıldadım.

“Alevlerin çıkış noktası burası.” Başparmağıyla o noktanın üzerinde dairesel hareketler yaptığında tüylerim ürperdi. “Elinden çıkan alevlerle bu noktanın bağlantısını kesmeye çalış.”

Neredeyse gül bahçesine ulaşacak alevler içimdeki korkuyu tetiklerken tüm düşüncelerimi geri plana attım. Gözlerimi kapatıp kalbimin tam altındaki noktayı ve elimden çıkan alevleri düşündüm. İkisi arasındaki bağlantıyı bir makasla kestiğimi hayal ettim. Ellerimdeki his değişmediğinde aynı düşünceyi daha güçlü bir şekilde tekrarlamaya çalıştım.

Birkaç saniye sonra Aaron’ın, “Başardın,” diyen sesini duydum. Gözlerimi yavaşça açtığımda alevler kaybolmuştu. Kumların bir kısmı yandığı için renkleri beyazdan siyaha dönüşmüştü ama alevlerim gül bahçesine ulaşmamıştı.

Derin bir rahatlama hissiyle ellerimi Aaron'ın ellerinin üstüne koyup ona doğru yaslandım. Burnunun ucu boynuma değdiğinde beni kokluyor olduğunu fark ettim. Dudakları tenimde yavaşça gezindi.

Bu yaptıklarından rahatsız olarak bir adım ileri gitmek istediğimde beni daha sıkı tuttu. Kendine doğru çekip vücuduna bastırdı. "Aaron," diye fısıldadığımda boynuma bir öpücük bıraktı.

"Lütfen," dediğimde ellerini yavaşça vücudumdan çekti. Başını yukarı kaldırdığında bir adım atıp ondan uzaklaştım. Arkamı dönüp gözlerine baktığımda artık sinirli olmadığını gördüm ama büyük bir hayal kırıklığı ve üzüntüyle bakıyordu.

"Sorun ne?" Sorduğum soruya cevap vermeden gözlerime bakmaya devam etti. "Neden bu kadar sinirlisin?"

"Neden o?" diye fısıldadığında sesinde bir çaresizlik vardı.

"Anlamıyorum, Aaron. Daha açık olmalısın." Ona doğru bir adım attığımda geri çekildi. Sessiz kalırken gözlerini bir an bile üstümden ayırmadı. "Seth'e neden yumruk attın?"

Dudakları arasından bir mırıltı gibi, "William," kelimesi çıktığında yanlış duyduğumu sandım. Kollarımı göğsümde birleştirip bir açıklama bekledim.

"William." Bu sefer sesi yüksekti. "Tüm gece bu lanet ismi sayıklayıp durdun! Ellerini saçlarının arasından geçirip altdudağını ısırdı. "Rüyada korktuğunu düşünerek sana yardım etmek istedim ama sen..." Cümlesine devam etmeden yanımdan geçip gitti.

Başımı geriye doğru çevirip gül bahçesinden hızla çıkan adamı izledim. Birkaç gülü koparıp yere fırlatırken arkasında büyük bir öfke bırakmıştı. Sahilde bir başıma, ateşten geriye

kalan tek bir kül tanesi gibi kendimi kumların üzerine bıraktım.

Gözlerimi, karşımda duran deniz dikerek dün gece gördüğüm rüyaları düşündüm. William ve Hamal Birliği'ndeki diğer arkadaşlarımla güzel anlar geçirmiştik. Bazıları geçmişte yaşadıklarımın bir yansıması bazılarıysa bir hayalden ibaretti ama sonuçta hepsi basit birer rüyaydı.

Aaron'ın bana karşı arkadaşlıktan öte derin duygular beslediğinin farkındaydım ama bunun Seth'in söylediği gibi aşk olduğunu düşünmüyordum. Gerçi aşk hakkında bilgili biri de sayılmazdım. Tüm hayatım bir saray odasında, canımın daha az yanması için dualar ederek geçmişti. Sevgiyi küçük yaşlarda biraz tatmış olsam da bu sürekli deneyimleyebildiğim bir duygu değildi.

Aşk tam olarak neydi? Sevgiden de öte, koşulsuz bir şekilde karşıdaki insana bağlanmak mıydı? Aklına her an o kişinin gelmesi ya da aklından hiç çıkmaması mıydı? O kişinin gözlerinin içine bakmaya utanmakla, bakmaya kıyamamak arasında kararsız kalmak mıydı?

Saraydaki odamdan sık sık kaçıp kendimi kütüphanedeki kitaplara kaptırdığım zamanlarda aşk hakkında romanlar okumuştum. Herkesin farklı şekilde yaşadığı aşk, bu dünya üzerindeki her şey anlamına gelebilecek kadar geniş bir kavramdı. Sadece bir insana değil bir renge, bir hayvana, bir dokunuşa, bir bakışa bile âşık olan insanların hikâyelerini okumuştum. Aaron'ı da William'ı da çok sevdiğimi biliyordum ama aşk hakkında bilgisizdim.

William'ı görmediğim her an canımın yandığının ve onu çok özlediğimin farkındaydım. Dudaklarının dokunuşunun

ve tenimde gezen ellerinin verdiği his daha önce hiç tatmadığım ve artık vazgeçmek istemediğim bir şeydi. Bana bakan gözleri ve beni sahiplenene tavırları uzun süredir aradığım ve en sonunda bulduğum bir ödöl gibi geliyordu.

Aaron'ı görmediğim yıllar boyunca her an onu da özlemiş ve aklımdan hiç çıkaramamıştım. Sıklıkla rüyalarım girmiş ve bir şekilde yanımda olmayı başarmıştı. Belki de karşımda hâlâ on dört yaşındaki küçük çocuğu görüyor ve kendimi de sekiz yaşındaki küçük Victoria gibi hissediyordum. Her zaman arkadaşım olan çocuğu, şimdi büyümüş olmasına rağmen farklı bir konuma yerleştiremiyordum.

Aaron ve William'ı karşılaştırdığım için kendimden utanarak yerimden kalktım. Sahili ve gül bahçesini hızla geçerek Aaron'ın evinden içeri girdim. Adını seslenirken yatak odasına yöneldim. Kapıyı açtığım anda altına bir pantolon giydiğini gördüm.

Yarı çıplak bir şekilde kaşlarını çatarak bana bakarken içeriye girip odanın kapısını kapadım. "Senin derdin ne?" diye bağırdığımda pantolonun düğmesini ilikliyordu.

"Bir daha benden habersiz çocuklara söz verme!" Açık bıraktığı uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Karnındaki kaslara ve omzunun genişliğine şaşkınlıkla bakarken başını kaldırıp gözlerini üzerime dikti.

"Neden açık olmuyorsun?" dediğimde üzerime doğru yürüdü. Bir adım geri attığımda kapıyla aramda çok az bir mesafe kalmıştı. "Açıklayayım, güzelim. Rose'u abisine götürceğine dair söz vermişsin."

"Ve bu sözümü tutacağım!" diye tepki gösterdim.

“Bu adadan nasıl çıkacaksın?” Elleri pantolonun ceplerine soktu.

“Seninle birlikte.” Cevabımı duyduğunda kakhaha atmaya başladı. Sesi odanın içinde yankılanırken kollarımı göğsümde birleştirip susmasını bekledim.

“Ben istemediğim sürece bu adadan dışarı hiç kimse çıkmaz!” dedikten sonra arkasını dönüp dolabına ilerledi. Çoğu siyah renkte olan gömleklerden birini eline aldığı anda hızla yanına gidip bileğinden tuttum.

“Ömür boyu burada kalamam!” Elinde tuttuğu gömleği çekip yere fırlattım. “Birlik’e gitmem gerek.”

“Rose için oraya gitmek istemediğini biliyorum.” Dişlerini sıkıp başını yukarı kaldırdı. Tavanı izlerken sakinleşmeye çalışıyordu.

“Ne için gitmek istediğin seni ilgilendirmez, Aaron.” Onun karşısında sessiz kalmayacaktım.

“İlgilendirir!” Kulaklarımı sağır eden sesinden korkarak bir adım geriledim. “Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir. Oraya Rose için değil, geceleri rüyanda sayıkladığın adam için gitmek istediğinin farkındayım. O yüzden ikiniz de burada kalacaksınız!”

“Senin hiçbir şey bildiğin yok!” Ona meydan okuduğum sırada elini yumruk yaptı. “Seni bir kez kaybettim. Bir daha kaybetmeyeceğim,” diyerek üstüme yürüdü. Aramıza mesafe koymak için gerilediğimde sırtım yatağın yanındaki duvara çarptı.

Aaron vücudumu kendisiyle arkamdaki duvar arasında sıkıştırdığında, “Anlıyor musun?” diye sordu. “Seni bir daha kaybedersem kendimi bulamam.”

Gözlerinin içinde yükselen alev beni yeterince korkutsa da, “Burada kalmayacağım,” dedim.

“Birlik’e gitmeyeceksin.” Alnını alnıma yasladığında burnlarımız birbirine değdi. “Yalanlarla dolu o kuleye dönmeyeceksin.” Sessiz kaldığımda devam etti. “Duydun mu?”

Korkuyla, “Bu davranışların çok anlamsız,” diye fısıldadım.

Elini havaya kaldırıp çenemi tuttu. Başparmağı ile tenimi okşadı. “Oysa sana her bakışımda, her dokunuşumda çok şey anlatıyorum.”

Kelimelerim tükendiği sırada başımı yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Geri çekilmek için bir hamle yaptığımda vücudunu benimkine daha çok bastırdı. Ellerimi havaya kaldırıp göğsüne yasladım. Ben Aaron’ın öpüşüne karşılık vermesem de beni öpmeye devam etti. Göğsünden ileriye doğru ittirdiğimde elleri bileklerimi buldu ve beni sıkıca tuttu.

“Oraya gidemezsin,” diye fısıldadığında gözlerimden yaşlar aktı.

Dudaklarından tenime doğru esen nefesi nefesime karıştı. “Lütfen, Aaron.”

Ellerimi bırakıp bir adım gerilirken kokumu içine çekerek derin bir nefes aldı. Hızla yanından geçip odanın kapısını açtığımda arkamdan seslendi.

“Yalanların çıktığı bir dudağı öpmek istemene saygı duyuyorum ama pişman olacaksın. Ve o gün gelip gerçekleri gördüğünde ben yine de yanında olacağım. Her şeye rağmen.”

Odadan çıkarken kapıyı arkamdan çarparak kapadım. Evden dışarı çıkıp Gül Sahili’ne doğru koştum. Gözlerimden

akan yaşları silerken yere düştüm ve kalkmaya bile zahmet etmedim. Bahçeyle sahili birbirine bağlayan sınırdaki oturup hıçkırarak ağlamaya başladım.

Aaron'ın dudakları tenimde derin izler bırakmıştı. William'la aramızda yaşananları düşünmemle bastırarak pişmanlık her yanıma sardı. Kendime ve ardımda bıraktığım adama ihanetle karşılık verdiğim için gözyaşlarımı durduramıyordum.

Aaron Hamal Birliği'nin bir yalancı olduğunu birkaç defa söylemişti ama bu konuyu ciddiye almamıştım. Şimdi Birlik gibi William için de yalancı diyordu. Artık neye inanacağımı şaşırmış durumdaydım. Kendimi bulmaya çalışırken onlarca yalanın arasında daha fazla kayboluyordum. Çıkmaz bir sokağa girmiş gibiydim.

Aniden Aaron'ın, William'la aramda geçenleri nereden bildiğini düşündüm. Birlik'te geçirdiğimiz süre boyunca orada değildi ama aramızda geçenleri ve öpüştüğümüzü biliyordu. Açıkça söylememesine rağmen yaptıklarının farkına varmaya başlıyordum. Saraydan çıktığım andan itibaren her şeyi izlemişti. Beni yanına alabilmek için her yolu denemişti.

William'ın bana yalan söylemek için bir sebebi yoktu. Birlik'te geçirdiğimiz günlere geri dönerek benden sakladığı bir şeylerin olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Belki de bazı şeyleri Aaron gibi net göremiyor ve olanları kaçırıyordum.

Gözümdeki yaşlar kuruyup hıçkırıklarım dindiğinde aklıma hiçbir şey gelmemişti. Aaron'ın bana hiçbir zaman yalan söylemeyeceğini düşünen tarafım ağır basıyordu. Ya beni ya-

lanlardan korumak istediği için bu şekilde davranıyordu ya da sadece kıskançtı ve kafamı daha çok karıştırıyordu.

Aklımı allak bullak eden düşüncelerden kaçmak istercesine kumların üzerinde uzandım ve gökyüzüne baktım. Yıldızlar gökyüzünde acımasızca parlarken can çekişmemi izliyorlardı. Tanrılar bu laneti bizi kurtarmak için vermişti ama benim canım her gün daha fazla yanıyordu.

Eskiden sarayda sadece bedenim acılar içinde kalırdı. Fiziksel acıya zamanla alışmıştım. Şimdiyse sadece bedenim değil ruhum da acıyordu. Gerçeği görmek için çabaladığım bu dünyada her defasında daha fazla yalanla karşılaşırıyordum. Belki de Drew'un dediği gibi gerçekleri öğrenmek için daha fazla yalanla karşılaşmalıyım. Güzel bir sona ulaşmak için çirkin yollardan geçmek zorundaysam cesaretli davranmam gerektiğine karar verdim.

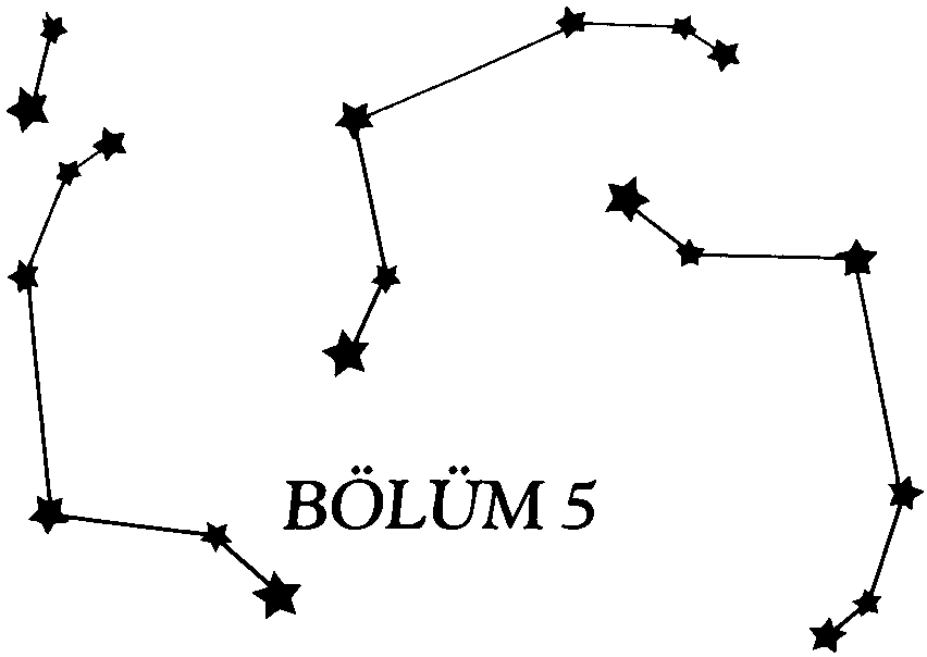
Doğruları ve yanlışları düşünüp durmak yerine harekete geçmeliydim. On sekiz yıldır bir lanetle yaşadığıma inanarak kendime zarar vermişim. Kalbimin altında bir nabız gibi atan gücü bir lanet olarak görmek yerine çocukları kurtarabileceğim bir hediye olarak kabul etmeliydim.

Gücümün sınırlarını ben de dahil olmak üzere hiç kimse bilmiyordu. Ateş gücü yüz yıldır nadir olarak görülmüştü. Bu kişi aynı zamanda bir kara delikse gücün sınırları hakkında bilgi edinmek imkânsız hale geliyordu. Bana verilen bu gücü herkesten daha iyi tanıyacak ve yönetecektim.

Düşmanın elinde ne olduğu bilinmeyen bir savaşa girmeyi hiç kimse istemezdi. Avucumun içinde yükselen ateşin neler yapabileceğini bilmeyen kişilere karşı savaşarak bir adım önde olacaktım. Çocuklara zarar vererek geleceğimizi

katleden herkesi yok edecektim. *Bu kişi baham dahi olsa*

Ve her şeyden önemlisi, bu yolda dikkatimi dağıtan erkeklerden uzak duracaktım. Bu erkekler *William ve Aaron* olsa bile...

BÖLÜM 5

Aron'ın beni öptüğü günün üzerinden on iki gün geçmişti. O zamandan beri onunla göz göze gelmemek için elimden geleni yapıyor, her karşılaştığımızda ondan kaçmanın bir yolunu buluyordum. O, zaman zaman benimle konuşmak için hamle yapıyor olsa da hemen sonra benim vereceğim tepkiden çekinerek uzaklaşıyordu.

Onun odasında kalmak yerine Rose ile beraber evin yanındaki kulübeye geçmiştik. Rose aramızdaki soğukluğu fark edip defalarca kez ne olduğunu sormuş olsa da bu sorularına hiç cevap vermemiştim. Aslında sadece Rose değil, adadaki herkes aramızda bir şeylerin değişmiş olduğunu anlamıştı.

Amacım artık sadece kendime odaklanmak olduğu için son günlerde çalışmaktan başka bir şey yapmıyordum. Seth'ten, diğer çocuklar için hazırladığı antrenmandan benim için de hazırlamasını istemiştim. Her sabah erkenden kalkıp

benim için oluşturduğu programdaki her şeyi yapmak için çabalıyordum. Çalışma alanında çoğunlukla Aaron olduğu için o tarafa gitmiyor, Gül Sahili'nde kendi başıma gücümü anlamak için denemeler yapıyordum.

Öğleden sonraları adaya katkıda bulunabileceğim işler yapmak istesem de Maddy her defasında beni reddediyordu. Her iş için zaten sorumlu olan insanların olduğunu ve benim yapabileceğim bir şey olmadığını söyleyerek başından savıyordu. En sonunda, eğer iş istiyorsam Aaron ile konuşmam gerektiğini ima ettiğinde üstelemekten vazgeçtim.

Akşam yemeklerinden sonra ise Drew ile değirmende buluşuyor ve ona okuma yazma öğretiyordum. Tam da benim düşündüğüm gibi hızlı kavrayan, yetenekli bir çocuk olduğu ortaya çıkmıştı. Bu iş için Aaron'ın kütüphanesinden aldığım defter, kalem ve kitapları kullanıyorduk. Şu ana kadar bu konuda hiçbir şey söylemediği için bunları aldığımı fark etmediğini düşünüyordum ama belki de fark etmişti ve umursamıyordu.

Antrenman günleri ilk zamanlarda zor geçmiş olsa da artık alışmıştım. Buraya geldiğimden beri tanrıların sihrinin değdiği meyve ve sebzelerden yediğim için artık kendimi çok sağlıklı ve güçlü hissediyordum. Bedenim sarayda verilen ilaçların etkisinden tamamen kurtulmuştu ve Menkar Adaları'nda Oscar ile yaptığımız antrenmanların üç katını yapma rağmen hâlâ bu tempoya ayak uydurabiliyordu.

Gücümü bugüne kadar yanlış kullandığımı anlamıştım. Gücümün çıktığı yeri düşündüğümde aslında ateşe hükmediyor olmuyordum, sadece onu bir şekilde bedenimden dışarı çıkarıyordum. Bir güce gerçekten hükmedebilmek için

zihnimi kullanmam gerektiğini öğrenebilmişim. Yapmak istediğim her şey aslında zihnimin içinde onu nasıl tasarladığım ile ilgiliydi.

On günün sonunda, artık ateşi birbirinden farklı şekillere sokup zihnimden geçen figürleri oluşturabiliyordum. Benim için en zor olan kısım, yaktığım ateşi söndürebilmektir. Zihnimde sönen bir ateşi hayal ettiğim an gücüm kendini geri çekiyordu. Gücümü yönetmek için yapmam gereken tek şeyin zihnimi tamamen kapatarak onu reddetmeyi bırakmak olduğunu en sonunda kabullenmişim. Bu sayede onu yönetmek, gözlerimi açıp kapamak ya da bir kolumu oynatmak kadar basit bir hale gelmişti.

Bu sabahki antrenmanı bitirip öğle yemeğini yedikten sonra gül bahçesine gittim. Bahçenin içine girip güllerin toprağıyla ilgilenen Angel'in yanına ilerledim.

"Yıldızlı günler!" diye neşeyle selam verdiğimde başını kaldırıp kibar bir şekilde gülümsedi.

"Yıldızlı günler, prenses!" Elindeki küreği toprağı saptı ve ayağı kalkarken dizlerine buluşan toprağı silkeledi.

"Anna ve Olivia burada değil mi?" diye sorarken bahçenin içinde gözlerimi gezdirip gül bahçesinden sorumlu olan diğer genç kızları aradım.

"Gübre almak için Frank'in yanına gittiler." Frank ahırlardan sorumlu üç çocuktan biriydi.

"Tüm toprağı gübreleyecek misiniz?" diye sorarken ellerimle bahçeyi gösterdim.

"Evet. Gülleri, ilkbahar ve sonbahar mevsimlerinde gübrelediğimizde daha sağlıklı oluyorlar." Ellerini ceplerine

sokup beklenti dolu gözlerle beni izledi. Aslında buraya nereden gelmiş olduğumu bildiğinin farkındaydım.

Yalvaran bir ifadeyle kahverengi gözlerine bakıp, “Sana yardım edebilir miyim?” diye fısıldadım. Altdudağını ısıtıp tebessüm ederken başını sağa sola salladı. “Bu yüzden geldiğini anlamıştım.”

Adada bulunan her çalışma alanına gitmiş ve kendim için bir iş istemiştim. Kalan son yer gül bahçesiydi ve burası benim tutunduğum son daldı. Angel’ın kabul etmesi için yıldızlara dua ederek sabırla cevabını bekledim.

“Neden çalışmak istiyorsun?”

Hiç kimsenin beni yeterince ciddiye almıyor oluşu ve her gittiğim yerde Aaron’ın kurallarının işlemesi babamın sarayda kurmuş olduğu hâkimiyete çok benziyordu. Kendimi diğerleri için bir yük, önlerine çıkan bir engel ve işe yaramaz bir şey olarak hissederek yaşamaktan sıkılmıştım. Angel’ın bakışlarında gördüğüm samimiyet sayesinde onu kendime yakın hissederek içimdeki her şeyi dökmeye karar verdim.

“Babam bir prenses olduğum için hiçbir şey yapmama izin vermiyordu. Hayatım boyunca kişisel işlerimi bile benim için başkaları yaptı. Şimdi buraya geliyorum ve Aaron da tıpkı babam gibi beni diğer insanlardan ayrı tutuyor. Ama ben senden veya bu adadaki diğer insanlardan farklı değilim. Özel bir yanı yok.”

Angel’ın yanına doğru yaklaşıp fısıldayarak, “Ayrıca Aaron ile kavgalı olduğumuzu sen de biliyorsundur. Sadece onun yanına gitmem ve bu işi ondan istemem için herkese beni reddetmelerini söylediğinin de farkındayım. Hiç kimse Aaron’ı karşısına almak istemiyor ama ben de onun yanına

giderek aramızdaki bu inatlaşmayı kaybetmek istemiyorum,” diye ekledim.

Bir doğum ânı gibi uzun ve sancılı gelen bir süre boyunca gözlerimin içine baktı. Duyduğum tek şey rüzgârın ve dalgaların sesiydi. Diğerlerinin aksine neden çalışmak istediğimi sorması ve cevabımı sabırla dinleyip söylediklerim düşünmesi beni umutlandırmıştı. Kabul etmeyi o da benim kadar istiyordu ama bakışlarını benden kaçırıp yere doğru çevirdi. Cevabının olumsuz olduğunu düşünerek gül bahçesinden ayrılmak için arkamı döndüm.

Bir adım atmıştım ki bana seslendi. “Victoria.” Beni neden istemediğine dair uydurduğu bahaneyi dinlemek için başımı ona doğru çevirdim. “Bizimle çalışabilirsin.”

Doğru duyup duymadığımı anlamayarak hızla arkamı döndüm. Üzgün ifademin yerini şaşkın bakışlarım alırken genç kız, “Bunun için Aaron beni mahvedecek,” dedikten sonra beni baştan aşağıya dikkatlice süzdü. “Ama buna değecek gibi duruyor.”

Aramızdaki mesafeyi hızla aşıp boynuna sarıldım. “Çok teşekkür ederim, Angel!” Onun ellerini kendi sırtımda hissedince ben de onun kahverengi saçlarını okşadım. “Sen gerçekten de ismin gibi bir meleksin! Kanatların gözükmüyor ama eminim buralarda bir yerdedir. Çok teşekkür ederim!”

Sarılmamız son bulduğunda o da benim gibi gülümsüyordu. “Başının derde girmesini istemiyorum. Aaron’ın kızgınlığı sadece bana. Söz veriyorum sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Öğleden sonra başlayıp akşam yemeğine kadar yanınızda çalışabilirim. Bana bildiklerini öğretirsen her şeyi hemen anlayabileceğime eminim.”

Hızla saçlarımı toplamaya başladım. “Sabahları antrenman yapıyorum. Akşam yemeğinden sonra Drew’a okuma yazma öğretiyorum. En sonunda ben de çalışıp bir şeyler öğrenebileceğim.” Gür saçlarımı bir topuz haline getirdikten sonra gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvırdım. “Bana bildiğin her şeyi öğretir misin?”

Angel kakhaha atmaya başladığında bir süredir nefes almadan konuşuyor olduğumu fark ettim. Heyecanım yüzümden çok çeneme yansımıştı. Karnını tutarak gülmeye devam ederken gözlerinden yaşlar geliyordu. “Angel,” diyerek onu susturmaya çalıştığım sırada Anna ve Olivia sahilde göründüler.

Angel’ın tatlı sesine dayanamayıp onunla beraber gülmeye başladığım sırada Olivia sahilden bağırdı. “Orada güleceğinize gübreleri taşımamıza yardım edin!”

Angel’ın bakışlarından utandığım için yanından geçip sahile doğru koştum. Olivia ve Anna’ya selam verip, “Ben yardım ederim,” dedim.

Olivia ve Anna şaşkın bir şekilde birbirlerine bakarken yüzlerinden terler akıyordu. Bir gübre çuvalının ucundan tutup kaldırdığım sırada Anna, “Hey, Victoria! Dikkat et! Belini kıracaksın,” dedi. Anna, çuvalı sırtıma yerleştirmeye yardım ederken Angel gülmeyi bırakmıştı.

Beklediğimden daha ağır olan çuvala beraber sahildeki kumların içinde bata çıka ilerledim. Olivia arkamdan, “Bu durumdan Aaron’ın haberi var mı?” diye sordu. Hemen peşinden Anna, “Başımız derde girecek,” diye ekledi.

Hiçbirini umursamadan Angel’ın yanına gittim. “Nereye bırakmalıyım?” diye sorduğumda bahçenin ilerisindeki bir

kulübeyi gösterdi. Bakışlarındaki şaşkınlığı ve hayranlığı görmezden gelerek kulübeye doğru yoluma devam ettim. İçimden, evrene bir mesaj olması umuduyla, “Prensesler de gübre çuvalı taşıyabilir,” diye bağırdım.

Neredeyse akşam yemeği saati gelmişken yorgunluktan bayılmak üzereydim. Heyecanlı bir şekilde her işi yapmaya kalkıştığım için kollarımı ve bacaklarımı hissetmiyordum. Onlar da bir sürü iş yapmışlar ama benim kadar yorulmamışlardı. Güçlerini kullanarak yorgunluklarını hafifletmeyi başaramışlardı.

Angel toprağa, Anna suya ve Olivia ise havaya hükmediyordu. Üçü birlikte, bir gül bahçesi için kurulabilecek en iyi takım olmuşlardı. Menkar Adaları’ndaki her çalışma alanı özel güçler ile uyumlu olacak şekilde eşleştirilmişti. O yüzden, benim şekilden şekle soktuğum ateş gücüm burada hiçbir işe yaramıyor, yaşamdan çok ölüm getiriyordu.

Akşam yemeğini es geçip toprağa ve gübreye bulanmış vücudumu temizlemeye karar verdim. Rose ile beraber kaldığımız minik kulübede sadece bir tuvalet vardı. Temiz eşyalarımı yanıma alıp herkesin akşam yemeğinde olmasından faydalanarak Aaron’ın evine girdim. Evin içinde başka birinin olduğuna dair bir ses duyup duymayacağımı görmek için bir süre bekledim ama hiç kimse yoktu.

Sessiz bir şekilde Aaron’ın banyosuna doğru ilerledim. Kovalardaki suları küvete doldurduktan sonra üstümü çıkardım. Küvetin içine uzanıp gücümü kullanarak beni içine çeken suyu yavaş yavaş ısıttım. Bir süre küvetten yükselen buharları izledikten sonra gözlerimi kapadım. Sessizliği dinlerken gevşeyen bedenim huzurlu hissettiriyordu.

İşim bittikten sonra üstümü giyinip banyodaki her yeri temizledim. Her şeyi yerli yerine koymuş olsam da kovalar artık boş duruyordu. Aaron'ın bunu fark edeceğini bilsem de umursamadım. Islak saçlarımı ateş gücümle kuruttuktan sonra banyodan çıkıp Aaron'ın odasına girdim.

Karanlık, sessizlik ve sıcak suyun etkisiyle uykum gelmişti. Minik kulübemizdeki derme çatma yatağın aksine Aaron'ın dev gibi duran yatağın cazibesine kapılıp yorganı üstüme çektim. Aaron gelmeden uyanacağıma dair kendime sözler verip gözlerimi kapadım.

Bilincim açıldığında gözkapaklarımı araladım. Aaron yatakta yanıma uzanmıştı ve bir eliyle saçımı okşuyordu. Önüme düşen bir tutam saçı geriye doğru itip parmaklarını tenimde gezdirirken ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Gözlerinde, bana olan öfkesinden geriye sadece özlem kalmıştı. Bulunduğumuz bu ana çaresizce tutunuyordu.

Aklıma aniden Drew ile olan çalışmamız geldiğinde Aaron'ın elini itip yataktan kalktım. "Derse geç kaldım." Yatağın kenarına bıraktığım kirli kıyafetleri kucağıma alıp hızla odadan dışarı çıktım.

Kirli eşyalarımı kendi kulübeme bıraktıktan sonra tekrar Aaron'ın evine döndüm. Kütüphanesinden almam gereken bazı kitaplar vardı ve derse çok geç kalmıştım. Yatak odasının kapısının önünde durduğunu görünce bakışlarımı yere çevirip merdivenleri tırmandım.

Çalışma odasının yanındaki, kitaplarla dolu büyük odaya girdim. Drew, Sirius İmparatorluğu'nun tarihiyle ilgili

hiçbir şey bilmiyordu. Ona en başından beri her şeyi anlatmam, hatta resimlerle göstermem gerekiyordu. Eğer öğretmeni bensem eğitiminde hiçbir şey eksik kalmamalıydı.

Tarih kitaplarının bulunduğu rafa doğru ilk kez ilerlerken beyaz, siyah ve altın sarısı renkleriyle dikkatimi çeken bir kitaba uzandım. Kapağa işlenmiş sembollerin ortasında *Lanetin Tarihi, Magnus Owen* yazıyordu.

Daha önce sarayda yasaklı kitaplar bölümünde farklı bir kopyasını görmüş olduğunu hatırladığım kitabın kapağını açtım. İlk sayfasında yazarın bir imzası ve notu vardı.

“Yasaklanan bilgiler azınlığın doğrusu, çoğunluğun yalanı, bir kralın ise sırrıdır.”

Oğlum, her zaman gerçeğin peşinde ol ve yalanların seni kandırmasına izin verme.

Baban

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken odadan içeri çoktan girdiğini bildiğim Aaron, “Babam, bir yazardı,” diye fısıldadı. Giriş sayfasındaki cümleleri tekrar tekrar okudum. Aaron’ın ailesi ve soy ismine dair hiçbir şey bilmediğimi o an fark ediyordum.

Kitabın yazarı, onun babasıydı.

Magnus Owen’in oğlu Aaron Owen.

Ellerim titrerken kitabın kapağını kapatıp raftaki diğer kitaplara endişeyle baktım. Az önce elime aldığım kitabın durduğu yerde Magnus Owen’a ait başka kitaplar da olduğunu gördüm. Parmaklarımı yavaşça her birinin sırtında gezdirdim.

Sarayın Gerçekleri, Yönetim Hakkında Bilinmeyenler, Halkın İsyanı gibi onlarcasının sırtında...

Ağlamak üzereyken birden, “Hayır,” diye sessizce fısıldayarak birkaç kitabı kitaplıktan çıkardım ve ilk sayfalarında yazan tarihlere baktım. *Lanetin Tarihi* adlı kitabını yazdıktan sonra dört kitap daha yazmıştı. Diğerlerine bakmaya dayanmayarak elimdeki kitapları göğsüme doğru bastırıp gözüm-den akan yaşlarla Aaron’a döndüm.

Sırtını kapıya yaslamıştı ve beni izliyordu. Aaron’ın bal-rengi gözlerinde bir kırgınlık ve intikam olduğunu gördüm. Onun da ağlamak üzere olduğunu farkındaydım çünkü ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

Babam yasaklı kitapların yazarlarını katletmişti. Hepsini değil ama çoğunu. Kitapları yasaklandıktan sonra yazmaya devam edenleri... *Magnus Owen gibilerini...*

Richard Sirius, etrafımda ölüm emirleriyle zarar vermediği hiç kimse bırakmamıştı. Bugüne kadar karşılaştığım her çocuğun hayatını bir şekilde altüst etmişti. Ben onun kızıydım, artık babam olduğunu söylemekten bile utandığım o adamın kızı. İnsanların bana olan öfkesini ve babama duydukları nefreti artık daha iyi anlıyordum. Benim ailem herkesin canını yakmıştı. En sevdiklerimin bile...

Benim bile...

Göğsüme bastırdığım kitapları bir an olsun bırakmadan Aaron’ın yanına yaklaştım. Tam karşısında durduğumda sağ elimi yüzüne doğru uzattım. Sessizce akan gözyaşlarını başparmağımla sildim. “Üzgünüm,” diye fısıldayıp alnımı çaresizce göğsüne yasladım.

“Biliyor muydun?” Benimle ilk karşılaştığında ve sonra arkadaş olduğumuzda benim babamın kendi babasını öldürdüğünden haberi var mıydı, öğrenmek istiyordum.

“Hayır.” dedi. Çenemden tutup beni geri çekerek başımı yukarıya doğru kaldırdı. “Babamın öldüğünü altı yıl önce öğrendim. Sarayda yaşarken babamın Richard tarafından idam edilmiş olduğunu bilmiyordum.”

Gözümden akan yaşları sildikten sonra elimdeki kitaplara baktım. “Bunları nasıl buldun?” diye sordum.

“Babam sadece yazar değildi, Vic. Aynı zamanda kadim bir büyücüydü.” Yanımdan geçip odanın ortasına bağdaş kurarak oturdu. Onu taklit edip karşısına oturduktan sonra elimdeki kitapları aramızdaki boşluğa bıraktım.

“Bu kitapları babamın bir arkadaşından aldım,” dedi. *Sarayın Gerçekleri* kitabına uzanıp birkaç sayfayı çevirdi. Giriş bölümünden bir önceki sayfayı açtıktan sonra bana gösterdi.

Gerçek bilgiyi kirletmek isteyenlere karşı savaştan dostum,

Abaris Quinn için...

Tanıdık gelen bu soyadını düşündüğüm sırada Aaron beklenti dolu bir şekilde beni izliyordu. Kitabı Aaron’ın elinden alıp satırlarda parmağımı gezdirdim.

“Victoria Sirius, gücünü kullan.”

“Eğer gücünü kullanmazsan birçok insan gözlerinin önünde ölecek.”

“Quinn.” Başımı kaldırıp Aaron’ın gözlerine baktım. Şaş-

kınlık içinde, "Hamal Birliği'nde yaşayan kadim büyücü," dedim. William'la beraber onun yanına gittiğimizi ve defterini ona geri verdiğimiz günü hatırlıyordum. Uzun tırnaklarıyla defteri elimden almış ve bana gücümü kullanmam gerektiğini söylemişti.

"İsminin Abaris olduğunu bilmiyordum."

"Kadim büyücülere genelde isimleriyle değil soyadlarıyla hitap edilir."

Bakışlarımı ondan kaçırıp önümdeki kitapları incelediğim sırada devam etti. "Quinn, babamla ilgili her konuda bana yardımcı oldu. Babama ait yasaklı kitapların hepsini bana verdi. Ölmeden önce benim için imzalamış olduğu bu kitap gibi," derken *Lanetin Tarihi* kitabını gösterdi.

"Hamal Birliği ile tanıştırıyor musun?" Son zamanlarda sık sık merak ettiğim bir soruydu bu.

"Alice'le birbirimizi tanıyoruz ama çok iyi anlaştığımız söylenemez." Yani, bu yüzden her fırsatta Hamal Birliği'ne karşı olumsuz şeyler söylüyordu.

"Neden?" Alice ateş gücüne sahip tek kişinin ben olduğumu söylemişti. Eğer Aaron'la tanışıyorsa onun da bu güce sahip olduğunu biliyor olmalıydı. Bana mı yoksa Hamal Birliği'ne mi yalan söylüyordu?

"Bana ihanet etti," diye fısıldarken gözleri uzaklara daldı.

"Nasıl?" Merak dolu bir ifadeyle her şeyi anlatmasını bekliyordum. Sormak istediğim daha birçok soru vardı ve cevaplarını almak için bütün gece burada onunla oturabilirdim.

"Hamal Birliği kurulduğu günden beri güçlü bir şekilde yönetiliyor. Alice, yaşama ve savaşa dair her şeyi baba-

sından öğrenmişti. O gün saraya gelip seni kaçırmaları da başarılı bir suikasttı ama sence bir avuç çocuk o saraydan yara almadan hem de seninle, bir prensesle beraber nasıl çıkabilmişti?”

Sorunun cevabını bilmediğim için boş bakan gözlerle onu izlediğimde başını bana doğru çevirdi ve gözlerimiz buluştu. Bazen kelimeler hiçbir şeyi açıklamazken tek bir bakış her şeyi anlatabilirdi. “Sen mi yardım ettin?” diye soruyla karışık bir cevap verirken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Bir anlaşma yapmıştık. Ben, seni ve diğer çocukları kaçıрма suikastı için ona yardım edecektim. O da günün sonunda seni bana verecekti.” Öfkeyle dişlerini sıktı. “Bu sözünü tutmadığı gibi bir de senin canını yaktılar. Oscar’ın omzuna attığı ok...” derken cümlesini yarım bıraktı.

Bir süre sessiz kaldık.

“Benim için insanlarla pazarlık yapmış olman hiç doğru değil.” Bakışlarımı kitaplara çevirdim ve *Lanetin Tarihi* kitabının içindeki çizimleri incelemeye başladım.

“Senin için her şeyi yaparım, Vic. Seni bana, beni de sana kavuşturacak her yola gözüüm kapalı girerim. O yolun sonunda ölüm bile olsa,” dediğinde ciddi ses tonu karşısında ürperdim. “Duyguları hissedebilmek için her zaman Rose gibi özel güce sahip olmak gerekmez. Bazen bir bakış, bir dokunuşla her şeyi anlarsın.”

Kitabın sayfalarında dolaşan elimi alıp kendi elinin içine hapsetti. “Benden sakın korkma.” Gözlerimiz buluştuğunda fısıldadı. “Seni herkesten koruyacağım. Gerektiğinde kendimden bile. Bu ülkede güvenilebileceğin tek insan benim. O yüzden bir daha bana korku dolu gözlerle bakma. Buna

dayanamıyorum.”

Bakışlarındaki şefkati çok yakından tanıyordum. William Scott aynı duygularla beni izleyerek kalbimde ölü olduğunu düşündüğüm duyguları dokunmuş ve hepsini birer birer canlandırmıştı. Şimdi aynısını Aaron yapıyordu ve ben bir çıkmaza giriyormuş gibi hissediyordum.

Konuyu değiştirmek istercesine, “Birlik’te yaşadığım her şeyden haberdar mısın?” dedim.

“Evet.” Elimi ondan çektim ve anlatmasını bekledim. “İçeride Quinn gibi tanıdığım birkaç kişi daha var.”

“Neden beni kurtarmadın?” diye sorduğumda öfkeliydim. Beni Birlik’ten çok daha önce çıkarabilirdi.

“Çünkü kurtarılmaya ihtiyacın yoktu. Saraydaki hayatının aksine orada son derece mutluydun.”

“Sana en çok o zaman ihtiyacım vardı!” Bağırmaya başladığımda kaşlarını çatı. “On sekiz yıldır bir kez bile çıkmadığım saraydan kaçırılıp ülkenin diğer ucuna götürülmüştüm. Yeni doğmuş bir bebek gibi tek başıma dünyayı keşfetmek benim için ne kadar zordu, farkında mısın?”

“Tek başına keşfetmiyordun,” dediğinde hızla ayağa kalktım.

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Yanında William vardı.” Beni ondan kıskandığı yetmiyormuş gibi bir de beni onunla cezalandırıyordu. Sanki William’la beraber olmam bir suçmuş gibi davranıyordu.

“Çünkü ondan başka hiç kimse yoktu!” Yerden kalkıp karşıma dikildiğinde yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım. “Herkes benden nefret ediyordu. Hiç kimsenin yüzüme bakmaya bile tahammülü yoktu. Herkes beni dışlarken bir

tek o benimle konuştu!”

“Seninle uyudul!” Aaron öfkeyle üzerime doğru yürüdü. “Bedenine dokundu! Yaralarını sardı! Saçlarını okşadı! Sana sarıldı! Seni öptü!” Sırtım raflara çarptığında yükselen sesi fısıltıya dönüştü. “Seninle sadece konuşmadı, sevgilim. O, seni öptü.”

Ağladığım için kendimden nefret etsem de yaşlar gözüm-den akmaya başladı. Aaron çenemden tutup başımı kaldırdı ve kendi alnını benimkine yasladı. “Beni kurtarabilirdin,” diye fısıldadım. “Eğer saraya geri dönmeseydim babam o çocukları öldürmezdi.”

Ellerimi Aaron’ın göğsüne dayayıp onu ileriye doğru ittim. “Eğer beni Birlik’te bırakmasaydın ben saraya geri dönmeydim ve o çocuklar ölmezdi!”

Yanından geçmek istediğimde kolumdan tuttu. “Baban o çocukları sen gitmesen de zaten öldürecekti, Vic! Sen katil değilsin. Hiçbir şey senin yüzünden olmadı! O kafesin içinde yanan masum çocuklardan hiçbir farkın yok!” Gözlerinin içine bakmam için beni zorladı. “Tüm ülkeyi tek başına kurtaramazsın! Hiç kimse sana böyle bir sorumluluk yükleyemez!”

Ondan kaçıp kapıya doğru koşacağım sırada arkamdan seslendi. “Seni kurtardım, Victoria! Şu an yanımdasın ama bak, yine oraya dönmek istiyorsun!”

Aaron’ın sözlerinden ve acımasızca zihnime dolan kendi düşüncelerimden kaçarak değirmene gittim. Yol boyunca gözyaşlarımı silip kendime gelmeye çalıştım. İnsanlar ağladığımı görmesin diye başımı aşağıya doğru eğip yüzümü saçlarımla gizledim. Başım önde ilerlerken bir vücuda kuvvetli bir

şekilde çarptığımda dengem bozuldu.

“Prenses, iyi misin?” Drew dirseklerimden tutup dengemi korumama yardımcı oldu.

“Senin yanına geliyordum,” diye açıklamaya çalıştığımda ağladığım için sesim çatalı çıkıyordu.

“Minik Mike, yanıma geldi ve bu akşam dersi iptal ettiğini söyledi.” Şaşkınlıkla ona baktığım sırada bu işin altında Aaron’ın olduğunu anladım.

“Sen iyi misin?”

“Sadece biraz yorgunum.” Kollarımı ondan kurtarıp nefes almak için geri çekildim.

“Ağladın mı?”

“Biraz yalnız kalmak istiyorum.” Arkamı dönüp sahile doğru koşar adım ilerledim. Drew’u o şekilde bıraktığım için pişmanlık duysam da bu duygu çok kısa sürdü. Gül bahçesini aşip sahile geçtiğimde seslerden uzak sakin bir yer bulduğum için şükrettim. Başımı yukarı kaldırıp karanlık gökyüzündeki yıldızlara baktım.

“Sizden nefret ediyorum!” diye onlara doğru bağırdım. “Bana verdiğiniz güçlerden nefret ediyorum! Hayatımı mahvettiğiniz için hepinizden nefret ediyorum!” Ayağımı kuma vurarak isyan ettim. “Her şeyden nefret ediyorum! Hepinizden!”

Kumlarda biraz daha ilerleyip ayakkabılarımı yere fırlattım. Sahilin tam ortasında denize yakın bir şekilde oturdum. Su minik dalgalar eşliğinde parmak ucuma kadar gelip sonra geri çekildi. Defalarca kez tekrarlanan bu olayı hiç kıpırdmadan izledim.

Bu kadar yaklaşıp bir o kadar da uzak kalan suyun ha-

reketleri, bana yeşil gözlü adamı hatırlattı. O an, William'i ne kadar özlediğimi fark edip gözlerimden yaşların akmasına izin verdim. Diana, Oscar, Simon, Gale, Zoey, hatta Adeline'yi bile özlemiştim. Keşke şimdi yanlarında olup gücümü başarılı bir şekilde kullanabildiğimi onlara gösterebilseydim. Benimle gurur duyacaklarından emindim.

Eğer saraydan çıktığımda onların yanında değil de Aaron'ın yanında olsaydım benim için her şey daha farklı olur muydu, diye düşünmeden edemedim. Babam hakkındaki gerçekleri Aaron'dan duysam daha çabuk inanır ve saraya dönmek istemezdim. Belki de bu sayede o çocuklar ölmezdi.

Dakikalar birbirine kovalarken tek yaptığım şey kendime eziyet etmek oluyordu. Babamın bir katil olduğunu kabul etmemek için önce kendimi, sonra çevremdeki insanları suçluyordum.

Benim babam bir katil.

Annem ve abim de bir şekilde ona yardımcı oluyor. Bu ülkede çocuklar dışında masum olan hiç kimse yok. Kötüler iyileri, iyiler kötülerini öldürüyor. Hangi tarafı seçersen seç, gün sonunda sen de bir şekilde katil oluyorsun.

Aklıma, kütüphanede kalbine sapladığım bıçakla ölen asker geldi. Gözlerimi sudan ayırıp ellerime çevirdim. Ellerimde bir başka insanın kanı vardı. Çocuklara eziyet eden bir askerin ölmesi belki de iyi olmuştu ama sonuçta ben de birini öldürmüştüm.

Ben bir katildim.

Ve hiçbir açıklama bu gerçeği değiştirmiyordu.

Yanıma bir gölge düştüğünde başımı kaldırıp o yöne doğ-

ru baktım. Aaron aramıza üç kişilik bir mesafe koyarak yere oturdu. Ellerimi dizlerimin üstüne yerleştirip bakışlarımı ondan kaçırdım.

Onun yanında düşünmekten bile korktuğumu fark ettim. Aslında Aaron'dan korkmam için bir sebep yokken ona karşı böyle bir tavır aldığım için kendime kızıyordum. Haklıydı. Sadece beni ve diğer çocukları korumaya çalışıyordu. Ölümün içinden bir yaşam kurmuş, benden daha fazla zorluk çekmişti. Benim yaptığım tek şeyse bencillikti.

“Seni çok seviyorum,” diye fısıldadığında şaşkınlıkla ona baktım. “Neden bilmiyorum ama gerçekten...” Başını bana doğru çevirdi ve gözlerimiz buluştu. “Seni seviyorum.”

Utançla önüme döndüğümde o da benim gibi denizi izlemeye başladı. “Gözlerinin içinin parladığını görmek için espri yapmaya çalışmaktan, utandığında yanaklarının kızardığını görmek için tatlı sözler söylemekten keyif alıyorum.”

“Senin için çabalamak beni mutlu ediyor. Seni gördüğümde gözüme bir perde iniyor ve hayata bakış açım değişiyor.” Aaron’ı dinlemek gittikçe zorlaşsa da bir yanımda hiç susmasın istiyordu.

“Saçlarını savurmanı, altdudağını ısırmanı, göz devirmeni, düşünceli olduğunda dizinle ritim tutmanı, uykunda dudaklarının aralık kalmasını...” Derin bir nefes alıp bekledi. “Seninle ilgili her şeyi seviyorum.”

Kendimde daha önce fark etmediğim detayları onun ağzından duymak utanmama sebep olmuştu. Boynumdan yanaklarıma doğru bir alevin yükselip yanaklarımı kızarttığını hissettim. Karanlıkta olduğumuz için fark edemeyeceğini bil-

sen de saçlarımla yüzümü gizledim.

“Sadece tek bir huyunu sevmiyorum.” Bundan sonra gelecek cümleden korkarak nefesimi tuttum. “Ama bu huyunu sevmeme nedenim de yine seni çok seviyor olmam,” dedi.

“Her şeyi çok çabuk kabul ediyorsun. Çok hızlı uyum sağlıyorsun.” Söylediğinin aksine ben, çoğu şeyi yokuşa sürdüğümü düşünüyordum.

“Baban sana lanetli olduğunu söylediğinde kabul ediyorsun. Arin güya iyiliğin için iğneler yaparken, askerler zincirleri bileklerine dolarken, abin göktaşından bileklikler takarken hiç itiraz etmiyorsun. Hepsini kabul ediyorsun.”

Cümlelerinde canımı yakan bir haklılık payı vardı. Başımı yavaşça yukarı kaldırdım ve yıldızları izleyerek dinlemeye devam ettim.

“Birlik seni iyiliği için kaçırdığını söylediğinde hemen kabul ediyorsun. Kaçmak yerine kaderine boyun eğiyorsun. Alice’in ya da diğer insanların senden bir çıkarı olup olmadığına bakmıyorsun.”

Kırgın bir sesle, “Çok üzgünüm ama düşünmüyorsun, sevgilim. Sadece yaşıyorsun,” diye ekledi.

Acı kulaklarımdan girip tüm bedenime doğru yayılırken beni içten içe yaktı. Sözleri bir diken gibi damarlarımı yırtarak ilerledi. Kendi gözlerimle göremediğim gerçek, Aaron’ın dudaklarından yakıcı bir şekilde gün yüzüne çıkıyordu.

Yumuşak bir şekilde tekrardan, “Sevgilim,” dediğinde tüylerim ürperdi. “Yaşam hakkında o kadar az şey biliyorsun ki şefkat duygusuyla ilk defa tanıştın. Bu yüzden de karşına geçen ilk adam sana biraz şefkat gösterdiğinde bunu sorgula-

madan kabul ettin.”

William’dan bahsettiğini anlamak çok kolaydı. Herkes karşımda dururken beni yanına çekip şefkatini sunan tek kişi oydu. Aaron sözlerine, “Seni seviyor sandın ve kendini ona tamamen bıraktın ama hiç düşündün mü...” diye devam etti.

“Onu gerçekten ne kadar tanıyorsun?”

Akreple yelkovan durdu. İki çubuğun arasına sessizlik girdi. Sessizlik ağırlaşarak zamanı ezdi ve akreple yelkovan arasında bir çukur açtı. Beni aşağıya çeken sessizlikle savaşıarak bu derin çukurun bir kenarına tutundum ve zamanın üzerinde asılı kaldım.

“Bu hayatta kendinden başka hiç kimseye güvenme, Victoria.” Aaron canımın yanmasından çekinmeyerek gerçekleri yüzüme vurdu. O yavaşça ayağa kalkıp uzaklaştığında ben hareket edemiyordum.

Gül bahçesinin içinden, “Unutma!” diye seslendiğinde yanağımdan yaşlar akıyordu.

“Burada güller, aşkı değil ihaneti simgeler.”

Beni sahilde tek başıma bıraktığında gerçeklerle yüzleşmekten korktum. Dakikalar önce Aaron’ın yanında korktuğumu düşünerek ona haksızlık ederken şimdi o yanımda olmadığı için korkuyordum. Hızla ayağa kalkıp peşinden gittim. Benden düşünmemi istemişti ama ben henüz buna hazır değildim.

Çünkü ben yüzme bilmiyordum. Ve düşünürsem boğulurdum.

Küçük adımlarım ona yetişmekte zorluk çekti. Evden içeri girdiğimde o çoktan odasının kapısını kapamıştı. Ka-

piyi yavaşça aralayıp başımı içeri doğru uzattığımda yatakta oturuyor olduğunu gördüm. Gözleri beni buldu ve içeri girip sırtımı kapıya yasladım.

“Seninle uyuyabilir miyim?” Rose bugün Maddy’nin yanındaydı. Küçük kulübede düşüncelerimle tek başıma kalıp kendime eziyet etmek istemiyordum.

Aaron, “Buraya gel,” diyerek beni yanına çağırdığında hızla yorganın altına girdim. Kolunu başımın altından geçirip vücudumu kendisine doğru çekti. Yanağımı geniş göğsüne yasladım.

“Yine kaçmışsın, sevgilim.” Saçlarımın arasına minik bir öpücük kondurdu ve sanki üşümem mümkünmüş gibi yorganı omuzlarıma doğru çekti.

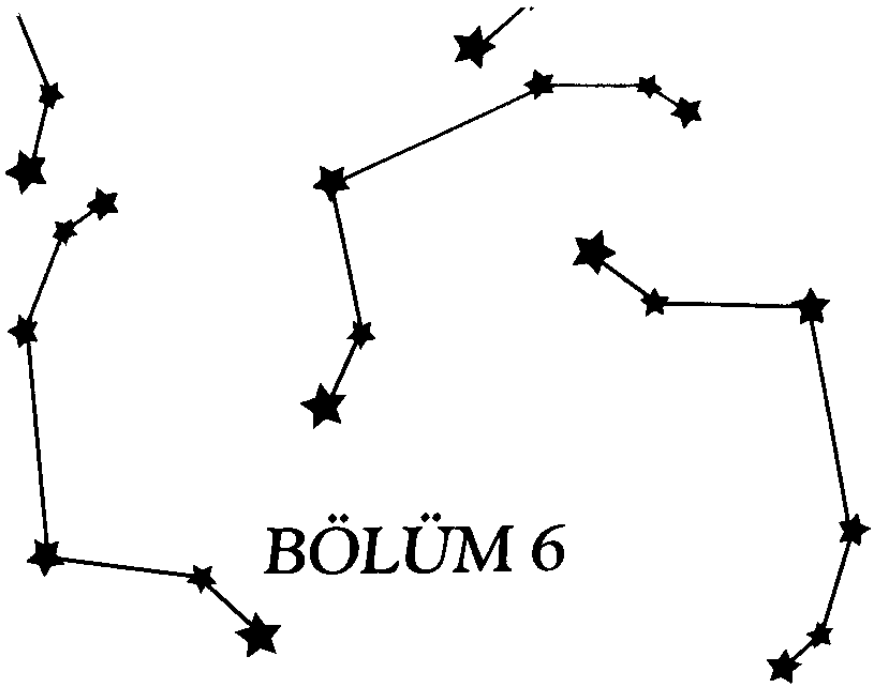
Fısıldayarak, “Bana neden sevgilim diyorsun?” diye sordum.

Boşta kalan elini havaya kaldırıp etrafımızda yanan mumları tek bir hareketiyle söndürdüğünde karanlığa gömüldük. “Çünkü sevgi duyduğun kişiye bu şekilde seslenirsin.” Yüzüme düşen saçları geriye doğru itip yanağımı okşadı.

Vişne ve gül karışımı gibi olan kokusunu içime çekerek gözlerimi kapadım. “Hamal’a gideceğiz.” Başımı yukarı kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. “Benimle bir gün daha küs kalmana dayanamayacağım. Pes ediyorum. Kaybettim.”

Vücudumu dikleştirip Aaron’ın yanağına bir öpücük kondurdum. Teni beklediğimden daha yumuşaktı. Şaşkınlıkla bakma sırası ondayken yüzümü göğsüne gömdüm.

Kendimi uykunun kollarına bırakmak üzereyken, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. Beni öptüğü için özür diliyordu.

O günden sonra düşüncelerimi bir tabutun içine kattım ve durmaksızın haykırmalarına rağmen onları canlı canlı toprağa gömdüm. Karanlığın ve sessizliğin hüküm sürdüğü toprağın altında, dışarı çıkmak için yalvarıyorlar, tırnaklarını zihnimin derinliklerine saplayıp çılgınlık atıyorlardı. Günün birinde düşüncelerimi gömdüğüm o yerden çıkardığımda bana düşman olacaklarını bilsem de rağmen durmadım.

Aaron düşünmemi istese de ben kendimi cevabını zihnimde bulamayacağım sorularla meşgul etmek istemiyordum. William ve diğerleri hakkında merak ettiğim şeyleri onların yanına gittiğimde konuşacaktım. Gözlerinin içlerine bakacak ve orada gerçekleri görmek için çabalayacaktım.

Ama şimdi, tam burada, Menkar Adaları'nda yapmam gereken daha önemli işler vardı. Yıldızların bana verdiği gücü

en iyi şekilde yönetebilmek ve fiziksel gücümü geliştirmekle ilgilenmeliydim. Bir ülkenin imparatoruna savaş açtıysanız kaybedecek bir anınız bile olmazdı.

Adanın içinde günlerdir bir telaş vardı. Ada halkı, yakın zamanda Birlik'e gideceğimiz için hazırlık yapıyordu. Öncelikleri, buradaki yaşamı gizli tutmaktı. Bu yüzden gerekmedikçe dışarı çıkmıyor, acil ihtiyaçlar ve önemli günler için gizli planlar oluştuyorlardı. Acil bir ihtiyaç olmamasına rağmen Hamal'a gitmek istediğim için çoğu kişinin bana kızgın olduğunu yüzlerine bakar bakmaz anlayabiliyordum.

Menkar'dan ayrılmak için gemiyle yolculuk yapacaktık. Bizi deniz üzerindeki diğer gemilerden koruyacak ve Sirius halkının gözlerinden uzak bir noktaya demir atmamıza olanak tanıyacak o doğru zamanın bulunması gerekiyordu. Bu konu için, Sirius'ta yaşayan casuslara haber gönderilmişti.

Aaron, kendisinin adada olmadığı günler yönetimin sorunsuz devam edebilmesi için Maddy ve Seth'le gerekli düzenlemeleri yapıyordu. Herkesin görevleri haftalık değil aylık olarak düzenleniyor ve her şey günler öncesinden planlanıyordu.

Rose, abisinin yanına gideceği için çok heyecanlıydı. Ona verdiğim sözü bir kez daha tutmayı başaracağıma inanıyordu. Onunla aynı hisleri paylaşıyor olsam da içimde bir yerde bu adadan çıkmanın korkusu dolanıyordu. Dışarıdaki yaşam yabancıydım ve buraya çoktan alışmıştım. Kitaplardan okuyarak öğrendiğim bir hayat için planlar yapıp harekete geçmek zordu. Coğrafyasına ve tarihine hâkim olduğumu düşündüğüm ülke beni her defasına şaşırtmayı başarıyordu.

Sabah erkenden antrenmanlarımı tamamlıyor ve sonra

da gül bahçesindeki işlerimi hallediyordum. Aaron'la resmi bir barış ilan ettiğimiz için Angel bana iş verdiği için bir sorun yaşamamıştı. Drew'la olan derslerimizi ise yolculuk yapacağımız için askıya almıştım. Bu yüzden akşam yemeğinden önce ve sonra boşa çıkmış olan vakitlerde yasaklı kitapları okuyarak zaman geçiriyordum.

Sarayın kütüphanesinde okuduğum bütün tarih kitaplarının gerçekleri değiştirerek anlattığını bu yasaklı kitapları okudukça görüyordum. Ezbere bildiğim tarih bilgilerinin detayları ve sonuçları bu kitaplarla âdeta yeniden yazılıyordu. Her akşam yatağa girdiğimizde, o gün kitaplardan okuduğum şeyleri bir masal gibi Rose'a anlatıyor, hiçbirini unutmamak için aklımda döndürüp duruyordum.

Bu sabah uyandığımda Aaron beni, antrenman yapmak için çalışma alanına çağırdı. Ateş gücümle hem diğer çocukları hem de kendimi korkuttuğum için antrenmanlarımı Gül Sahili'nde tek başıma yapıyordum. Bu yüzden Aaron bugün ilk defa benimle birlikte antrenman yapmak istediğini söylediğinde heyecanlandım. Aaron'ın gücünü kullanma şekline hayran olduğum için sözünü ikiletmeden çalışma alanına ilerledim.

Yokuşun tepesine geldiğimde bakışlarım bir an sağ tarafta duran mezarlığa yöneldi. Orada gömülü olan çocukların ruhlarını hissederek başımı önüme eğdim. Yokuştan aşağıya inerken tekrardan o tarafa bakmamak için çok büyük bir çaba gösteriyordum. Ölen çocukları her hatırladığımda kalbim, buzların içine atılmışçasına yanıyordu.

Yürüdüğüm yolun sonuna geldiğimde soldaki çalışma alanına döndüm. Yoğun bir kalabalık çimlerin üzerinde devam

eden bir gösteriyi izliyordu. Daha önce günün bu saatlerinde çalışma alanını ziyaret etmediğim için bu kalabalığın normal olup olmadığını anlayamadım.

Geldiğimi fark eden birkaç yüz bana döndü. Saçlarımı at kuyruğu yapmıştım ve bunun için şimdiden çok pişman olmuştum. Normalde gözlerimi gizleyen saçlarım tepeden bağlanmıştı ve sırtıma doğru bir yılan gibi iniyordu.

Büyük bir çember oluşturan kalabalığın arasından geçtiğimde birbiriyle mücadele eden iki kişi olduğunu gördüm ama sudan bir hortumun içinde boğulmak üzere olan kişinin kim olduğunu anlayamadım. Diğer tarafta duran Maddy havaya hükmederek rakibinin gücünü kendi lehine kullanıyordu.

Suya hükmeden kişi gücünü geri çektiğinde etrafındaki hortum kayboldu ve içinden Seth çıktı. Maddy ellerini yanına indirdiğinde Seth hızla elini kaldırıp Maddy'e doğru buzdan parçalar gönderdi. Maddy buzlardan kaçtığı anda parçalar onun arkasında kalan izleyicilere doğru ilerledi. Ben korkuyla geri çekilirken birden bir ateş parlayıp buzları eritti ve son anda çocuklara çarpmasına engel oldu.

Bakışlarımı ateşin geldiği yöne çevirdiğimde gözlerim Aaron'ın gözleriyle buluştu. Bana kibarca göz kırpıp tebesüm ettiğinde buzlardan korktuğum için utanarak bakışlarımı başka bir tarafa çevirdim. Buz parçaları doğrudan kendi üzerlerine gelmiş olan çocuklar bile hiçbir korku belirtisi göstermemişlerdi. Buz parçalarının onlara çarpmayacağından çok eminlerdi çünkü Aaron'a ve güçlerine karşı sonsuz bir güven duyuyorlardı.

Aaron ortaya doğru ilerleyip, "Teşekkür ederiz," diyerek Seth ve Maddy'ye yaklaştı. İki arkadaş birbirlerinin önünde

eğilip selam verdikten sonra izleyicilerin yanına çekildiler. Ortada tek başına kalan Aaron bana döndü.

“Prenses!” diye seslendiğinde kollarımı göğsümde birleştirdim. “Sizinle antrenman yapma şerefine ulaşmak isterim.” Pelerinin ucunu yukarı doğru kaldırıp bir elini beline götürdükten sonra hafifçe öne eğildi.

Tüm gözler bana döndüğünde altdudağımı ısırdım. Herkesten gizli bir şekilde, tek başıma çalışmak kolaydı ama beni izleyen onlarca kişinin arasında güçlerimi gösterme düşüncesi korkunç geliyordu. Aaron’ı reddederek başımı sağa sola salladım.

“Lütfen,” dediğinde korkuyla bakıyordum. Aaron gözlerini benden uzaklaştırıp izleyiciye döndü. Pelerinini iki yanına doğru açıp beklenti dolu gözlerle çocuklara baktı. Çocuklar hep bir ağızdan, “Prenses,” diye bağırmaya başladığında ağızım şaşkınlıkla açıldı.

Alkış seslerinin geldiği yöne baktığımda Seth, Maddy ve Drew’u gördüm. Kuvvetli bir şekilde alkış tutup bana cesaret vermeye çalışıyorlardı. Sesler gittikçe yükselirken benim de gülümsemem genişledi.

Öne doğru bir adım attığımda tezahüratların sesi daha da yükseldi. Utandığım için kızarmaya başladığım sırada Aaron’ın yanına ulaşmıştım. Benden bir iki adım uzaklaşıp tam karşımda durduğunda yüzünü görebilmek için başımı hafifçe yukarı kaldırdım. Benimle gurur duyan bakışlarında güven veren bir hava vardı.

Pelerinini omuzlarından geriye doğru ittirip, “Başlayabilirsin, prenses,” dedi. Sadece yalnız olduğumuz anlarda bana *sevgilim* diyordu.

Çevremdeki insanların beni izlediğini unutmaya çalışarak sadece karşımda duran çocuğa odaklandım. İşler kötü giderse Aaron'ın gücümle izleyicilere zarar vermeme engel olacağını bildiğim için rahat olacaktım. Sağ elimde bir alev topu oluşturup Aaron'a doğru gönderdim. Aaron kendi sağına doğru bir adım atıp ateşimden kolayca kaçtı. Alev topu çimlerin üzerine düşüp orada biraz yandıktan sonra ardında siyah izler bırakıp kayboldu.

En basit hamleyi yapmıştım çünkü önce rakibimi tanımalıydım. Oscar, Hamal Birliği'nde yaptığımız antrenmanlarda önce karşımdaki kişinin hamlelerini anlamam gerektiğini öğretmişti. Aaron ateşten kaçarken gücünü kullanmayarak beni umursamadığını ve rakibini küçümsediğini açıkça belli etti.

Bedenimin yanında sarkan güçlü kollarımı belimin hizasında sabitleyip iki elimden alev toplarını göndermeye başladım. Hiç durmadan ardı arkasına onlarca alev topunu Aaron'ın üstüne atıp onu bir çember içine almaya çalıştım. Aaron benden önce davranıp bedenini ateşten bir duvarla çevirdi. Gücüm onun gücüne karışırken duvar gittikçe büyüdü.

Kendi ateşimi geri çekip hareketsiz kaldığımda Aaron etrafındaki duvarı kaldırdı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Çok hızlıydın," dedi. Beni övdüğü için içten içe mutlu olurken sonraki cümlesiyle mutluluğum yarım kaldı. "Ama benim kadar değil."

Tek kaşımı kaldırdığım sırada hareket etmeden durdum. Bir sonraki hamleyi ondan bekliyormuş gibi yaparak bedenini incelerken arkasında oluşturduğum ejderhadan habersizdi. Bizi izleyen çocuklar şaşkınlıkla Aaron'ın arkasında duran

alevden ejderhayı izlerken Aaron bir hamle yapmak için ellerini kaldırdı. Tam o sırada arkasında duran ateşten ejderha ağzından alevler çıkarıp Aaron'ın pelerinini tutuşturdu.

Aaron şaşkınlıkla arkasını dönüp pelerinine baktığı sırada yavaşça yere eğilip elimi toprağa koydum. Az önce beni küçümseyen bakışları şimdi ejderhayı incelerken ben de bir ahtapotun kollarını andıracak şekilde bedenimin etrafında alevden kollar oluşturdum. Kollar yılan gibi çimlerde sürünerek Aaron'a doğru ilerlerken Aaron pelerinini yere attı.

Başını çimlerin üzerinde tutuşan pelerinine çevirdiğinde ejderha aniden ortadan kayboldu. Aaron bedenini bana doğru çevirdiği sırada etrafını saran kolların ayak bileklerine dolandığını gördüğünde kaybettiğini anlamıştı. Bol pantolonu tuttuğunda gücümü geri çekip ayağa kalktım.

Herkes beni alkışlamaya başladığında Aaron'a doğru ilerledim. "Rakibini asla küçümseme," dediğim sırada tek kaşını kaldırıp gülümsedi. Kazanmamdan zevk aldığını hem şaşkın hem de gururla bakan gözlerinden anlamıştım.

Yüzüme doğru yaklaşıp fısıltıyla, "Rakibini tam olarak yenmeden asla kazandığını düşünme," diye karşılık verdiğinde arkamda yükselen sıcaklığı hissettim.

Sırtımı Aaron'a dönüp arkamda neler olduğuna baktığımda alevden bir hortumun üstüme doğru geldiğini gördüm. Hortumun yönünü değiştirmek için gücümü kullandığım sırada sağ ve sol taraftan başka hortumların da geldiğini fark ettim. Kendi etrafımda döndüğümde dört taraftan gelen hortumların arasında kaldığımı anladım. Sadece kendi ateşim üzerinde değil, başkalarının ateş gücü üzerinde de

kontrol sağlayabileceğimi bilerek Aaron'ın alevden hortumlarını söndürdüm.

Aaron şaşkınlıkla, "Tek başına çok şey öğrenmişsin," derken az önce söndürdüklerimden çok daha büyük bir hortumu bana doğru ilerletmeye başladı. Etrafımızdaki insanlar gittikçe artan sıcaklık yüzünden bizden uzaklaşırken benim adımlarım da geriye doğru gitti.

Aaron, ateş gücüyle hiç durmadan hortumu beslemeye devam ettiğinde bu sefer söndüremeyeceğimi anladım. Ellerimi havaya kaldırıp aynı şekilde karşılık verdim. Hortumun içinde artık Aaron'ın gücüne karşılık benim gücüm de yükseliyordu.

Saniyeler sonra hortum üzerime doğru ilerlemeyi bırakarak Aaron ile aramızdaki boşluğa sabitlendi. İkimiz de var gücümüzle alevlerimizi hortuma gönderdiğimiz için hortum kendi etrafında giderek artan bir hızla dönüyordu.

Zorlanmaya başlamış olsam da geri adım atmaya hiç niyetim yoktu ve Aaron da hiç pes edecek gibi durmuyordu. "Ateşle savaşmak çok zor. Ateş zaten benim!" diye bağırdım.

Aaron, "O zaman savaşma!" diye karşılık verdi. Ben söylemek istediği şeyi anlamaya çalışırken o bir anda gücünü geri çekti. Alevden hortum hızlıca yok olduğunda kollarım havada asılı kaldı. Ben yüzüme doğru gelen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken Aaron aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Ateş ateşi yakamaz." Sağ elini yanağıma uzatıp yavaşça tenimi okşadığında utançla gözlerimi kaçırdım. Çenemden tutup başımı yukarı kaldırdığında göz göze geldik. "Ama yan yana durursak gücümüz tüm dünyayı yakabilir."

Bu antrenmanı yapmak istemesinin ardında yatan sebebi artık daha iyi anlıyordum. Adadan dışarı çıktığımızda onu karşıma almamdan ve başkalarıyla birlik olmamdan korkuyordu. Aaron her zaman beni seçecekti. Aşk ve özlem dolu gözlerinde bunu rahatlıkla görebiliyordum. Ama bana güvenmiyordu ve Birlik'e gittiğimizde de onun yanında duracağımdan emin olmaya çalışıyordu.

"Aaron!" Genç bir erkeğin sesi alanda yankılandığında Aaron elini yüzümden çekip sesin geldiği yöne döndü. Yokuştan aşağıya koşan çocuktaki endişeyi aramızdaki mesafeye rağmen hissedebiliyordum.

Yanımıza yaklaşırken "Aaron!" diye tekrar bağırdı. Baştan aşağıya siyahlar içindeydi ve elinde bir zarfla izleyicilerin arasından geçip bize doğru geldi.

"Acil!" diyerek zarfı Aaron'a uzattı. Aaron zarfı aldığı sırada genç oğlan ellerini dizlerine koyup nefes alışverişini düzenlemeye çalışıyordu. Zarfı yırtarak açıp içindeki kâğıdı çıkaran Aaron benden uzaklaşarak mektubu tek başına okudu. İçten içe bu gizemli mektupta yazanları merak etsem de herkes gibi sessiz kalmayı seçtim.

Aaron elindeki kâğıda uzun uzun baktıktan sonra başını kaldırıp Maddy ve Seth'e döndü. "Sizler antrenmanlara devam edin," dedi. İkisi de sessiz kalıp basit bir baş selamı verdiler.

Aaron yokuşu hızla tırmandığında izleyicilerin tam ortasında tek başıma kalmıştım. Maddy ve Seth bana doğru ilerlerken zarfı getiren çocuğun Aaron'ın peşinden gittiğini ve ona bir şeyler anlattığını fark ettim. Çalışma alanında

durmak için hiçbir sebebim yoktu. Maddy ve Seth'in arasından geçip yokuşa doğru koştum.

Aaron ve diğer çocuğa yokuşun başında yetişebilmiştim. Arkalarından, "Sorun ne?" diye bağırdığımda ikisi de sessizlik içinde bana baktı. Aaron'ın gözlerinin kırmızıya döndüğünü fark ettim.

Soru sorar gibi, "Gözlerin?" dediğimde umursamayarak omuz silkti. "Gücünü kullandığında senin gözlerinin rengi de değişiyor, Victoria."

Kahverenginin en açık tonu olan balrengi gözleri kırmızı renge dönüştüğüne göre benim kahve tonlarındaki gözlerim de onun gibi oluyordu. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ve buna tanık olan hiç kimse de bana bu değişimden bahsetmemişti.

"Sorun ne?" diye sorduğumda yürümeye kaldıkları yerden devam ettiler. İkisi de bana cevap vermediği için peşlerine takılıp konuşmalarını dinledim.

Aaron, "Başka kimlerin bu durumdan haberi var?" dediğinde çocuk, "Herkesin," diye karşılık verdi. Aaron durup sert bir şekilde onu izlediğinde çocuk anlatmaya başladı.

"Ülkenin dört bir yanına bu bildiri dağıtıldı. Richard herkesin bundan haberdar olmasından emin olmak istiyor. Geri gelmediği her gün başına bir çocuk." Aaron evlerin arasından geçip kendi evine doğru ilerlemeye devam etti.

"Yakında sokağa çıkma yasaklarının olacağı konuşuluyor." Çocuk çok telaşlıydı. "Eğer teslim edilmezse savaşın kaçınılmaz olduğunun herkes farkında. Halk, endişe içinde ve her yeri yağmalamaya başladılar. Savaş çıkma ihtimaline karşı evlerine yiyecekler depoluyorlar."

Aaron, "Öldükten sonra hiçbir anlamı kalmaz," dediği sırada çocuğa yaklaştım ve ani bir hareketle kolundan tuttum.

"Savaş mı?"

Çocuk tuttuğum koluna şaşkınlıkla bakarken, "Evet, prenses," diyerek başını eğdi.

"Bana o şekilde seslenme." Kolunu bırakıp sert bir ifade takındım. "Victoria, demen yeterli." Unvanlardan ve getirdiği sorumluluklardan nefret ediyordum.

Çocuk sessiz kaldığında, "Babam savaş mı çıkarıyor? Kime karşı?" diye sordum. Aaron önüme geçip çocukla olan göz temasını kesti.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır, yok."

Aaron bir baş hareketiyle çocuğa gitmesi talimatını verdi. Ben bizden uzaklaşan çocuğu izlerken Aaron elimden tutup beni peşinden sürüklemeye başladı.

"Kendim yürüyebilirim!" diye tepki gösterdiğimde elimi daha da sıkı tuttu.

"Farkındayım!" dediğinde evine yaklaştığımız.

"Farkındaymışsın gibi davran o zaman!" Elimi ondan çektiğimde durdu. Yanından hızla geçip evin önüne geldim. Aaron kolumdan tutup beni kendine doğru çevirdiğinde kapıyı açmak üzereydim.

"Etrafta başkaları varken bağırarak savaştan bahsedemezsin!" Yüzünü bana doğru yaklaştırdığında uzun saçları yüzüme döküldü. "Hiçbir çocuğu korkutamayız, sevgilim."

Yaptığım hatanın farkına vararak, "Herkes çalışma alanında sanıyordum," dedim.

"Herkes değil, sevgilim." Dağılan saçlarımı okşayarak dudaklarıma doğru yaklaştı. Endişeyle onu izlediğimde burunlarımız birbirine değdi. Aaron gözlerini kapattığında hareket

edemedim. Sessizliği dinlerken dudaklarımızın arasında sadece bir nefes kadar boşluk kalmıştı. Aaron, tam bir temas bağımlısıydı.

Aniden geri çekilip kapının koluna uzandı. Ben serseme dönmüş bir halde beklerken Aaron gözlerime bakmıyordu. Kapıyı açıp geçmem için yardımcı olduğunda az önce ne yaşadığını anlayamamıştım.

Merdivenlere doğru ilerlediği sırada elindeki kâğıdı bana uzattı. "Baban senin için bir savaş başlatmış," dedi. İkiye katlanmış kâğıdı açarken yavaş yavaş yürüdüm. Aaron'ın arkasından çalışma odasına girdiğimde okuduklarıma inanamıyordum.

Sirius Halkı!

Atalarımın yüzyıllar önce kurmuş olduğu Sirius İmparatorluğu'nun başına geçtiğim ilk günden itibaren bu ülkeyi onurumla yönetiyorum. Refah ve huzur içinde olan ülkemiz, tanrıların çocuklarımızı lanetlemesiyle birlikte yıllardır bir kâbus yaşıyor. Çocuklarımızı bu lanetten kurtarmak ve ülkemizi huzura kavuşturabilmek için verdiğimiz mücadelede imparatorluğumuzun tek vârisi ve prensesi olan kızım, Victoria Sirius, kaçırıldı.

Alexander Brown, vârisimizi geri getirmek için yaptığı çalışmalar sırasında kendilerine Hamal Birliği adı veren bir örgütün izlerine rastladı. Kızımı kaçıran bu örgüt, sizlerin çocuklarını da kaçırmakla kalmayıp lanetlerini kullanmaları için beyinlerini yıkayarak kendi çocuklarımızı ülkemiz için bir tehdit olarak kullanmak istiyor.

Bu yaptıklarıyla imparatorluğumuza savaş açmış kabul edilen Hamal Birliği'ne ve siz değerli halkıma sesleniyorum. Ülkemizin tek vârisi ve prensesi olan kızım Victoria Sirius'un en yakın zamanda saraya teslim edilmesini emrediyorum!

Emirlerime karşı gelen ve lanetini kullanmaya çalışan her kim olursa olsun, yaşına ve nereden geldiğine bakılmaksızın, derhal idam edilecektir!

Aynı satırları tekrar tekrar okurken ellerim titremeye başlamıştı. Gözlerimi kâğıttan ayırmadan çalışma masasının önünde duran sandalyeye oturdum. Babam Hamal Birliği'ni keşfetmişti ve ben orada yaşayan hiç kimseden haber alamıyordum. Endişeyle Aaron'a döndüğümde açıklama yapmaya başladı.

“Eğer Hamal Birliği'nin nerede olduğunu bilseydi bu bildiriği yayınlamakla uğraşmaz, askerlerini doğrudan oraya gönderirdi.” Babam Birlik'i koruyan ve gizleyen büyüden haberdar değildi. “Quinn ülkedeki en yaşlı ve bilgili kadim büyücü olsa da babana hizmet edecek büyücüler onun büyüsunu alt etmenin bir yolunu bulacaklardır.”

Şimdi değilse bile yakın bir zamanda nerede oldukları keşfedilecek ve hepsi idama mahkûm edilecekti. Satırlara baskarken her bir kelimeyi hafızama kazıyordum.

“Teslim olmalıyım.” O kadar kısık sesle konuşmuştum ki ben bile kendimi zar zor duydum.

“Asla!” Aaron elini masaya geçirdiğinde korkuyla masadan uzaklaştım. “Asla! Victoria! Anlıyor musun?” dediğinde gözlerime öfkeyle bakıyordu.

“Sen küçükken de böyleydin! Seni yakalamaları için

kaçar, askerleri uğraştırmaktan zevk alırdın! Ama sonra da teslim olurdun!” Dişlerinin arasından tıslayarak söylediği bu cümleler haklı olsa da çocuklara zarar gelmesine izin veremezdim.

“Ama...” diye itiraz etmek istediğimde Aaron ayağa kalktı. “Şu an korktuğunu ve çocukları korumak istediğini anlıyorum ama bu şekilde hiç kimseyi koruyamazsın.”

“Eğer teslim olursan her şey daha kötü olur.” Karşımdaki sandalyeyi sıkıca tutunup gözlerimin içine baktı. “Baban her koşulda çocukları öldürmeye devam edecek. Yıllardır onun yanındasın ama yine de çocukları öldürüyordu!”

Başımı sağa sola salladığım sırada, “Savaşacağız!” dedi. “Savaşmak için iki taraftan birinin adım atmasını beklersin. Baban bu adımı atacak ve savaşacağız!” Yanıma yaklaştı ve kendinden emin bir ses tonuyla konuştu. “Ama asla teslim olmayacağız!”

Dakikalar birbirini kovalarken zihnime dolan yüzlerce düşünceyi durdurmaya çalıştım. Odanın içini kaplayan sessizlik gittikçe ağırlaşıyordu. Aaron benden bir cevap bekliyordu ama benim bütün düşüncelerim tek bir yere çıkıyordu.

Endişe içinde, “Hamal Birliği,” dediğimde Aaron gözlerini devirdi ve karşımda duran sandalyeye oturdu.

“Birlik’e gideceğiz, sevgilim,” derken sesinde anlayış vardı. “Rose’un burada kalması savaştan korunması için daha iyi olurdu ama onu ailesine götürmek istiyorsan sana engel olmayacağım. Önce Rose’u, Birlik’e götüreceğiz ve sonra neler yapabileceğimize bakacağız.”

Elimde duran kâğıdı alıp masanın üzerine koydu. Parmaklarımın arasından kendi parmaklarını geçirip elimi sıkıca

tuttu. “Baban benim yanımda olduğunu biliyor ama benim nerede olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Büyük ihtimalle benim de Hamal Birliği’nde yaşadığımı sanıyordur.”

“Abim, Birlik’i nasıl keşfetti?” diye sorduğumda Aaron’ın kaşları çatıldı. Alex’ten nefret ettiğini, Aaron’u yakından tanımayan insanlar bile kolayca anlayabilirdi.

“Bilmiyorum.” Başparmağıyla avucumun içinde daireler çizdi. Beni rahatlatmaya ve üzerimdeki şaşkınlığı atmaya çalışıyordu.

“Savaşa katılacak mısın?” Korku her yanımlı sardığında hiç tereddüt etmeden, “Evet,” dedi.

“Diğerleri?” Menkar Adaları’ndaki çocuklardan bahsediyordum.

“Benim dışındaki hiç kimse savaşa katılmayacak. Buradaki çocukların yaşları çok küçük. Yaşları büyük olanlar da buradaki yaşama dair her şeyi kontrol altında tutuyorlar. Yıllardır eğitim alıyorlar ama savaşmak için değil, kendi sınırlarını öğrenmek için.”

“Dışarıdaki diğer çocukların yaşları yeterince büyük mü?”

“Hiçbir çocuk savaşmamalı, Vic. Burada yaşayan çocuklar ülkenin diğer ucundaki çocuklardan daha özel değil. Ama ben onlara bir söz verdim. Ne olursa olsun hepsini koruyacağım.”

“Bunu tek başına yapamazsın!” Elimi çekmek istediğimde daha sıkı tuttu. Ülkenin dört bir yanından çocukların bu savaşa dahil olma ihtimali varken bu adanın neden sessiz kaldığını anlamıyordum.

“Menkar Adaları, savaşmak için değil, tüm çocukları korumak için kuruldu. Savaş öncesi, savaş sırası veya savaş

sonrası fark etmez! Burada olan her çocuk korunacak. Hama-
mal Birliği'ndeki küçük çocukları da buraya taşıyabiliriz ama
bu ada asla savaşı dahil olamaz! Yoksa gidecek başka yerimiz
kalmayacak!"

"Hiçbir çocuğun ölmesini ben de senin kadar istemiyo-
rum, Aaron, ama buradaki her çocuk senden eğitim alıyor.
Gerçekleri öğreniyorlar ve çoğu konuda şimdiden çok bil-
gililer. Ülkenin her yerine dağılmış ve hiçbir şeyden haberi
olmayan bütün o çocuklardan daha faydalı olabilirler."

Az önce ayrılmamıza izin vermeyen ellerimizi ayırıp san-
dalyesinde geri yaslandı. "İnsanların ikiyüzlülüğu hakkında
hiçbir fikrin yok, Vic. İmparatorluk berbat bir şekilde yöne-
tilirken tanrılar onlara yardım etmesi için doğaya hükmeden
çocuklar gönderdi. Onlar ne yaptı, peki?"

Gözlerinin içi kızıla dönerken sessiz kaldım. "O çocuk-
ların her birini imparatorluğa teslim ettiler. Kendi çocukla-
rının gözlerinin önünde ölmesine izin veren insanlar sence
diğer çocukları korur mu? Bizden korktuklarını ve yok olma-
mızı istediklerini görmüyor musun?"

"Hem zenginlik ve huzur dolu bir hayat yaşamak istiyor-
lar hem de tüm savaşları çıkaran onlar! Hepsi baştan sona
ikiyüzlü!" Dizinin üzerindeki elini yumruk yapıp sıktı. Ba-
kışlarını benden kaçırıp camdan dışarı yöneltti. "Bu ülkede
anne babalar, kendi çocuklarına bile sırtını dönerken diğer
insanların bizi koruyacağından emin olabilir misin?"

Sorduğu soru göğsümün tam ortasında bir ağrının baş-
lamasına sebep oldu. Annem, babam hatta abim bile bana
sırtını dönmüştü. Kendi ailem beni korumamıştı.

“Savaş sırasında ya da savaştan sonra birbirimizi koruyabileceğimiz gizli bir alana ihtiyacımız var. Eğer savaş kaybedersek bu ada, geride kalan çocukların güvenli bir şekilde yaşamaya devam edebileceklerine dair son umudumuz olacak.”

Dirseklerini dizlerine koyup ellerini saçlarının arasından sıkıntıyla geçirdi. “Öldüğümüzde bile yaşama dair bir umudumuz olsun istiyorum,” diye fısıldadı. Uzun süren bir sessizlik sonrasında konuşmaya devam etti.

“Tanımadığın biriyle savaşamazsın. Baban seni geri istiyor çünkü seni nasıl yönetebileceğini herkesten iyi biliyor. Birlik’in yerini öğrenmek için seni konuşturmaya çalışacak. Karşında bir avuç çocuğu ateşler içinde bıraktığında ne yapacaksın? Ona gerçekleri söyleyeceksin, Vic.”

Düşüncelere boğulduğum sırada, “Seni yıllardır bu ülkenin sembolü haline getirdi. Eğer seni yeniden elde ederse tüm halkın gözünü boyayacak. Senin babanın yanında olduğunu gösterip lanetli diğer çocukları da kendi tarafına çekmeye çalışacak,” dedi.

“Hiçbir lanetli çocuk onun tarafında olmaz,” dediğim sırada tek kaşını kaldırıp ukala bir şekilde baktı.

“Emin misin?” Babamın çocukları öldürmediğini ve onları iyileştirmeye çalıştığına inandığım günleri hatırlatan gülümsemesi canımı sıktı.

“Buraya geldiğinden beri seni izliyorum. Gücünü kullanma şeklin ve şiddetine bakacak olursak sen bir kara deliksin. Baban da bunu fark ettiyse tüm güçleri içine çeken bir kara deliği hiç kimseye bırakmak istemez. Savaşta böyle bir fırsatı elinin altında tutmak için her şeyi yapar.”

Gözlerimin içine bakıp en ciddi haliyle, “Ve ben o adamın seni bir kez daha kullanmasına izin veremem!” dedi. Her bir kelimenin üstüne bastırmıştı.

Bakışlarımı ellerime çevirip içimdeki gücü düşündüm. Richard Sirius ve ona destek veren herkesle savaşımaya, güçlerimizin kötü olmadığını göstermeye ihtiyacımız vardı.

Aaron, “Anlamadım,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. “Ne söyledin?” diye sorduğunda konuştuğumun farkında değildim.

Fısıldayarak, “Onu öldüreceğim,” diye tekrarladım.

“Ne olursa olsun babamı öldüreceğim.”

İçimde asla bitmeyeceğini bildiğim bir endişe olmasına rağmen kendimi mutlu hissediyordum. Hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar mutluydum. Kahkaha sesleri kulaklarıma dolduğunda bu sesin benden geldiğini ilk anda fark edememiştim. Tüm endişelerime rağmen bu kadar mutlu olmam imkânsızdı.

Gözlerimi araladığımda bir bahçenin ortasında olduğumu fark ettim. İki küçük çocuk çimlerin üzerinde koşturuyordu. Elllerinde at şeklinde tahtalar vardı ve birbirlerini kovalıyorlardı. İkisi de birbirine çok benziyordu. Kardeş olduklarını tahmin etmiştim.

Kucağımda bir kitap olduğunu esen rüzgâr sayesinde anladım. Başımı kucağıma çevirip kitabın sayfalarına baktım. Daha önce hiç görmemiş olduğum bir romandı. Kitabın altında duran bacaklarımda çiçek desenli bir elbise vardı.

Mutluluktan içim içime sığmıyordu. Biraz ileride oyun oynayan çocukların sesini duydukça daha fazla gülümsüyordum.

Kalbimin tam altında her an tetikte bekleyen endişe, kahkaha seslerini işittikçe daha derine gömülüyordu.

Gökyüzündeki güneş ve etrafımda uçan kelebekler, hayal edemeyeceğim kadar güzel bir dünyaya aitti. Herkesin içinde yaşamak isteyeceği kadar muazzam olan bu dünyadan gözlerimi alamıyordum. Bahçedeki rengârenk ağaçlara hayran olmuştum.

Mutlulukla değil acıyla haykıran bir çığlık sesi duyduğumda ayağa fırladım. Sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdim ama ağaçlardan dolayı hiçbir şey göremiyordum. Aynı çığlık sesi tekrar yükseldiğinde bedenimi bir korku sardı.

Ağaçların içine doğru koştuğumda çocuklardan gelen çığlık sesleri arttı ve birden hava karardı. Etrafımda artık güneşe ve mutluluğa dair hiçbir şey yoktu. Ormanın içi bahçeden çok uzak, farklı ve korkunç bir diyara dönüşmüştü.

Ayaklarıma takılan taşları ve yüzümü çizen dalları umursamadan koştum. Elbisemin bir kısmı çoktan yırtılmıştı. Gözlerim ve ellerim hiç durmadan çocukları aradığı sırada yerde duran tahtadan yapılmış atları gördüm. Çamura bulanmış ve terk edilmişlerdi.

Sesler artık daha da yakından geliyordu.

Duyduğum bu çığlıklar sanki başka bir insandan ait değil de zihnimin içindeydi. Canımı bu kadar yakacak şekilde kafamın içini dolduruyor olmaları telaşımı iyice arttırıyordu. Gözlerimi korkuyla kapayıp seslere daha çok odaklandım.

İşkence görüyormuş gibi hissediyordum ama çok sağlıklıydım.

Canım çok acıyordu ama kimse bana dokunmuyordu.

Gözlerimi açtığımda artık sesin nereden geldiğini biliyordum. İlk girdiğimde yabancı gelen orman artık daha tanıdık

olmuştu. İlerledikçe yolumu daha hızlıca bulabiliyordum. Kendi zihnimin sınırlarında dolaşıyordum.

Bir ömür gibi geçen süre sonunda iki çocuğu da bulduğumda ağzım şaşkınlıkla açıldı. Beni gördüklerinde yalvarmaya başladılar ama ne söylediklerini anlayamıyordum. Dudaklarının arasından çıkan kelimeler benim bildiğim bir dilde değildi.

Kız çocuğunu ağaca bağlamışlardı. Üzerinde benim elbise-me benzer bir elbise vardı. Elleri ve ayakları çamurlar içinde kalmış, uzun siyah saçları dağılmıştı. Vücudunun etrafına kalın ipler sarılmıştı. Dudağının yanından akan kan boynunda son buluyordu.

Erkek çocuksa ayak bileklerinden bağlanarak ağacın bir dalına asılmıştı. Üzerindeki gömlek ters durduğu için göğüslerine doğru katlanmıştı. Kollarını aşağıya sarkmıştı ve elleri yerdeki çamurlara değiyordu. Uzun süredir asılı kaldığını, yüzündeki morluktan anladım.

İlk olarak erkek çocuğu kurtarmak için adım attım. Omuzlarından tutup onu dikleştirmeye çalıştığım sırada ormanın içinden bir ok vızıldaması geldi. Ardından tiz bir çığlık sesi duydum. Başımı sağa çevirdiğimde kız çocuğunun alnının tam ortasından vurulmuş olduğunu gördüm.

Telaşla ona doğru koştuğumda gözlerimden yaşlar akıyordu. Çaresiz gözlerle bana bakan kızın gözlerinde artık bir yaşam emaresi kalmamıştı. Orada ölmüş olduğunu anladığımda alnından dudaklarına doğru akan kandan gözlerimi kaçırdım.

Okun geldiği yere döndüğümde hiç kimseyi göremedim. Birkaç adım atıp ileriye gittiğim sırada arkamda bıraktığım erkek çocuğunun bana seslendiğini duydum. Korkudan o kadar çok

titriyordum ki yönümü bulmak ve sesleri duymak gittikçe zorlaşıyordu.

Kafamın içinde büyük bir bataklık vardı. Düşüncelerim çamurun içine batıyor ve her kurtulmak istediğinde daha da dibe çekiliyordu.

Erkek çocuğuna döndüğümde hemen arkasında duran başka bir kişinin daha olduğunu gördüm. Bitmek bilmeyen bir ağlama sesi işitiyordum. Benden mi yoksa çocuktan mı geldiğini bilmiyordum. Vücudumun titremesini kontrol edebilmek için kollarımı kendime dolayıp çocuğa ve arkasında duran adama doğru yürüdüm.

Adamın üstüne çocuğun gölgesi düşmüştü. Gözlerini görebilmek için daha da yaklaştım. Adam arkasında duran ellerini yavaşça öne doğru getirdi. Sol elinde bir bıçak vardı. Bıçağı çocuğun boynuna götürdüğünde onlara doğru koşup bağırdım.

“Yapma!”

Gözlerini bir an olsun benden ayırmayan adama yaklaşmak üzereydim. Çocuk bana bir kez daha seslendiği sırada adam, çocuğun boynunu kesti. Küçük çocuğun boynundan boğuk sesler geldi. Kendi kanında boğuluyordu. Yaşama tutunmaya çalışırken çıkan sesler ormanın içinde yankılandı.

Gözyaşlarım hızla akarken bakışlarımı hâlâ gözlerini benden ayırmayan adama çevirdim. Ona daha çok yaklaştığım için yüzünü rahatlıkla görebiliyordum. Bana acımasız bir şekilde bakan kişinin kim olduğunu çok iyi bildiğimi anladım.

Dudaklarımın arasından bir kelime döküldü.

“Baba.”

Gözlerimi korkarak açtığımda Aaron bedenimi sarsıyordu. Bir yatağın üstünde olduğumu fark ettiğimde her şeyin bir rüya olduğunu anladım. Aaron beni kendine çekip sarılırken boğazım çok acıyordu. Uykumda çılgınlık atmıştım.

Alnımdan akan terleri silen Aaron'a baktığımda, "Kötü bir rüyaydı," dedi ama ben hâlâ rüyanın etkisinden çıkamamıştım.

Çünkü çocuklar bana yüreğimin derinlerine işleyen bir kelimeyle seslenmişlerdi.

İçimde aynı anda hem endişenin hem de mutluluğun nasıl var olabildiğini artık anlıyordum.

Yaşlar gözümünden hızla akarken iki minik çocuğun ölü gözlerini unutmaya çalıştım. Bana hiç ummadığım ve korkudan kalbimi sıkıştıran o kelimeyle seslenmişlerdi.

"Anne."

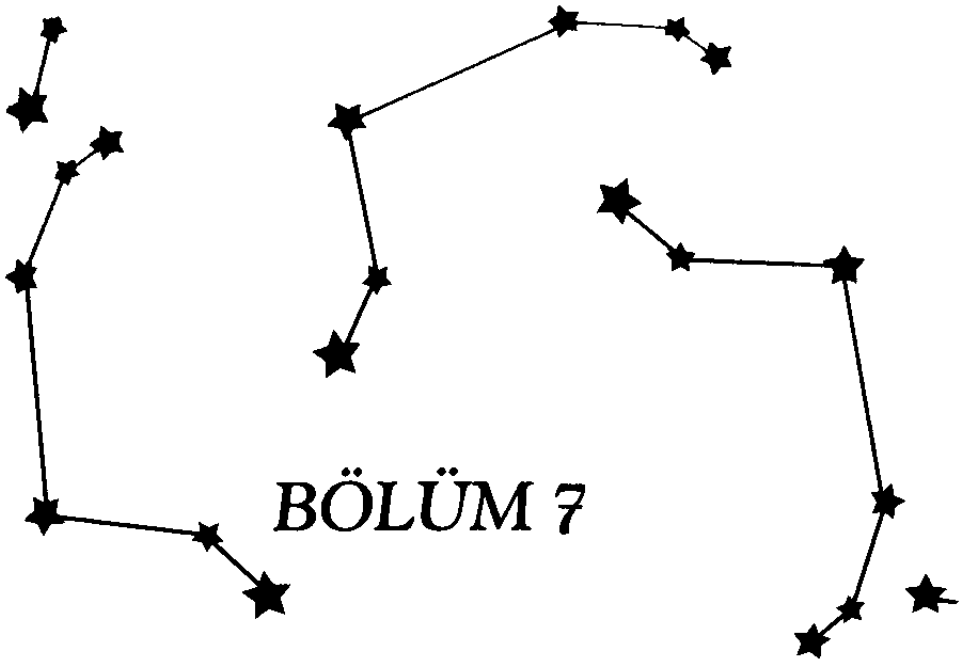
Ben onların annesiydim.

Babam, benim çocuklarımı öldürmüştü.

Vücudum hıçkırıklarımınla sarsılırken ağlamaya devam ettim. Aaron beni kendine daha çok çekti. Yaşamaktan nefret ettiğimi, hayatımın da rüyalarım gibi bir kâbustan ibaret olduğunu düşündüm.

Hayat herkes için bu kadar zor muydu yoksa bu durum sadece bana mı özeldi?

Bu PDF'i para ile aldığınız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

BÖLÜM 7

Yolculuğa çıkacağımız günün sabahı midemde bir ağrı başlamıştı. Menkar Adaları'nın güvenli alanından dışarı çıkmak istemiyordum. Sorumluluklarım aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyordu ve geriliyordum.

Rose sonunda abisine kavuşacağı için heyecanlı olsa da adadaki arkadaşlarına veda edeceği için çok üzgündü. Günlerini ders çalışarak ve oyun oynayarak geçirmeye alışmıştı. Şimdiyse ona bebekliğinden itibaren zarar veren kıtaya geri dönecekti ve bu yüzden o da en az benim kadar gergindi.

Maddy'nin bize hediye ettiği eşyaları dolaptaki raftan alıp bir torbanın içine yerleştirdim. Rose'a ve bana ait eşyaları toplamak beklediğimden kolay oldu çünkü bize ait çok az eşya vardı.

"Sevgilim," diyen sesi duyduğumda elimdeki torbayı yatağın üstüne bırakıp sesin geldiği yöne doğru döndüm.

Aaron kapının kenarına yaslanmış, tatlı bir gülümsemeyle beni süzüyordu.

“Eşyalarımı topluyorum,” deyip önümde duran torbayı işaret ettiğim sırada arkasında bir şey sakladığını fark ettim. Bana doğru yaklaşıp arkasında duran ellerini öne çıkardı. Kolunda kendi üzerindeki benzer uzun, siyah bir pelerin duruyordu.

Pelerini yakasından tutup havaya doğru kaldırırken, “Senin için,” diye fısıldadı. Benim boyumdan biraz daha kısa olan pelerine bakıp gülümsedim.

Aaron pelerini sol koluna alıp sağ kolunu belime doladı. Beni aynanın önüne doğru yürüttü ve tam arkamda durdu. Pelerinin yakasından tutup açık bıraktığım saçlarımın üstünden geçirdi. Çenemin tam altında ipleri bağladıktan sonra saçlarımı pelerinin altından kurtardı.

Sırtıma düşen kumaşı omuzlarımın üstüne doğru attı. Pelerin göğsümün ön kısmından bacaklarıma doğru süzülüyordu. Aaron sırtımda duran saçlarımı ikiye ayırıp önüme getirdi ve sonra da pelerinin şapkasını başıma geçirdi.

Baştan aşağıya Aaron’ın bir kopyası gibi gözüktürken, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Kollarını belime dolayıp ellerini karnımda birleştirdi. Başını sağ omzuma yaslayıp saçlarımı kokladı. “Yanımda olduğun her gün için teşekkür ederim.”

Aramızdaki çekimi çoğu zaman fark ediyor ve bundan hoşlandığımı her an William’a ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Aaron’ı çok sevdiğimi biliyordum ama sevginin farklı tonlarını anlayamıyordum. Sanki kalbim ortadan ikiye

bölinmişti ve hem Aaron hem de William için aynı duyguları yaşıyordu.

Karnımda duran ellerini okşayıp tekrar, “Teşekkür ederim,” dediğimde elimden tutup beni kendine doğru çevirdi. Pelerininin etekleri rüzgârla savrulurken ona bakıp gülümsedim.

“Bana benzedin ve bu benim çok hoşuma gitti.” Elimi kendi pelerinin altına sokup tam kalbinin olduğu yere götürdü. “O gözlerinin buraya yaptıklarını bilseydin bir daha bana bakmaya cesaret edemezdin.”

Bakışlarımı ondan çekmedim ve uzun bir süre gözlerini izledim. Parmak ucumda yükselip kollarımı onun boynuna doladım. Aaron kollarını belime sardı. Yüzümü boynuna gömdüm ve minik bir öpücük bıraktım.

“Seni asla bırakmayacağım, Aaron,” diye fısıldadığımda beni kendine daha çok bastırdı ve boynumdan öptü. Bana sanki beni bir daha göremeyecekmiş gibi sarılması içimde bir veda hissi uyandırmıştı.

Geri çekilip yüzüne baktığımda sarılmaya devam ediyorduk. Aramızda sadece bir nefes kadar mesafe vardı ve ona, “Senin yanımdayım,” diye fısıldadım.

Hamal’a gittiğimizde Aaron ondan uzaklaşmamdan ve seçimlerimin farklı olmasından korkuyordu. Menkar Adaları’na onunla geri dönmemi ve yanında savaşmamı istiyordu. Ne ona ne de bir başkasına herhangi bir söz veremeyecek kadar çok şey tecrübe etmiştim. Yarın neler olacağını hayal dahi edemediğim için artık sadece âni yaşamaya karar vermiştim.

“Ne olursa olsun her daim yanında olacağım,” diyen Aaron’a büyük bir özlemle baktım. Karşımda duran bu genç adam, yıllardır eksikliğini hissettiğim tüm duyguların vücut bulmuş hali gibiydi.

“Bir gün benden nefret ettiğin bir an olsa bile seni bırakmayacağım.” Saçlarımı geri çekip yanaklarımı okşarken, “Yıldızlar üzerine yemin ederim,” diye ekledi.

Bedenimi ona doğru bastırıp bir kez daha sarıldığımda kulağıma fısıldamaya başladı. “Seni seviyorum, sevgilim.” Aynı cümleyi defalarca kez tekrarladı.

Onu daha yeni bulmuşken kaybetmek istemiyordum. Her an kollarımın arasından sıyrılıp yok olacaktı diye düşünerek sıkı sıkı sarıldım. O benim, herkesin birbirini öldürmek istediği kâbus dolu bir ülkede güvenebileceğim sayılı insanlardan biriydi.

Belki de şu an sırtımı bir başkasına yaslıyor olmam gelecekte pişman olacağım bir şey olacaktı ama tecrübesizdim. Dünyadan bir haber yaşamamın cezası bana yol göstermek isteyen insanlara kendimi teslim etmek oluyordu. Bunun sonucu yanlış sokaklara çıksa bile her şeyi yaşayarak görmeliydim.

“Ben hazırım!” diye çığlık atan sesi duyduğumuzda Aaron ile birbirimizden ayrıldık. Odanın kapısının önündeki Rose neşeyle bizi izliyordu. Yanımıza doğru koştuğunda Aaron kollarını iki yanına açıp Rose’u kucakladı.

Minik kız kollarını ve bacaklarını Aaron’a dolayıp gülümsemi. “Seni çok özledim.” Başını Aaron’ın boynuna gömdüğünde onda kendimi gördüm. Bu adamda herkesi kendine âşık eden bir koku vardı. Her genç kızın başını döndürmeyi başardığını adadaki diğer kızlar bakınca da görebiliyordum.

Aaron, "Ben de seni çok özledim, fındığım," dediğinde gözleri benim üzerimdeydi.

Rose geri çekilip Aaron'ın yüzünü inceledi. "Çok çalışıyorsun."

"Abinin yanına gidebilmemiz için çalışmam gerekiyordu, güzelim." Küçük kızın burnunun ucuna dokundu.

"Abim beni hatırlar mı?" Korku dolu gözlerle bakıyordu.

Aaron, "Senin gibi bir çocuğu hiç kimse unutamaz, Rose," dediğinde sesi çok ciddiydi. Çocukların özgüvenin kırıldığını ve hayata dair umutsuz olduklarını görmeye dayanamıyordu.

Adaya geldiğim ilk günden beri onlarca çocuk olmasına rağmen hepsiyle tek tek ilgilenmeye vakit ayırdığını görebiliyordum. Eksik olduklarını düşündükleri her alanda çocukları destekleyip ellerinden tutuyordu. Sert yüz hatlarının ardında çocuklar için büyük sevgi vardı. Aaron'ı tanıyıp da sevmeyecek hiçbir insan olamazdı.

"Abin her yerde seni arıyor ama bazı insanlar yüzünden bulamadı. Seni gördüğünde çok mutlu olacak," dediğimde Rose bana baktı. Uzun bir süre yüzümü inceledi. "Doğruyu söylüyorsun. Sana inanıyorum."

Bana doğru uzandığında elimi yukarı kaldırdım ve parmaklarımızı birbirine doladık. "Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum.

"Hissediyorum. Diğer insanlar gibi duygularını saklamıyorsun," dedi. Küçük dudakları arasından dökülen bu büyük kelimeler karşısında gülümsedim. Onu kendime çektiğimde Aaron, kızı kucağıma bıraktı. Rose ile birbirimize sarıldık.

Aaron, “Siz hazırlığınızı bitirirken ben de kalan son işlerle ilgileneyim,” diyerek odadan çıktı. Rose ile baş başa kaldığımızda onu kucığımdan indirdim ve dolapta kalan birkaç eşyayı daha torbanın içine yerleştirdik.

Gemilerin bulunduğu rıhtıma doğru ilerlemek beklediğimden daha zordu. Adadaki herkes rıhtıma toplanmış ve arkadaşlarına veda ediyordu. Bazılarının ağlayarak birbirine sarıldığını gördüğümde Rose’un elini daha sıkı tutup başımı ayaklarıma doğru eğdim. Yanlarından geçerken utanç içinde olduğumu hissediyordum. Bir savaş başlattığım ve Rose’u Hamal’a götürme konusunda ısrarcı olduğum için bana kızgınlardı. Hiçbiri Aaron’dan ayrılmak istemiyordu.

Rıhtıma yaklaştığımızda geminin yanında bekleyen Drew bize doğru koşmaya başladı. Yürümeyi bıraktığımda tam önümde durdu. “Şanslısın, prenses. Bugün hava çok güzel.”

Rose elimi bırakıp arkadaşlarının yanına giderken arkasından onu izledim. “Ben bir prenses değilim.” Artık Sirius soy ismini taşımanın ağırlığı altında ezilmek istemiyordum.

Drew, “Bana okuma yazmayı öğrettin. Sen benim prenesimsin,” dedikten sonra kollarını uzattı. Ona doğru yaklaşıp sarıldığımda kulağıma fısıldadı. “Her şey için teşekkür ederim.”

“Önemli değil, Drew. Seninle geçirdiğim her günden keyif aldım.” Sarılmamız bittiğinde elimdeki torbayı alıp gülümsedi.

“Bu bir veda değil.” Başını önüne eğdi. “Geri döneceksin, değil mi?”

“Böyle bir söz vermem imkânsız.” Omuzlarımdaki pelelinimi düzelttim. Gözlerimi Rose’dan ayırmamaya çalışıyordum. Birkaç arkadaşıyla veda ettiğini gördüm.

“Aaron geri dönecek. Bizi asla terk etmez.”

Geminin yanına yaklaştığımızda Drew, eşyaları gemiye yükleyen kişiye doğru torbamızı uzattı. Adam torbayı alıp geminin içine yerleştirirken Drew bana döndü ve gözlerindeki ifadeden ne demek istediğini net bir şekilde anladım.

Aaron ben olmadan hiçbir yere gitmez ve beni yanımdan ayırmazdı. Eğer Aaron adaya geri dönerse ben de geri dönerdim. Bu yüzden Drew bana veda etmiyordu. Çünkü geri döneceğimden emindi.

“Savaşacağım, Drew,” dediğimde sesim kısık çıkmıştı. Bir savaş başlamak üzereydi ve başrolünde ben vardım. Eğer savaşı kaybedersem bu adaya dönen tek şey Menkar Mezarlığı’na gömülmek için getirilen cansız bedenim olurdu.

“Kazanacaksınız!” Drew beni kendine çekti ve kollarını boynuma doladı. Şaşkınlık içinde ellerimi beline koydum. “Kazanmak zorundasın, Victoria. Senden öğrenecek çok şeyim var. Ayrıca sen de bir değirmenci olmanın inceliklerini henüz öğrenmedin,” diye kulağıma fısıldadı.

Sırtını dikleştirdiğinde gözleri dolmuştu. Korktuğunu fark edip, “Kazanacağım,” dedim. Yıldızlar tarafından lanetlenen çocuklar özgürlüğe kavuşur muydu bilmiyordum ama bize bu acıları çektiren adamı öldürecektim. Ölmeden önce emin olduğum tek şey babamın benden önce öldüğünü görmem olacaktı.

Drew gemiye binecek diğer arkadaşlarıyla vedalaşmak için yanımdan uzaklaştığında gözlerim Rose’u aradı. Arkadaşlarının yanından ayrılıp yanıma doğru geldiğinde büyük bir kalabalık telaş içinde eksikleri tamamlamaya devam ediyordu.

Seth yanıma yaklaşıp, "Gemiye binebilirsiniz," dediğinde sessiz bir şekilde peşinden gittim.

Rose elimi asla bırakmıyordu. Her an düşüp bayılacak gibiydi. Etrafımızda çok fazla insan vardı ve hepsi farklı duygular içinde olsa da korkuyla endişe ön plandaydı. Her bir kişinin duygusunu ayrı ayrı hissetmek ona çok ağır geliyordu. Bu konu hakkında Aaron ile çalışmalar yapıyor olsalar da üstesinden gelmenin yolunu tam olarak çözebilmiş değillerdi.

Gemiye tırmanmamıza yardım edecek merdivenlerin önüne geldiğimde birinin, "Victoria!" diye seslendiğini duydum. Pelerininin şapkasını çıkarıp saçlarımı geriye attıktan sonra arkamı döndüm.

Angel, Olivia ve Anna yanıma doğru koşarak geldiler. Anna'nın elinde büyük, Olivia'nın elinde küçük birer gül demeti vardı. Anna elindeki gülleri bana uzatırken Angel, "Gül bahçesi Aaron'ın sana hediyesiydi ve sen kendi hediyen için çok çabaladın," dedi.

Gülleri Anna'dan alıp burnuma doğru götürdüm. "Hama'ya gittiğinde odana koymak istersin diye bir demet hazırladık. Yalnız hissettiğin her an bizi hatırlaman için," diye eklediğinde gülümsedim. Aaron yanımda olduğu sürece gül kokusu her zaman burnumun ucundaydı. Bana aslında kendisini hediye etmişti.

"Teşekkür ederim." Gözlerim dolduğunda Olivia'ya doğru yaklaştım ve boşta kalan kolumu boynuna doladım. "İyi ki varsınız!" Sırayla hepsine sarıldım. "Siz olmasaydınız burada günlerimi nasıl geçirirdim bilmiyorum."

Olivia elinde duran minik bir gül demetini Rose'a doğru uzattı. "İsminin anlamını taşıyan güller senin de yanında

olsun, fındık burun,” dedikten sonra kızın burnunun ucuna dokundu.

Rose, “Çok güzeller. Teşekkür ederim,” dedikten sonra hepsine sırayla sarıldı. Angel’dan kollarını ayırırken tatlı bir sesle konuştu. “Bunu abime hediye edebilir miyim?”

Angel, “Tabii ki! Ona bizden selam söyle,” diye cevapladı.

Hep bir ağızdan, “Sizi çok özleyeceğiz,” diye eklediklerinde gülümsemekle yetindim. Ben şimdiden herkesi özlemeye başlamış ama onları ne kadar özleyeceğimi hiç kimseye söylememiştim.

Kızlar arkasını dönüp kalabalığın içine karışırken biz gemiye çıktık ve kenardan aşağıdaki kalabalığı izlemeye başladım. Aaron’ı büyük çığlıklarla karşılamışlardı ve şimdi hepsiyle tek tek vedalaşıyordu. Onları izlerken adada bulunduğum sürece insanlara soğuk davranmış olduğumu fark ettim. Duygularımı onlara yeterince gösterememişim. Kendimi geliştirmeye ve savaşmaya odaklanmışım.

Kalabalığın içinde gözlerimi gezdirirken çoğu kişiyi tam olarak tanımadığımı ve hatta bazılarını ilk defa görüyor olduğumu fark ettim. Keşke onlarla daha fazla zaman geçirme fırsatı yaratsaydım. Aaron, her bir yüzü ve ismi ezbere bilirken benim bu kadar umursamaz olmam canımı sıkıyordu. Ben öyle hissetmesem bile onlar beni bu ülkenin prensesi olarak görüyordu ve ben onlara karşı sıcak bir insan olmamıştım.

Aaron’ın ardından Seth ve Maddy geliyordu. Sırayla herkese sarılıyor ve içlerini rahatlatacak cümleler kuruyorlardı. Seth ve Maddy güçlerini kullanmak konusunda adadaki çoğu kişiden daha iyi oldukları için bu yolculukta bize katılmalarına karar verilmişti. Denizin üzerinde süzülen bir gemiyi

yabancılardan korumak için güçlerine ihtiyacımız olacaktı. Bizi karaya bıraktıktan sonra Menkar Adaları'na geri dönecek ve Aaron yerine adayı yöneteceklerdi.

Vedalaşmaları bittiğinde hepsi gemiye bindi. Geminin içinde bizim dışımızda on kişi daha vardı. Hepsi bizi karaya bırakmak için üzerlerine düşenleri yapacaktı. Gemiye seçilen kişilerin hepsi havaya ve suya hükmedenler arasındandı. Yolculuğumuzun süresini kısaltmak için onlara ihtiyacımız vardı.

Gemiye karaya bağlayan halatı yerinden çıkarıp geminin içindeki arkadaşına fırlatan Drew, bana göz kırptı. İçimi rahatlatmak için gülümsediğini ama içten içe onun da korkuyor olduğunu biliyordum. Angel, Anna ve Olivia bize bakarak el salladığında aynı şekilde karşılık verip onlarla vedalaştım.

Gemi karadan yavaşça uzaklaşırken Rose bana sıkıca sarılmıştı. Onlarca kişinin duygularını hissetmek zihnini ve bedenini çok yormuştu. Boşta kalan kolumu ona dolayıp ayakta durması için destek olduğumda başını karnıma doğru yasladı.

Gözlerimi Menkar Adaları'nın rengârenk dünyasından alamıyordum. İçinde yaşadığım dünyayı uzaktan görüyor olmak farklı duygular hissettiriyordu. Adanın yaşam olan kısımlarında rengârenk ağaçlar varken Sirius'a bakan tarafında sadece yeşil çam ağaçları bulunuyordu. İnsanların lanetli olduklarına inandıkları bu çocuklar adaya sayısız güzellik katmıştı. İkiye ayrılan adanın bu çocukların ellerinden geçmiş olan tarafı âdeta cennetten bir parça gibiydi.

Bir süre sonra, "Sevgilim," diyen sesi duyduğumda bile gözlerimi adadan ayıramıyordum ama sağımda duran

boşluğa doğru yaklaşan kişinin kokusunu çoktan almıştım. Aaron bir elini koluma yasladığında, “Ölümün içinden böyle bir yaşamın kurulabileceğini hayal dahi edemezdim,” dedim. Sessiz kaldığında, “Hem de bu kadar güzel bir yaşamın,” diye ekledim. Adadan uzaklaşmak canımı gittikçe daha fazla sıkıyordu ve midem bulanmaya başlamıştı.

Aaron karnıma doğru yaslanan Rose’a uzandı ve kızı kucağına aldı. Peleriniyle Rose’un sırtını örterek esen rüzgâr-dan korudu. Rose başını genç adamın omzuna koymuştu. Aaron kulağına doğru, “Uyuyabilirsin, fındığım,” dedi. Küçük kızın duygu karmaşası içinde yorulmuş olduğunu o da fark etmişti.

İkisi geminin içine doğru ilerlerken ben olduğum yerden kımıldamadım. Elimde tuttuğum gül buketine zarar vermemeye özen göstererek kollarımı geminin kenarına yasladım. İlerledikçe renkler azalıyor ve sadelik her yere hâkim oluyordu. İnsanlar artık küçücük birer nokta gibi kalmıştı.

Başımı gökyüzüne kaldırdım ve güneşin etkisiyle göremediğim yıldızları hayal ettim. Aslında yaşama dair her şey insanların elindeydi. Yaşadıkları alanı güzel bir rüyaya ya da kötü bir kâbusa dönüştürmek kendi seçimleriydi. Tanrılar, insanların ihtiyaç duyduğu her şeyi onlara sunmuştu. Hayatı kendimize berbât eden yine bizdik. Birbirimizin canını yakıyor, mallarını çalıp kullanıyor ve gücü elde etme arzumuzla yüzlerce insanın hayatını mahvediyorduk.

Her şey, Menkar Adaları’nda kurulan yaşam kadar kolay olabilirdi. Sevgi ve saygıyla yeşeren bir yaşamın insanlara ne kadar iyi bir hayat sunduğunu görmemek mümkün değildi. Tanrıların bize verdiklerini, bir lanet olarak değil de bir

hedive olarak kabul eder ve birbirimizi kollarsak böylesine güzel bir yaşamın ilk adımlarını atabilirdik.

Kızgınlıkla yıldızlara lanetler okumuş olduğum günleri düşünüp gülümsedim. Hayatımın tam bir kâbus olmasının suçlusu tanrılar değildi. Canımı yakan her zaman insanlar olmuştu ve ben de bana bunu yapmalarına izin vermiştim. Kendi hayatım için hiç savaşmamış, bana yapılan her şeyi kabullenmiştim. Eğer en başından itibaren kendim için savaşsaydım hayatım bu kadar korkunç olmak zorunda kalmazdı.

Ada neredeyse görünmez hale geldiğinde ben de düşüncelerimden sıyrılıp yerimden kıpırdadım. Arkamı dönüp gemide olan biteni incelemeye başladım. Gemi beklediğimden daha hızlı gidiyor ve sürekli sallanıyordu. Midem, ilk defa bir gemiye bindiğim için mi yoksa sallandığı için mi kasılıyordu, anlamamıştım.

Aaron'dan edindiğim bilgilere göre Menkar Adaları'ndan Hamal'a giden yolculuğumuz normal şartlarda yaklaşık otuz saat sürmeliydi fakat şartlarımız normal değildi. Gemide ben, Rose ve Aaron hariç herkes hava ve suya hükmedebiliyordu. Güçlerini kullanarak gemiyi hızlandırıyor ve yolculuğumuzu kısaltıyorlardı. Onlar sayesinde, ancak bir sonraki gün ulaşabileceğimiz kıyıya akşam saatlerinde ulaşmayı planlıyorduk.

Geminin dört bir köşesinde gücünü kullanarak yolculuğumuzu daha iyi hale getiren insanlardan gözlerimi ayırdım ve Aaron güvertede dururken geminin alt kısmına doğru ilerledim. Merdivenlerden inerken sallantıdan dolayı kenarlarından sıkıca tutunuyordum.

Rose'un bulunduğu kamaradan içeri girdim. Küçük bir yatakta yüzünü geminin camına dönmüş bir şekilde uyuyordu. Yatağın üzerinde ona hediye edilen gül demeti vardı. Buketi alıp elimdeki diğer buketle beraber yatağın yanındaki masanın üzerine bıraktım.

Rose'un arkasında kalan boşluğa uzanıp beline sarıldım. Ayaklarım yataktan dışarı taşıtığında dizlerimi kırdım. Hamal'a gittiğimizde yüzleşmekten korktuğum çok şey vardı. Bunları düşünerek yolculuğu bir eziyete çevirmemek için gözlerimi kapadım. Beşik gibi sallayan gemide kısa sürede uykuya daldım.

Yanağıma konan bir öpücükle uyandığımda gözlerimi aralamak zor gelmişti ama Rose'un uyku kokan sesi, "Geldik," dediğinde telaşla gözlerimi açtım. Yatağın kenarında saçları dağılmış bir şekilde beni izliyordu. Benden biraz önce uyandığı belli oluyordu.

Yatakta kendime gelmeye çalışarak elimi acıyan boğazıma götürdüm. Üzerimdeki pelerinin ipleri uyurken boğazıma baskı yapmış olmalıydı. Pelerini düzelterip saçlarımı yatıştır-maya çalıştım.

"Neredeyiz?" diye fısıldadığımda kendime gelmeye başlamıştım.

"Aaron, kıyıya çok yaklaştığımızı söyledi."

Başımı sallayıp yerimden kalktım. Rose'un elinden tutup kamaradan çıktıktan sonra merdivenleri tırmandım. Geminin güvertesinde bir telaş vardı. Anlam vermek istercesine etrafımı izlediğim sırada Seth yanıma yaklaştı.

"Planladığımızdan daha erken geldik." Sabah uymak için girdiğim kamaradan çıktığımda hava tamamen

karatmıştı. “Uykucu prenses,” dediğinde sesi beklediğimden daha neşeli çıkıyordu.

“Neden bu kadar mutlusun?” diye fısıldadım.

“Hiç kimseye yakalanmamayı başardık da ondan.” Eliyle bir yeri gösterdiğinde oraya döndüm. Dümende Aaron ve yanında Maddy vardı. Dikkatleri tam karşıda, kıyının olduğunu tahmin ettiğim yerdeydi.

Rose, “Hiçbir şey göremiyorum,” dediğinde sadece dalgaların sesi duyuluyordu. Minik kıza etrafımızı saran sisi gösterip kısa bir açıklama yaptım. “Gemimizi görmelerini istemediğimiz için bu sis bizi gizliyor.”

Seth, “Kenara geçin ve sıkıca tutunun. Az kaldı,” dedi. Rose’la beraber geminin sağ tarafına geçip kenarından tutunarak sisi izledim. Birkaç dakika sonra gemi bir yere çarptı ve öne doğru savruldu. Geminin önündeki sis hafifçe kalktı ve kenarda duran bir adam halatı kıyıya attı.

Derin nefesler alıp belime sarılan kıızı tutarken şanslı giden yolculuğumuzun kötü bitmemesi için dualar ediyordum çünkü elimden tanrılara yalvarmak dışında bir şey gelmiyordu.

Arkamdan, “Geldik,” diyen Aaron’a doğru yavaşça döndüm. Pelerininim şapkasına uzanıp başıma geçirdi ve ellerini yanağıma koyup tenimi okşadı. “İyi misiniz?” Bir yandan Rose’a da bakıp tebessüm etti.

“Evet,” dediğim sırada Maddy ve Seth yanıma geldi.

Maddy, “Artık vedalaşma zamanı,” diye fısıldadı.

Seth bana dönerek, “Ona dikkat et,” dediği sırada gözle riyle Aaron’ı gösteriyordu.

“Sence ihtiyacı var mı?” Bu dediğime kahkaha attıktan sonra beni kendine çekti. Sıkıca sarılıp, “Onun sözlerine

kulak ver. Her zaman senin iyiliğin için savaşıacağına eminim,” dedikten sonra sesini kısıp fısıldadı. “Senin için ölümü bile göze alır.”

Seth geri çekildiğinde son cümlesinin verdiği buruklukla sıkıntılı bir şekilde tebessüm ettim. Maddy bana doğru yaklaşırken Seth, Rose ile vedalaşıyordu. “Kendine dikkat et, prenses. Sana bir şey olmasına dayanamayacak kadar seni seven çok fazla insan var,” diyen Maddy’ye gülümsedim.

“Aaron yanımızda olduğu iyi olacağız. Onu sizden kopardığım için üzgünüm.” Gözlerinin içine samimi bir şekilde baktım. “Geri dönebilir miyim bilmiyorum ama Aaron’ın döneceğine dair söz veriyorum.”

Seth yumruğunu yatay bir şekilde bana uzatıp, “Prenses sözü mü?” diye sordu. Elimi yumruk yapıp onunkine vurdum. “Ondan daha iyisi. Victoria sözü,” dedim.

Aaron arkadaşlarına dönüp onlarla derin bir sohbete başladığında Rose ile birlikte eşyalarımızı toparlamak için kamara-ya indik. Bize hediye edilen gül demetlerini bir torbanın içine koyduktan sonra genç bir erkek çocuğunun uzattığı diğer torbamızı omzuma astım.

Kıyıya indiğimiz yer karanlık bir ormandı. Hamal bölgesinde insanların neredeyse hiç bulunmadığı ve bu yüzden de Aaron’ın kullanmayı tercih ettiği bir konumdu. Burada hazırlatmış olduğu atlara binip Birliğin gizlendiği yere gidecektik. Hamal bölgesinde hiçbir yeri bilmediğim gibi, büyülerle gizlenen bir bölgeyi bulmam da imkânsızdı ama yanımızda Aaron vardı.

Gemi bizden uzaklaşırken kıyıda sadece Aaron, Rose ve ben kalmıştık. Üçümüz yan yana durmuş giden gemiye

bakarken yüzümü arkamda gizlenen bilinmezliğe çevirmek zor gelmişti. Gemi tekrardan sisin içinde kaybolup ilerlerken Aaron'ın yanında duran torbalardan bazılarını omzuma aldım.

Aaron, "Ormanın içinde bizi bekleyen biri olacak," dedi.

Birkaç kilometre yürüdükten sonra Aaron'ın bahsettiği yere geldik. Üç tane at yan yana ağaçlara bağlanmıştı ve ateşin yanında bir adam oturuyordu. Bizi gördüğünde oturduğu yerden hızlıca kalkıp Aaron'ın elindeki eşyaları aldı.

"Hoş geldiniz," diyerek başını saygıyla eğdiğinde Aaron, "Nasılsın?" dedi. İkisi derin bir sohbete başlarken Rose ile ateşin yanına çıktık. Hava güneyde olduğumuz için soğuk değildi. Akşam saatlerinde esen hafif bir rüzgâr vardı ama ateşe hükmettiğinizde bunun çok da bir önemi kalmıyordu.

Aaron torbaların içinden yemeklerimizi çıkardığında Rose'un yüzünde bir gülümseme oluştu. Saatlerdir uyuyorduk ve yemek yememiştik. Dün gece yolculuk stresinden dolayı uyuyamadığım için tüm gün uyumak vücuduma iyi gelmişti ama zihnim büyük bir kargaşa içindeydi.

Biz Menkar Adaları'nda yemekten en keyif aldığımız meyveleri mideye indirirken ismini bilmediğim adam, Aaron'a bilgiler veriyordu. Rose'la sessizlik içinde adamın söylediklerini dinliyorduk.

"Savaşı duydukları ilk anda başlayan o kargaşa şimdilerde yavaşladı. Hamal ve Sirius sakin ama Vega karışık. Komutan Alexander uzun süredir orada ve neler olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Bazıları orada gizli bir üssün olduğunu söylüyor." Endişeyle adama baktığımda beni sakinleştirmek istercesine omuz silkti. "Sadece bir dedikodu."

“Askerlerin, savaşta lanetli çocuklarla m¼cadele edebilme-leri için kıyafetler ¼retiyorlar. Saraya yapılan saldırıda g¼ktař-larından yapılan eldivenlerden iyi sonuç aldılar ve bu y¼zden t¼m savaş ¼niformalarını ve m¼himmatı g¼ktařları ile kaplı-yorlar. Ama Sirius’ta yeterince g¼ktařı olmadığı için ¼lkenin d¼rt bir yanını geziyorlar. Bu talep artık øyle bir hal aldı ki bazıları karaborsada neredeyse onlarca kat y¼ksek fiyatlarla satmaya başladı.”

¼lkeye adım attığım ilk andan itibaren duyduğum ha-berler sinirlerimle oynamıştı. Kanımda gezen g¼c¼m bede-nimden dışarı çıkmak için yalvarıyordu. Hızlı bir şekilde øfkeleniyor ve zaman zaman øfkemi kontrol etmekte g¼l¼k çekiyordum. Bu y¼zden de sakın bir şekilde mantıklı planlar kurmak yerine øfkeme yenik d¼řmekten korkuyordum.

En b¼y¼k savaşım kendimleydi.

Eğ er kendimi yenersem her savaşı kazanırdım.

“Sizi telaşlandırmak istemiyorum ama sadece g¼ktařlarını kullanmakla kalmıyor, aynı zamanda kadim b¼y¼c¼leri de yanlarına çekiyorlar. Sizi yok etmek için kara b¼y¼lere başvu-ruyorlar. Bu savaşı kazanır mısınız bilmiyorum ama kazansa-nız bile çok b¼y¼k yaralar alacağınıza eminim.”

Parmaklarımın ucunda duran meyveyi içimden çıkan g¼le ateşler içinde bıraktığımda adam şaşkınlıkla geri e-kildi. Elimdeki ateşi b¼y¼t¼p avucumda bir topa çevirirken, “Eğ er çocukları øld¼rmeyi bırakmazlarsa ateşimle t¼m ¼lkeyi k¼le çeviririm,” dedim. Øfkeli bir şekilde adamın g¼zlerinin içine baktım.

“Karşımda duran kişi kim olursa olsun onu øld¼receğim. Halk, asker fark etmez! Øyle bir an gelecek ki hiç kimse beni

karşısına almaya cesaret edemeyecek! O kişi bir imparator olsa bile!”

O kişi babam olsa bile.

Adam aramızda duran ateşten korkuyla uzaklaşıp sırtını ağaca yasladığında Aaron sakinleşmesi için omzundan tuttu. Adamın alt dudağı titriyordu. “Gördüğün herkese Victoria Sirius’un yaşadığını ve intikamını almak için döneceğini söyle!”

Tam o anda önümde duran ateşe gözlerimi diktim. Yükselen alevlerin içinde kendi kırmızı gözlerimin yansımasını gördüm. Kendi gözlerimin içine bakarken yemin ettim. Bu yaşananların hiçbirini babamın yanına bırakmayacaktım. Korkuyla yaşamak zorunda kalan her çocuğu ve her aileyi ondan koruyacaktım. Bundan sonra korkuyla yaşayacak kişiler çocuklara zulmedenler olacaktı. Gücümü asla saklamayacak ve önüme çıkan herkesi küle çevirecektim.

Yıldızlara ve kendi ateşime yemin ederim ki, diğerlerinden farklı doğduğu için yargılanan hiç kimse bir daha acı çekmeyecek!

Yerimden hızla kalkıp atlara doğru ilerledim. “Gitme zamanı geldi,” dediğimde yanımda duran hiç kimseye bakmıyordum. Öfkemi daha fazla görmelerini istemiyordum.

Atların yanına geldiğimde Aaron elindeki torbaları atlara yüklemekle meşguldü. Adamın titreyen elleri torbaları yerleştirmekte zorluk çekiyordu. Gözlerini her an ona bir şey yapabilirmişim gibi üzerimden ayırmıyordu. Bu gücün verdiği duygudan keyif aldığım için istemeden gülümsedim.

Aaron siyah bir atın yularını çözüp bana doğru uzattı. “Ata binmeyi biliyorsun,” derken sesinde daha önce duymadığım bir ima vardı. Tek kaşımı kaldırıp ona tebessüm ettiğimde bana sırtını döndü.

Rose ve Aaron kendi atına yerleştikten sonra ben de siyah atın üzerine ıktım. Dizginlerinden sıkıca tuttum ve pelerini atın üstüne doğru genişçe yaydım. Saçlarını şapkanın altında gizleyip kumaşı gözlerimin üzerine kadar çektim.

Aaron'ın yanında duran adamın gözlerine baktım. Benden korkmasını ve nasıl birine dnştğm herkese anlatmasını istiyordum. Aaron adamla vedalaştıktan sonra ilerlemeye başladı. Atımı onun yanına doğru sürüp ayışığının aydınlattığı ormanın derinliklerine girdim.

Birkaç kilometre sonra Aaron başını bana doğru çevirdi. "Atının ismi neydi? Ayris mi?" Gözlerinde kıskançlık vardı ve önünde oturan Rose'un bunu hissettiğine emindim. Minik kızın duygularını hissetmesinden çekinmiyordu.

Önümdeki siyah yelelerin aksine kahverengi yelesi olan atı düşünürken, "Evet, Ayris," dedim. William'ın onu bana hediye ettiği ve ata binmeyi öğrettiği günler aklıma geldi. Onu çok özlediğimi ve bunun kalbimde kabuk bağlayan bir yaraya dönüştüğünü hissediyordum.

Aaron, "Seni aramaya başladığım günler bizimle ilgili hayaller kurardım," dediğinde ağaçların sıklaştığı dar yerlerden geçiyorduk. "Ata ilk defa bindiğini görmek de bu hayallerimden biriydi."

Önümüzdeki yolun iki atla geçmek için fazla dar olduğunu düşündüğüm için atımı yavaşlatıp onun arkasında kaldım ve önce onun geçmesini bekledim. Söylediğine cevap vermedim çünkü William'a olan kıskançlığı hakkında konuşmak beni yoruyordu.

Fısıldayarak, "Ama tüm ilkleri bir oğlana kaptırdım," diye devam etti.

“O oğlanın bir adı var.” Atımın dizginlerini daha sıkı tuttum. Aaron’ın tavrına içten içe kızıyordum. “William,” derken kelimenin üstüne bastırdım.

Aaron atını yavaşlatıp önümde durdu ve başını bana çevirdi. Ondan korkmadığımı göstermek için gözlerine kızgınlıkla baktım. Rose aramızdaki gerilimi çoktan hissetmişti. Elinden konuşmak dışında başka bir şey gelmediği için fısıldadı.

“William kim?”

Bakışlarımı Aaron’dan uzaklaştırıp Rose’a çevirdim. Atımı yanlarına doğru sürerken kıza gülümseyerek, “Abinin en yakın arkadaşı. William Scott,” dedim.

“Abimin benim gibi arkadaşları mı var?” diye merakla sordu. Aaron’ın atı geride kalırken yolu bilmeme rağmen önden ilerledim.

“Hem de o kadar çok ki kuleye vardığımızda şaşıracaksınız,” dedim.

“Kule nedir?”

“Dar ve uzun bir bina. Abin ve arkadaşları orada yaşıyor.”

Yolculuk boyunca Rose’a, Birlik’teki yaşamın güzelliğini ve oradakilerin nasıl insanlar olduklarını övgü dolu sözlerle anlattım. Simon, Diana, Adelina, Gale, Alice, Zoey ve hatta ahırda çalışan Dustin’den bile bahsettim. Orada yeni arkadaşlar edineceğini söyledim.

Aaron’ın gerildiğini ve şu an benden nefret ettiğinin farkındaydım ama bu duruma alışmak zorundaydı. Kıskançlığı yüzünden böyle öfkeli davranamazdı. Önümüzde önemli bir savaş varken kıskançlık gibi basit bir duyguyla uğraşacak vaktim yoktu.

Bir süre sonra karanlığa rağmen tanıdığım ağaçların arasından geçtiğimizde kalbim yerinden çıkacak gibi attı. Rose, “Çok heyecanlısın,” dediğinde Aaron yüzüme bakmıyordu. Uzun bir zamanın ardından arkadaşlarımı göreceğim için ellerim titriyordu. Saraydan çıktıktan sonra neler yaptıklarını çok merak ediyordum. Onları terk etmediğimi ve her daim yanlarında olduğumu bilmelilerdi.

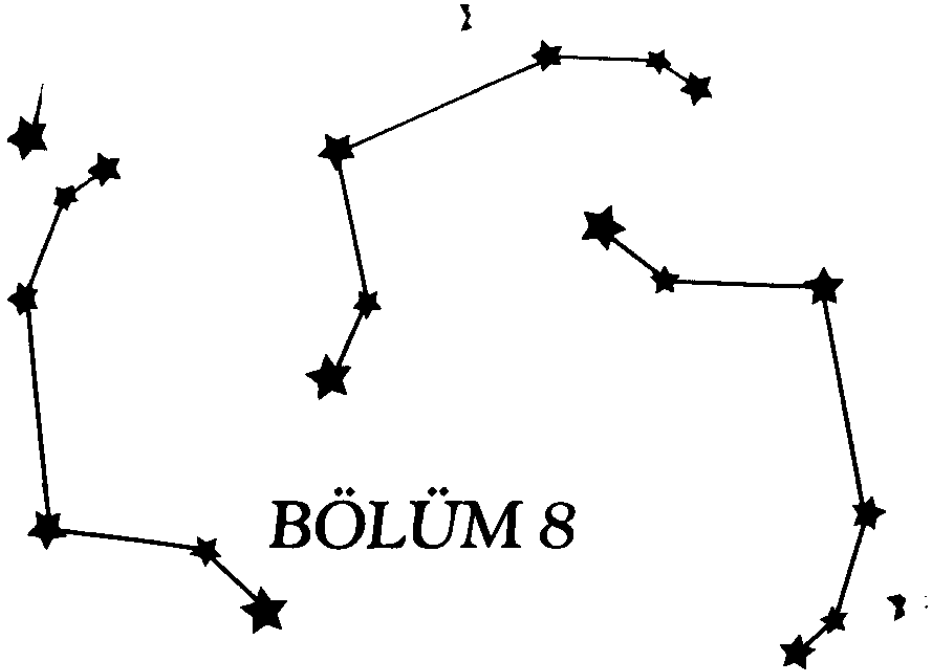
Aaron’ın atı durduğunda ben de dizginleri kendime doğru çekip atımı yavaşlattım. Pelerininin büyük şapkasını gözlerime kadar indirdim. Ağaçların arasında bir geçidi andıran bir kısım vardı. Oradan geçebilmemiz için kadim büyücünün koruma ve gizleme büyüsünü kaldırması gerekiyordu.

Aaron başını yukarı kaldırıp ayın konuma baktı. “Biraz sonra açılması gerekiyor,” diye fısıldadı. Atından yavaşça indikten sonra Rose’u da belinden tutup indirdi. Kızın ayaklarını yere değdiğinde ben hâlâ atımın üstünde oturuyordum.

Genç adam öfkesini gizleyemediği sesiyle, “Hadi,” dediğinde atımdan yavaşça indim. Atın ipinden tutup omzumdaki pelerini önüme doğru çekerek kendimi gizledim.

Aaron, Rose’un elinden tutup sık ağaçların yanına ilerledi ve boşta kalan elini öne doğru uzattı. Büyüye dair bir şey hissetmediğinde bir adım attı. Geçitten içeri girdiğinde bana dönüp gülümseyerek baktı. İki atın da yularından tutup peşlerinden gittim.

Bir zamanlar evim gibi hissettiğim Hamal Birliği’ne geri dönmüştüm.

Bilinmezlik, sonunu göremediğin bir yolu ısrarla yürümeye benzerdi. Yolun eninde sonunda biteceğini bilir ama gözlerinizi ne kadar kıssanız da ileriye göremezsiniz. Korku, endişe, tedirginlik dört bir yanınızı sararken kendinizi akışa bıraktınız.

Arın, kalın iğneleri ilk kez üzerimde kullandığında da böyle hissetmiştim. Korku ve endişeyle bezenmiş bir yolda ilerliyor ama sonunu göremiyordum. Canımın ne kadar çok yanacağını ancak o sona ulaştığımda anlayabiliyordum.

Eğer sonlarının nasıl olacağını en başında bilseydim bazı yolları hiç yürümezdim. Bilinmezliğin olayı da buydu işte. Ne yapacağınızı asla öngöremediğiniz için adına tecrübe dediğiniz acı dolu yolları kat etmek...

Ağaçların arasından çıktığımda karşılaşacağım şeyleri bilmemenin tedirginliğiyle atların yularlarını sıkıca tutuyordum. Derin nefesler alıp atların yularlarını bırakmayı

başardığımda Aaron, Rose'u kucığına almıştı. Kızın da tedirgin olduğunu fark ettiği için onun başını kendi omzuna koymuştu. Rose kollarını ve bacaklarını Aaron'ın vücuduna sarmış, Aaron da kızın etrafını peleriniyle kapamıştı.

Keşke beni de şu an korktuğum her şeyden bu şekilde gizleyecek bir pelerin olsaydı.

Utandığım için yüzümü şapkam ve saçlarımla gizlemeye çalıştığım sırada Aaron tam arkama geçti ve bana güç vermek istercesine, "Sevgilim," diye fısıldadı. Rose yoğun şekilde yaşadığım duygulardan korkmaya başlamıştı ve Aaron her ikimizi de idare etmeye çalışıyordu.

Rose için sakinleşmek isterken ağaçların arasından çıktım ve açıklığa doğru yavaşça ilerledim. Karanlık ormanın aksine burası etrafta yanan meşalelerle aydınlıktı.

Kulenin tam önünde, buraya geldiğim ilk gün beni karşılayan ekiple aynı kişilerin durduğunu gördüm. Tek fark Alice'in sağında kalan boşluğa kadim büyücü Abaris Quinn'in eklenmiş olmasıydı. Adım atmayı bırakıp aramızda belli bir mesafe bıraktığımda bakışlarım ilk olarak onunla buluştu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle bizi izliyordu.

Fazlasıyla tanıdık gelen ses, "Siz kimsiniz?" dedi. Oscar her an savaşmaya hazır gibi görünüyordu.

Ellerimi siyah pelerinin içinden yavaşça çıkarıp şapkamı başımdan geriye doğru ittim. Başımı yukarı kaldırdığımda önüme dökülen saçları kibar bir hareketle düzelttim.

Bakışlarım Oscar ve Diana'nın yüzünden hızlıca geçtikten sonra Adelina'yı buldu. Geleceğimden sadece Alice ve Quinn'in haberi olduğunu, diğerlerinin şaşkınlıkla açılan ağızlarından ve büyüyen gözlerinden anladım. Bunun

üzerine gözlerimi Adelina'nın yanında duran kişiye ait yeşil gözlere düşürdüm.

Kalbim bir saniyeliğine durdu ve tam ortasında kabuk bağlayan yara kanamaya başladı. Gözümden akacağını düşündüğüm yaşlar kalbimden akıyordu.

William şaşkınlıkla, "Victoria," diye seslenip ileriye doğru bir adım attı.

Nefes almak en sonunda aklıma geldiğinde konuşmak için dudaklarımı araladım. Ona doğru koşmak ve kollarımı boynuna dolamak istesem de yerimden hareket edemedim. Sırtımda beni olduğum yere çivileyen bir çift göz ve karşımda onlarca kişi vardı.

William, Alice ve Quinn'i ittirerek onların arasından geçip bana doğru koşmaya başladığında öne doğru bir adım attım. Hayatımda ilk defa mutluluktan ağlayacağımı hissettiğim sırada aniden bir ateş parladı.

William ve benim aramda gökyüzüne doğru ateşten bir duvar oluştuğunda bakışlarımı arkamda duran genç adama çevirdim. Herkes şaşkınlıkla olan biteni izlerken Aaron, "Ona sakın dokunma!" diye kükredi.

Yanan ateşin içinden karşımda duran arkadaşlarıma baktım. Beni gördükleri yetmiyormuş gibi ateşe hükmeden birini daha görmenin şaşkınlığını yaşıyorlardı. Aramızda yanan ateşten hiç etkilenmemiş gibi duran tek bir kişi vardı. *Alice.*

Oscar saniyeler içinde William'ın yanına geldi ve gücünü kullanarak ateşi üstümüze doğru püskürttü. William olduğu yerde donup kalırken Claire, su gücünü kullanıp ateşin üstüne ilerledi.

Aaron'ın sergilediği bu güç şovunun gereksiz olduğunu bilerek önümde yanan ateşi tek bir hareketle söndürdüm. William'a doğru koştum ve kollarımı onun boynuna doladım. Kollarını belime sardıktan sonra yüzünü boynuma gömdü. Gözlerimden yaşlar akarken, "Seni çok özledim," diye fısıldadım.

"Ah! Victoria!" Beni kendisiyle beraber etrafında döndürdüğünde ayaklarım yerden kesilmişti. Bir elini saçlarıma yaslayıp beni kendine daha çok bastırdı. "Seni çok özledim! Çok!" dedikten sonra saçlarımı kokladı. "Bizi terk etmediğini biliyordum."

Kalbimdeki kanama durdu. Yaralarım tek bir sözüyle iyileşti.

"Asla! Sizi asla terk etmedim," dedim gözyaşlarım arasından. "Sadece kurtarmak istedim!"

"Biliyordum! Her şeye rağmen biliyordum!" William beni bir an olsun bırakmadı ama kollarını gevşeterek ayaklarımın tekrardan yere basmasını sağladı. Yanımda duran Oscar'ı, Claire'i ve diğerlerini umursamadan ellerimi William'ın saçlarının arasından geçirdim. Onu öpmek istediğimde beklemediğim bir ses bu hamlemi böldü.

"Hamal Birliği'ne hoş geldiniz!" Alice gurur dolu gözlerle beni izliyordu. Quinn elinde tuttuğu bastondan güç alarak yavaş hareketlerle Aaron'ın yanına ilerledi.

William yüzüme düşen saçları geriye doğru iterken gözyaşlarımı yanaklarımdan sildi. Oscar, "Babanı seçtiğini düşünmüştüm," diye fısıldadı.

Kızgınlıkla ona doğru döndüm. "Sarayda gördüklerimden sonra bir katilin tarafında olmayacağımı bilmen gerekirdi, Oscar!"

Diana kısık bir sesle, “Özür dilerim,” dedi. Başını ona çevirdiğinde bana doğru koştu ve kollarını boynuma doladı. “Özür dilerim, özür dilerim!” Hiç durmadan aynı cümleyi tekrarladı.

Ona büyük bir özlemle sarıldım. Diana’nın kızıl saçlarını okşayan William, “Ben size söylemiştim!” dedi.

Diana benden ayrılıp William’a döndü. “Özür dilerim, William.”

“Onu sarayda tek başına bıraktınız! Özür dilemen bu gerçeği değiştirmiyor!” William beni kendine çekip kolunu belime doladı. Her an ortadan kaybolabilirmişim gibi sıkıca tutuyordu.

“Bizi seçtiğini söylemedi!” Oscar, Diana’nın önüne geçip arkadaşını savundu.

“Eğer gerçekten Victoria’nın arkadaşı olsaydınız bizi seçeceğini bilirdiniz! Ama siz ona ihanet ettiniz!” William’ın havaya kaldırdığı parmağı suçlayıcı bir şekilde arkadaşlarının üzerinde geziniyordu.

Titreyen elini tutup, “Onlara haksızlık etme, William. Sizi seçtiğimi söylemeyerek hata yaptım,” dedim. Saraydan çıktıktan sonra aralarında ne geçtiğini tam olarak bilmesem de büyük bir tartışma yaşanmış olduğunu hissettim.

“Sıkıcı kavuşma faslınız tahminen ne zaman biter?”

Aaron’ın sert sesi havayı bir bıçak gibi kesti. Herkes ona doğru döndüğünde başındaki şapkayı çıkardı ve uzun siyah saçlarını açığa çıkardı. Yanında duran Quinn ona hayranlıkla bakarken Oscar, “Sen kimsin?” diye sordu.

Alice yanımdan geçip Aaron’a doğru ilerledi. Genç adamın tam önüne geldiğinde elini uzatıp, “Hoş geldin, Aaron,” dedi.

Aaron onun uzattığı ele uzun bir süre baktı. “Seninle bir daha tokalaşmam,” dediğinde altdudağımı ısırđım. Alice’in yüzünü göremiyordum ama Aaron’ın bu yaptığına ben bile bozulmuştum.

“Neden bizi bırakıp gittin?” diye soran Diana’nın sesinde pişmanlık vardı.

“Rose’u bulmak için...” *Aynı zamanda taşı alabilmek için.* “Kütüphaneye çıkmıştım ama askerler beni yakaladı.”

“Rose, sarayda değildi.” Oscar üzgün bir ifadeyle beni izledi. Gözlerinde yorgunluk ve hayal kırıklığı vardı. Kaygılarına son vermek istercesine içten bir şekilde gülümsedim.

William’ın beni tutan kolunu hafifçe ittirdim ve arkamı döndüm. Alice’in yanına gittiğimde Aaron pelerini kenara doğru çekip omzunda uyuya kalan kızı benim kucağıma verdi. Rose’un başını omzuma yaslayıp arkadaşlarıma döndüm.

“Rose,” diye fısıldadım. Kızın beline kadar gelen kahverengi saçlarını yüzünden geriye doğru itip yanağını okşadım. Oscar şaşkınlıkla yanıma geldiğinde ben küçük kıza doğru, “Uyan, güzelim,” dedim.

“Gerçekten o mu?” Oscar titremeye başlamıştı.

Rose gözünü açmakta zorluk çekti. Duygu karmaşaları onun küçük bedeninin hemen tükenmesine yol açıyordu. “Abinin yanına geldik,” dediğimde bakışlarımla Oscar’ı gösterdim.

Oscar’ın gözlerinden yaşlar akıyordu. Ellerini omzuma doğru uzatıp Rose’un minik yüzünü büyük avuçlarının içine aldı. “Rose.” Küçük kızın kol altlarından tutup kendi kucağına çekti. “Kardeşim,” derken hıçkırdı.

Rose, "Abi," dediğinde ben dahil herkes ağlamaya başladı. Yanağımdan akan yaşları silerken ikisinin birbirine sarılmasını izledim. Abimle hiçbir zaman birbirimize böyle sarılmamıştık. Onu yakacağımdan korktuğu için bana yaklaşmamıştı bile.

Bir insanın kardeşinin olması nasıl bir histi bilmiyordum ama Rose'un yanında olduğum süre boyunca ona ablalık yapmaya çalışmıştım. Onu her zaman kendimden bile önce koruyacağımı ve çok seveceğimi biliyordum. Arkadaşımın kardeşi için ölümü bile göze alabilecek kadar derin duygular hissederken gerçekten bir kardeşim olsaydı onun için dünyayı bile yakabileceğimden emindim.

Artık Oscar'ın hislerini daha iyi anlıyordum.

William yanıma gelip kollarını bedenime doladı. Başımı onun göğsüne yasladığımda Diana ve diğerleri koşarak geldi. Oscar'ın sevincine ortak olup arkadaşına sarıldılar. Rose'un başı aniden Oscar'ın ellerinden kayıp yana düştüğünde kızın bayıldığını anladım.

Aaron, "Ondan uzak durun," diye yüksek sesle konuşup yanımıza geldi. Oscar'ın etrafındaki herkesi uzaklaştırdı. Oscar'ın gözlerinin içine anlayışla baktı. "Bayıldı."

"Neden?" diye soran Oscar, çok telaşlıydı. Herkes duygularını çok yoğun yaşıyordu ve bu yüzden de şu an yakınında bulunan hiç kimse Rose'a iyi gelmiyordu.

Aaron minik kızın bedenini tutup kendine çekmek istediğinde Oscar kardeşine daha çok sarıldı. "Bırak onu!" diye bağırdığında Aaron sessiz kaldı. "Kardeşime dokunma!"

"Oscar, lütfen," diye fısıldadım. Aramızdaki mesafeyi kapadım ve Rose'a uzandım. "Onu bizden birine ver. Her şeyi anlatacağım."

Oscar söylediklerimden şüphe duyarken gözlerini Aaron'dan ayırmıyordu. Aaron'ın boyu hem William'dan hem de Oscar'dan daha uzundu. Onun gözlerine bakabilmek için başlarını geriye doğru eğdiklerinde bunu fark etmiştim. Aaron da hepsini tepeden izliyor ve küçümsüyordu.

Kıza doğru yaklaştığımda Oscar istemediği halde kardeşini bana uzattı. "Söz veriyorum," diye gözlerinin içine bakarak şüphelerini yatıştırdım. Korkusunu ben bile hissediyorken Rose'un yaşadıklarını hayal bile edemezdim.

"Onu sessiz ve sakın bir yere yatırmalıyız." Minik kızı Aaron'ın kucağına verdim. Oscar öne doğru bir adım attı. "Sana güveniyorum, Victoria. Ama ona kesinlikle güvenmiyorum!"

"Bize güven," diyerek Oscar'ın öne atılan bedeniyle Aaron arasında duvar oldum. Bakışlarım Alice'i buldu. "Aaron'a, Carol'ın odasını gösterir misin?"

Alice başını onaylarcasına eğdikten sonra önden ilerleyip Aaron'la yürüdüğünde Oscar peşlerinden gitmek istedi ama onu durdurdum. Diana, "Sorun ne?" derken Adelina da, "Rose hasta mı?" diye sordu.

Oscar'ın gözlerinden tekrar yaşlar aktı. "O kardeşime dokunabilirken ben neden dokunamıyorum?" İç çektiğinde utanarak ellerini yüzüne götürdü ve gözyaşlarını saklamaya çalıştı. Hıçkırıklara boğulurken küçük bir çocuk gibiydi. Onu daha önce hiç böyle görmemişim.

Ellerini yüzünden çekip yanımdan geçmek istedi. "O iyi mi?" diyerek kuleye doğru ilerlediğinde tüm gücümle kolundan tutup onu kendime çevirdim.

“O yaşıyor, Oscar!” diye bağırarak kendine getirmeye çalıştım. “Nefes alıyor ve artık senin yanında! Biraz sakinleşir misin?”

“Sorun ne?” Sessiz ormanın içinde sesi yankılanarak geri döndü. Herkes nefes almayı unutmuştu.

“Duyguların ona iyi gelmiyor. Eğer sakinleşmezsen kardeşini sadece bayginken görebileceksin!”

Alice ve Aaron kulenin kapısından çıktıklarında bize baktılar. Alice, “Konuşacak çok şeyimiz var,” diyerek başıyla bir hareket yaptı.

Herkes Alice’in peşinden kulenin arkasına doğru giderken Aaron, William ve ben en sona kalmıştık. William’a bakıp, “Biz geliyoruz,” diyerek onun önden gitmesini istedim. Aaron yerinden kıılmıdamadan nefret dolu bakışlarla William’ı izliyordu.

William’ın da beni Aaron’la baş başa bırakmaya niyeti yok gibi görünüyordu. İki de uzun bir süre hareketsiz kaldığında, “Lütfen,” diye fısıldadım. William en sonunda başını öne eğip arkadaşlarının peşine takıldı.

Aaron’la gözlerimiz buluştuğunda dişlerimin arasından, “Onlar benim arkadaşım!” dedim. Omuz silkti ve kaşlarını çatarak baktı. “Gücünü kullanıp aramıza ateşten bir duvar örmek de neyin nesiydi?”

“Sana dokunmasına izin verdiğim için kendimden yeterince nefret ediyorum zaten. Bir de sen üstüme gelme, Victoria.”

“Bana, ben kimin dokunmasına izin verirsem o dokunur, Aaron. Arkadaşlarıma karşı kibar ol!”

“Sence yeterince kibar değil miydim?” Sinsice gülümsediğinde sessiz kaldım. Aramızdaki mesafeye kapatıp çenemi tuttu ve başımı yukarı doğru kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Eğer kibar olmasaydım şu an sarılabileceğin tek şey onun külleri olurdu.”

Uyaran bir ses tonuyla, “Aaron!” dedim. Çenemi tutan elini yüzümden çekip hızla yanından geçtim. Onu arkamda bırakıp ezbere bildiğim yoldan ilerledim ve Quinn’in küçük kulübesinin yanında duran evden içeri girdim.

Son gördüğümünden beri çoğu şey değişmemişti. Tam ortada büyük bir masa vardı ve etrafında Birlik’in askerleri oturuyordu. Bu sefer fazladan iki sandalye eklemişlerdi. Birinde Quinn oturuyordu ve diğeri Aaron içindi. Alice’in oturduğu sandalyenin tam arkasında duran Young Taşı’nın çizimini inceledim. Taşın bir parçasını sarayda bulmayı ümit etmiştim ama olmamıştı.

Young Taşı’nın parçalarını birleştirip kehanetin vadettiği gibi bu lanete bir son vermeliydim.

Önümde duran sandalyeyi çekip yavaşça oturduğum sırada Aaron içeri girdi. Yanımda oturabileceği bir sandalye daha varken solumda duran pencerenin önüne gitti ve sırtını yasladıktan sonra kollarını göğsünde birleştirip gözlerini herkesin üzerinde gezdirdi.

“Aaron,” dedikten sonra kolumu ona doğru uzattım. “Bazılarınız tanıyor.” Diana’ya bakıp gülümsedim. Ona çok fazla şey anlatmıştım. “Çocukken sarayda beraber yaşamıştık. Saraydan kucağımda Rose ile beraber çıkıncaya kadar onun ölmüş olduğunu sanıyordum.” Gözlerim Oscar’ı buldu. “Beni ve Rose’u o kurtardı ve buraya kadar gelmemize yardımcı oldu.”

"Saraydan nasıl çıktım?" William konuyu hızlı bir şekilde değiştirdi. Aaron hakkında konuşmam canımı sıkıyordu.

"Babam saraya gideceğinizi biliyordu. En başından beri her şeyden haberi vardı."

Adelina, kılıcımseven ses tonuyla, "Onu anladık," dedi. Bana olan bu tavırlarına rağmen onu bile özlemiştim.

"Sana bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim, Adelina." Kızıl saçlarını ve büyük, mavi gözlerini inceledim. "Haklıydın. Gözlerimin önünde öldüler," diye fısıldadım.

Görümünden bir damla yaş aktığında bakışlarımı Adelina'dan ayıramadım. Kafesin içinden ellerini bana uzatan minik bedenleri düşündükçe canım yanıyor ve öfkem daha da artıyordu. Onlar bir kere ölürken ben tıpkı Rose gibi her gün ölüyordum.

"Babam bir kafes dolusu çocuğu gözlerimin önünde yaktı ve ben hiçbir şey yapamadım." Sesimde kızgınlıktan çok kırgınlık vardı. Gale, "Siktir," diye fısıldadığında altdudağımı sırdım.

Şaşkınlıkla, "Neden?" diye soran Diana, söylediklerime inanamamıştı. Babamın ne kadar kötü olabileceğini henüz görmemişti. *Zamanında benim de göremediğim gibi.*

"Sizi seçtiğim için beni cezalandırdı."

"Senin suçun değildi!" Herkes beni savunan Aaron'a bak-
nığında o sadece bana doğru bakıyordu. "Richard, o çocukla-
n zaten öldürecekti."

Biliyordum.

O çocukları zaten öldürecekti.

Ama bu canlı canlı yanan bedenleri izlemenin ağırlığı al-
tında ezilmeme engel olmuyordu. Hissettiğim şey tam olarak

buydu. Eziliyordum. Kalbimin üstünde onlarca yaşanmışlık vardı. Vicdanımın üzerinde, bana bakan masum gözlerin izi duruyordu. Hepsi birer yükü ve ben bu yükleri taşıyamıyordum. Beni eziyorlar ve gittikçe dibe sürüklenmeme sebep oluyorlardı.

Yanağımdan akan yaşları sildim. Saçlarımı geriye atıp ellerimi masanın üzerine koydum. Sesim titrerken, “Kafesin içinde yanarak ölen çocukların yanına gittiğimde bir ses duydum. Hepsinin öldüğünü sanıyordum ama aralarından biri yaşıyordu,” dedim. “Rose’u diğer çocuklar arasında gördüğümde şaşırdım. Onun kılına bile zarar gelmemiştir.”

Parçaları birleştirmeleri için bekledim ama kimse anlamadı. Quinn, Alice’e doğru dönüp, “Ateşe hükmediyor,” diye açıkladı.

Oscar dirseklerini masaya yaslamıştı. Ellerini alına koymuş, parmaklarını saçlarının arasından geçirmişti. Gözünden akan yaşlar masanın üzerine birikiyordu. Yanında oturan William, arkadaşının sırtını sıvazlıyordu.

Alice, “O da bir kara delik mi?” diye sordu.

Ben sessiz kalırken Aaron konuştu. “Hayır.” Herkes merak dolu bir ifadeyle onu izlediğinde gerçekleri söylemekte zorluk çekti. “Duyguları hissedebiliyor.”

“Nasıl?” Oscar aniden başını kaldırdı.

“Çevresindeki herkesin kalbinde yatan gerçek duyguları hissedebiliyor. Etrafı kalabalık olduğunda onlarca duyguyu aynı anda hissettiği için de bu ona çok ağır geliyor. Az önce hissettiği duygular çok yoğundu ve bu onu yordu. Bu yüzden bayıldı,” dedim.

“Rose çok büyük bir travma yaşadı. Çoğu zaman başka insanların duygularını hissetmekten korkuyor ve bundan

kaçıyor. Duyguları hissedebileceği gibi onları yönetebileceğini de düşünüyorum,” diye devam etti Aaron. “Bu konu hakkında çok antrenman yaptık ama yaşadıkları ona engel oluyor.”

Aaron anlamaları için her detayı veriyordu ve konunun birazdan nereye varacağını çok iyi bildiğim için gözlerimi kapadım. Hiç kimsenin tepkisini görmek istemeyecek kadar korkuyordum. “Kafesin içinde çocuklarla beraber yanarken hepsinin duygusunu ayrı ayrı hissetti. O gün o kafeste ölmediğini düşünebilirsiniz ama diğerleriyle birlikte onlarca kez ölmüştü.”

Oscar’ın ağlama sesi diğer sesleri bastırsa da gözlerimi kapadığım için her şeyi daha net duyuyordum. Birkaç kişi daha ağlarken diğerleri iç çekmişti. Bense dudaklarımı sıkıca kapamış, sessiz kalmaya çalışıyordum.

“Onu öldüreceğim!” Oscar öfkeyle yumruğunu masaya geçirdi. “Onu doğduğuna pişman edeceğim!”

Zihnimin içinden, “*Sıraya gir!*” diyen bir ses yükseldi. Babamı öldürmek isteyen kişiler listesinin en başında ben vardım.

Aaron’la birlikte, anlattıklarımızı sindirebilmeleri için onlara zaman tanıdık. Kollarımı göğsümün altında birleştirip sandalyemde geriye doğru yaslandım. Gözlerimi yavaşça yeniden açtığımda Quinn’le bakıştık. Beni ne kadar önemseydiğini gözlerinin içinde görebiliyordum.

“Saraydan nasıl çıkabildin?” Alice’in şüphe dolu bakışları Aaron ve benim üzerimde dolanıyordu. Aaron’a doğru dönüp kırgın bir tebessüm bıraktım. Herkes sorunun cevabını almıştı.

Oscar’ın ağlama seslerini dinlerken Adelina, “Sen de mi ateşe hükmediyorsun?” diye sordu. Aaron başını olumlu anlamda sallamakla yetindi.

Geldiğimden beri hiç konuşmayan Simon öne atıldı. “Senin gücün ne?”

Aaron, bulunduğu ortama tahammül edemiyor gibi duygusuz bir şekilde, “Sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum,” dedi.

Aaron insanların onunla ilgilenmesinden hoşlanmıyordu. Yıllarını sarayın kafesleri içinde bir deney faresi gibi geçirdiği için insanların onun gücüne ilgi duymasına tahammülü kalmamıştı. Herkesin onu kendi çıkarları için kullanmak isteyeceğini biliyordu ve bu yüzden de insanlardan uzak durmaya çalışıyordu. Sorgulanmak yerine sormayı tercih eder bir hale gelmişti. Acıları hiç kimsenin onu bir daha eski haline döndüremeyeceği kadar büyüktü. Tıpkı benim gibi o da intikamını almak için yanıp tutuşuyordu.

“Konuşmamız gereken çok şey var ama görüyorum ki yorgunsunuz.” Alice imalı bakışlarını Aaron’a çevirdi. “Yarın sabah kahvaltıdan sonra görüşürüz.” Ayağa kalkıp masanın kenarından geçerken Diana’nın omzuna dokundu. “Misafirlerimize en iyi odaları ver lütfen.”

“Rose için teşekkür ederim.” Alice, yanımdan geçerken Aaron ve bana başıyla selam verdi. “Seni tekrardan aramızda gördüğüm için çok mutluyum. Birlik’e hoş geldiniz!”

Alice kapıdan çıkarken Aaron burada olmamızın bir hata olduğunu düşünüyormuş gibi rahatsız bir halde duruyordu. Bir an önce adasına dönmek istediğini fark etsem de vermemiz gereken bir savaş vardı.

Quinn, yavaş hareketlerle yerinden kalkıp Aaron’a gülümsedi. İkimize de bir baş selamı verdikten sonra evden çıktı ve kendi kulübesine doğru ilerledi. Birbirlerini tanıdıklarını belli etseler de herkesin içinde birbirine sarılıp yakın bir dost gibi temas kurmayacak kadar temkinlilerdi.

Diana, Oscar'ın koluna dokunup, "Misafirlerimizi yerleştirip yanına geleceğim," dedi. "Daha iyi hissettiğinde birlikte Rose'un yanına gideriz." Gözlerinde buradan gittiğimde bıraktığımdan fazlası vardı. Diana artık Oscar'a âşık olduğunu göstermekten çekinmiyordu.

Oscar cevap vermediğinde William ve Adelina, genç adamın kollarına girip yürümesine yardımcı oldular. Diğerleri de arkadaşlarının peşlerinden ilerlerken Simon yanıma yaklaştı. Bana uzanmak istediği sırada karşısında duran Aaron'a bakıp tereddüt etti.

Simon, "Geri döndüğün için çok mutluyum," dediğinde yerimden kalktım ve onu kendime çektim. "Sizleri çok özledim," diye cevapladıktan sonra ellerimi kıvrıcık saçları arasında gezdirdim.

Kocaman bir sarayın içinde olsam bile küçücük bir odada tek başıma yaşarken ileride beni bu kadar sevecek arkadaşlarımın olacağını tahmin bile edemezdim. Aaron ilk arkadaşımı ama onu da çok kısa sürede kaybetmiştim. Hayatım boyunca bileklerime sarılan göktaşları ve koluma batırılan iğneler dışında başka arkadaşım olamayacağına inandırılmıştım. Şimdi bana özlemle bakan insanlara sarılırken arkadaş olmanın hissettirdiği duyguları bir daha bulamayacakmışım gibi tadını çıkarıyordum.

Gale, Claire ve Zoey'le de sarılıp özlem giderdikten sonra evin içinde Diana, Aaron ve ben kaldık. Diana gözlerini ayırmadan Aaron'ı izlerken, "Sorun ne?" diye fısıldadım.

"Bir şeyi arıyorum." Diana, Aaron'ın bedenini baştan aşağıya süzdü.

"Neyi?" diye sorarken ben de Aaron'a döndüm.

“Kaybettiği insanlığını.”

Altdudağımı endişeyle ısırdım. Diana söylediği cümlelerin ardından omzumdan tutup beni kendine çevirdi. Kollarını boynuma dolayıp, “Seni çok özledim,” derken ben de ellerimi onun beline yerleştirdim. “Senin bizi terk ettiğini düşünmüştüm. Özür dilerim. William bana dediklerinde sonuna kadar haklı.”

“Sorun değil, güzelim.” Ellerimi sırtında gezdirdim. Omzumda bir ıslaklık hissettiğimde geri çekilip yüzüne baktım. “Ağlama,” diye fısıldarken yüzündeki yaşları sildim.

Utançla başını çevirdi ve parmaklarını birbirine doladı. “Bize ihanet ettiğini sandık.”

“Asla!”

Onları terk etmeyeceğimi ve her daim yanlarında olacağımı bilmeleri gerekirdi. William’ın arkadaşlarına duyduğu öfkenin onların arkamdan söylemiş oldukları bu şeyler olduğunu fark ettiysem de önemsemiyordum. Kendi babam bile bana ihanet etmişken birkaç arkadaşımın beni tanıyamaması sorun değildi. Önümde büyük bir savaş vardı ve bu savaşın içinde kırgınlığa yer yoktu.

Diana’nın kolunu kendi koluma geçirip yan yana evden çıktık. Biz onunla birlikte ormanın içinde yürürken Aaron da arkamızdan geliyordu. Diana arkamızda Aaron yokmuş gibi sesli bir şekilde konuşmaya başladı.

“Aaron’ın çocukluğunu bana anlattığında onu ne kadar da çok sevmiştim. Hayat işte! Büyüyünce böyle biri olacağını nereden bilebilirsin ki?”

“Böyle derken?” diye sorarak sıkıntıyla gözlerimi devirdim. Aaron dışarıdan kibar biri gibi görünmese de ona karşı tavır almalarını istemiyordum.

“Kaba, sert, umursamaz... İnsanlığını kaybetmiş gibi.” Her kelimeyi Aaron’a meydan okuyarak söylüyordu.

Kulenin arka tarafındaki boşluğa çıktığımızda durup Diana’ya baktım. Aaron’ın arkamızda olduğunu bilmesine rağmen böyle acımasız bir şekilde konuşması benim bile canımı yakmıştı.

“Çocukluğundan itibaren o kadar çok şey gördü ki insanlığını değil, insanlara olan güvenini kaybetti. Buna rağmen ölümden yaşam kurabilen ve herkese umut olabilen birisi o. Şu an bu şekilde davranmasının nedeni hem kendisini ve hem de beni korumak. Sizlere karşı özel bir tavrı yok.”

Diana ellerini teslim olmuş gibi yukarı kaldırıp, “Özür dilerim,” dedi. “Sadece şaka yapıyordum.” Hem Aaron’a hem de bana bakıp masum bir ifade takındı.

Arkadaşımı, “Aaron ve Alice uzun süredir tanışıyor. Aralarında farklı bir konu var. Bu yüzden bu işe ikimiz de karışmıyoruz,” diye uyardım.

“Tamam, patron.” Ellerini indirip özür dilercesine yanımda duran adama baktı. Aaron’a döndüğümde gözlerinde bir ışıltıyla beni izlediğini fark ettim. Diana’nın onun hakkında söyledikleri umursamamış ama benim söylediklerimden etkilenmiş gibi duruyordu.

Diana, Birlik’te olmadığımız dönem neler yaşandığını anlatırken korkulu rüyam olan merdivenleri çıkıyorduk. İlk antrenmanım sonrası bu merdivenleri çıkmakta ne kadar zorlandığımı ve Oscar’ın benimle dalga geçmesini anımsadığımda tebessüm ettim.

Son kata ulaştığımızda Diana, eskiden kaldığım odanın önüne ilerleyip, “Eski odanda kalabilirsin,” dedi. Benim

odamın beş oda yanındaki bir odayı işaret edip, "Aaron da burada kalır," diye ekledi.

Aaron yavaş adımlarla Diana'ya yaklaştı ve tam önünde durdu. Genç kız korku dolu bakışlarla kafasını yukarı kaldırırken Aaron, "Victoria ile kalacağım," dedi.

Diana şaşkınlıkla bana bakarken ben bu konudan rahatsız olmuş gibi, "Neden?" diye sordum.

Aaron başını bana çevirip dudaklarını yaladı. "Çünkü sen hep benimle uyursun," dedikten sonra imalı bir şekilde tebessüm etti.

Adada kaldığım günlerin çoğunda gerçekten de onunla birlikte uyumuştuk. Ona ihanet etmişim gibi beni izlediği sırada bu söylediğine bir cevap verebilmem imkânsızdı.

Diana, "Kulede hiç kimse beraber uyumaz," diye fısıldadı. Aaron tehdit eden bakışlarla Diana'yı süzdü. Geri adım atmaya niyeti yoktu.

Bir süre sonra ikimiz de sessiz kaldığımızda Diana, odamın kapısıyla Aaron arasında sıkıştığı yerden çıktı. Koridor da bizden uzaklaşırken, "Eşyalarınızı atlardan alıp yukarı çıkarmışlardı. Odalarınızdadır," diyerek merdivenlere yöneldi.

Odamın kapısını açıp içeri girdiğimde Aaron da peşimden geldi. Hiçbir şeyin değişmediğini ve bıraktığım gibi durduğunu gördüğümde gözlerim doldu. Bu odada canım çok yanmıştı. Gözyaşlarım hiç durmadan akmış ve kâbuslar peşimi bırakmamıştı. aralarımı kaç kere temizlemiş olduğumu bile hatırlamıyordum.

"Oda benim yatağım kadar," derken Aaron pelerinini çıkarıyordu. Odayı beğenmediğini belli eden bir ifadeyle yatağa baktı. "Çok küçük ve rahatsız duruyor."

Boynumdaki iplerini çözdükten sonra pelerinimi bir kenara bırakıp yatağa oturdum. Saçlarımı geriye doğru atıp Aaron'a gülümsedim. "Rahat etmek istersen diğer odaya gidebilirsin," diye meydan okudum.

"Ben her yatakta uyurum, sevgilim, ama sen bensiz uyuyabilir misin?" *Sevgilim* kelimesi dikkatimi dağıtmaya yetmişti. Derin bir nefes alıp bacak bacak üstüne attım.

Aaron sessizliğimden cesaret alıp bana doğru yaklaştı. "Uyuyabilir misin?" diye tekrarlayarak yatağın üstüne eğildi. Burunlarımız birbirine değmek üzereyken saçları yüzüme dökülüyordu. "Ona dokunduğun her andan nefret etmiş olsam da o kıza karşı beni savunman..." Burnumun ucunu öptü. "Tüm öfkemi yatıştırdı."

"Aaron." Gözlerimi utançla kaçırdım. Onu tabii ki savunacaktım. *O benim arkadaşımdı.*

"İsmim bir tek senin dudaklarından çıktığında anlam kazanıyor."

Ellerini kibar bir şekilde ittirip yatakla onun arasında sıkıştığım yerden kaçtım. Ayağa kalkıp ona bakmadan yatağın ucunda duran bir torbaya uzandım. "Bunu bilerek yapıyorsun," derken kızgındım.

"Neyi?" Onu görmesem bile ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Odana gider misin?" Torbadan gül demetini çıkarıp kokladım. Aaron cevap vermediği sırada demeti yatağın ucundaki küçük dolabın üzerine bıraktım.

"Neyi bilerek yapıyorum?" Sesi tam arkamdan gelmişti.

"Benimle yakınlaşmayı." Ona doğru yavaşça döndüm. Tahmin ettiğim gibi aramızda yeniden hiç mesafe bırakmamıştı.

“Biz zaten yakınız, sevgilim,” dediğinde bir adım geri attım. Söylemek istediğimi anlamasına rağmen benimle oynuyordu.

“Şu ‘sevgilim’ saçmalığını keser misin artık?” Birinin duymasından çekinerek dişlerimin arasından konuşuyordum. Cümlem bir sorudan çok bir emir gibi çıkmıştı.

“Saçmalık mı?” Yüzündeki gülümsemesi silindi ve beni kapıyla kendi vücudu arasında sıkıştırdı.

“Benim ne zaman kendime ait bir alanım olacak?” Gözlerimi devirdim ve bana yaklaşmasını umursamıyormuş gibi yaptım.

Aaron iki kolunu kapının yanındaki duvarlara koyduğunda sırtımın iyice kapıya yaslanmasına sebep oldu. “Bugüne kadar bundan şikayetçi değildin.”

Bir parmağımı havaya kaldırıp Aaron’ın göğsüne bastırdım. Gözlerinin derinliklerine bakarak, “İnsanların sınırlarını ihlal etmeyi seviyorsun, Aaron Owen,” dedim. Onu geriye doğru ittirdikten sonra “Ama bunu yapmamalısın,” diye devam ettim.

Göğsüne bastırdığım parmağımı tuttu ve dudaklarına götürdü. Parmağımın ucuna minik bir öpücük bıraktıktan sonra, “Seninle bizim aramızda bir sınır yok, Victoria Sirius,” dedi. İsmimi bir şiir gibi söylemişti. “İkimiz arasına sınır çizmeye çalışan kim olursa karşısında beni bulur.”

“Yani beni karşına mı alıyorsun?” diye fısıldarken elimi ondan çektim.

“Sen aramıza bir sınır mı çiziyorsun?” Sorgular bir şekilde kaşlarını havaya kaldırdı.

“Odana git, Aaron!” Beni kızdırmayı başarmıştı. Onunla aramda bir sorun olmasını istemiyordum ama gereksiz

yakınlığı da içimde farklı hisler uyandırıyor. Aslında Aaron'dan çok bu duygulardan kaçmaya çalıştığımı biliyordum ama yakınlığı yüzünden başarılı olamıyordum.

Aaron'ın yanından geçip torbadan eşyalarımı aldım. Rose'a ve bana ait olan kıyafetleri dolaba yerleştirirken Aaron arkasına bile bakmadan odadan çıkmıştı. Ben de sessizlik içinde işlerimi bitirdim.

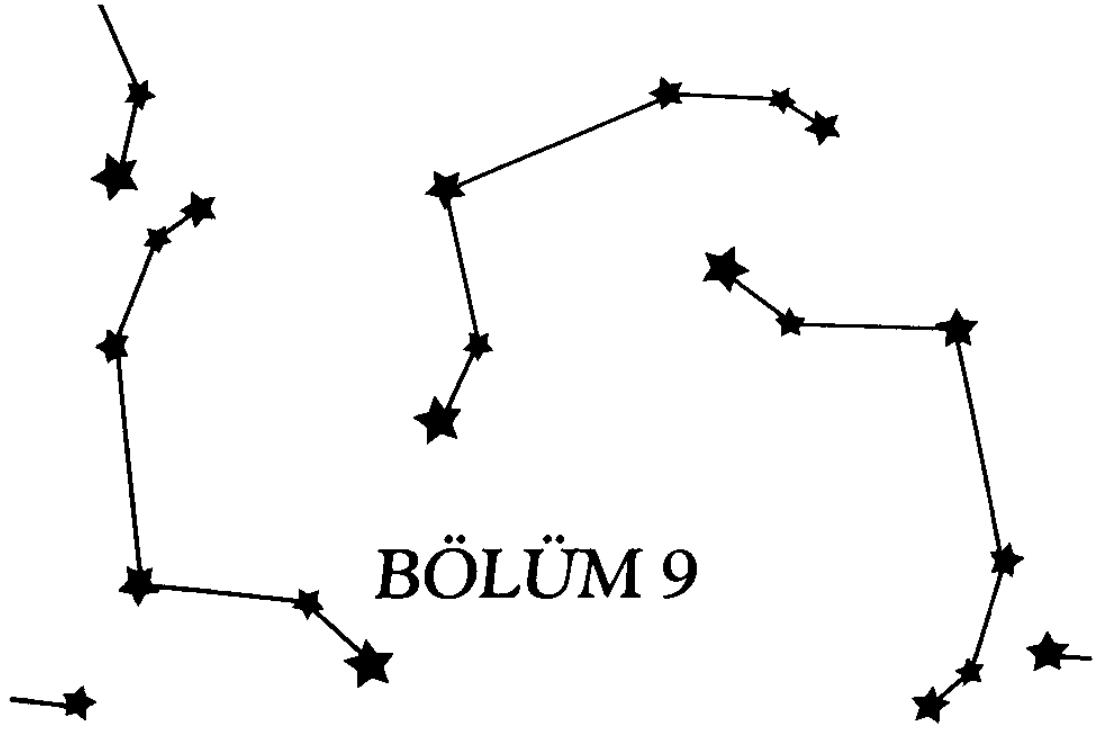
Yatağa uzandığımda yalnızlık bir an kalbimi yokladı. Uzun süredir Rose ya da Aaron'la uyumaya gerçekten alışmıştım. Şimdi ise tek başıma yatakta dönüp durmak dışında bir şey yapamıyordum.

Uykusuzluğumun sebebini yalnızlığa bağladığım için kendime kızarak sağıma döndüm ve kulenin soğuk duvarlarında parmaklarımı dolaştırdım. Bütün günümü gemide uyuyarak geçirdiğim için uykumun olmaması normaldi. Bunu başka duygulara bağlamanın anlamı yoktu.

Camdan içeri giren ayışığının altında uykuya dalmayı beklerken odamın kapısı açıldı. Kimin geldiğini tahmin ettiğim için yerimden kımıldamadım. Gözlerimi sıkıca kapattığımda bir beden yatağıma oturdu.

Odanın içinde masaya bıraktığım buketlerden kaynaklanan yoğun gül kokusuna rağmen Aaron'ın kendine has olan kokusunu yine de duyabiliyordum. Kolunu belime dolayıp bana sarıldıktan sonra kulağıma doğru fısıldadı.

“Yıldızlı geceler, sevgilim.”

BÖLÜM 9

Aaron arkada ben önde merdivenlerden aşağıya yavaşça inerken karnımda kelebekler uçuşuyordu. İçimde adını koyamadığım bir mutluluk vardı. Dün gece Aaron yanımda olduğu için hiç kâbus görmemiştim.

Kahvaltıyı yapacağımız zemin kata indiğimizde masada oturan yüzlerin hepsi bir anda bana döndü. Arkadaşlarımla oturduğum masayı aradığım sırada insanlar ayağa kalktı. “Victoria,” sesleri eşliğinde beni alkışlamaya başladıklarında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Utancımдан yanaklarım kızarıırken farkında olmadan gülümsedim. İnsanlar tezahürat yaparken Rose oturduğu masadan kalkıp bana doğru koştu. Dizlerimi kırıp yere doğru eğildim ve küçük kızı kollarımın arasına aldım. Boyuma sarılıp yanağımdan öptüğünde yüzümdeki gülümsemem arttı.

Alkış sesleri yavaşlarken Oscar'ın sesini duydum. "Bana kardeşimi getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedikten sonra yanıma yaklaştı. Kolunu belime dolayıp Rose'la birlikte bedenimi kendine çekti. "Teşekkür ederim, Victoria."

"Eğer sen olmasaydın onu bir daha göremezdim. Dün gece bana hayatımın en büyük hediyesini verdin. Hiç tereddüt etmeden Rose'un yanına koştuğun ve onu kafesten çıkardığın için teşekkür ederim. İyi ki varsın!"

Onunla ilk tanıştığımızda benden nefret ederken şimdi beni kollarının arasına alması ve samimi bir şekilde sarılması, zamanın hayatlarımızı ne kadar hızlı değiştirebileceğini gösteriyordu. Gözümden mutluluk yaşları akarken beni bırakıp arkamda duran Aaron'a elini uzattı.

"Teşekkür ederim, Aaron. Kardeşimin yanında olup ona her konuda yardım ettiğini biliyorum. Uyandığından beri seni soruyor ve bana seni anlatıyor. İyi ki varsın," dedi. Aaron ona elini uzatıp tokalaşırken başıyla selam verdi.

Oscar, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedikten sonra Aaron'la konuşmaya devam ederken ben küçük kızı yere indirip elinden tuttum. Arkadaşlarımın oturduğu masaya giderken ayakta kalan insanlara başımla selam verdikten sonra yerime geçtim.

Rose yanımdaki sandalyeye otururken bakışlarımla William'ı aradım. Herkesin yüzünde tatlı bir mutluluk varken William gözlerinin içinde kırgınlıkla beni izliyordu. Kaşlarımı çatarak sebebini anlamaya çalıştığımda bakışlarını benden kaçırıp önündeki yemeğe çevirdi.

Aaron sağımda kalan boşluğa geçerken Oscar kardeşinin yanına oturdu ve saçlarını okşadı. Bakışlarım ara ara

elini benim elimin üstüne koyduğunu hissettim. William'ın gözleri ellerimize döndüğünde elimi masanın üstünden çekip kucağıma yerleştirdim.

Alice'e doğru dönüp, "Akşam yemeğinden sonra görüşürüz," dedim. Alice bana doğru minik bir tebessüm gönderdi ve üzgün bir şekilde William'a baktıktan sonra yanımızdan uzaklaştı.

Bakışlarımı masadaki insanlara çevirmekten korkarak önümdeki tabağı izledim. Ortamın gerildiğini diğer herkes de en az benim kadar hissedebiliyordu. Aaron ve William arasında gidip gelen bakışmalar tüylerimi ürpertiyordu.

"Burada yeni arkadaşlarım olacak mı?" Sessizliği bozan kişi bana seslenen Rose oldu.

"Tabii ki! Senin yaşlarında çok fazla çocuk yok ama çok güzel arkadaşlıklar kuracağına eminim."

"Keşke çok arkadaşım olsaydı," diyerek kollarını göğsünde birleştirdi.

"Çok fazla arkadaş her zaman iyi değildir, fındığım." Aaron elindeki çatalı masaya bıraktı. "Bazen sana sadık tek bir arkadaşının olması onlarca kişinin yanında durmasından daha iyidir."

Son cümlesi masaya ateş gibi düştü. Gücünü kullanmasa da herkesi yakmıştı.

"Bak abi! Sana demiştim! Bana *fındık* diye sesleniyor," dedikten sonra gözleri ışıldadı. Bu kızın Aaron'a âşık olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Oscar ellerini kardeşinin saçları arasından geçirdiği sırada Diana, "Fındık nedir?" diye sordu.

William ve Aaron aynı anda, "Vega'da yetiše..." dedikten sonra tekrar aynı anda sustular.

Bu masada oturmak gittikçe zorlaşırken Oscar, Diana'nın sorusunu cevaplayarak bu konuyu kapadı. "Vega'da yetişen bir ağaç. Kahverengi, kabuklu, yenilebilir bir bitki."

Herkes önündeki yemeğe odaklanırken Rose hiç durmadan sorular soruyordu. "Burada pembe ağaçlar var mı?"

"Ağaçlar pembe olmaz," diyen Claire, kızın sorusu karşısında şaşkınlıkla gülümsedi.

"Hayır, olur. Hatta her renkte varlar." Kollarını iki yanda açıp büyük bir şey gösteriyormuş gibi yaptı.

"Nerede olurmuş bu ağaçlar?" Simon, yemeğini çoktan bitirmişti ve tüm dikkati minik kızdaydı.

"Me..." Rose konuşmaya devam etmeden Aaron yüksek sesle öksürmeye başladı. Rose ellerini dudaklarına götürüp ağzını sıkıca kapatırken Aaron yerinden kalktı. Küçük kız ona gülümseyerek bakarken Aaron kızı belinden tutup kucağına aldı.

"Hani sırlarımız vardı, fındık burun?" dedikten sonra kızın burnuna dokundu.

"Unuttum." Rose bakışlarını bana çevirip utançla baktı.

"Karnını yeterince doyurduğına göre seninle biraz etrafı gezelim." Aaron, Oscar'ın omzuna dokunup gülümsedi. "Abin belki bize burayı tanıtmak ister."

Rose kollarını havaya kaldırıp neşeyle, "Evet, evet!" dediğinde Oscar yerinden kalktı. Aaron'ın kucağında kardeşiyle beraber dışarı çıktılar.

Simon, "Saraydan çıkınca nerede kaldığınız neden bir sır?" diye sordu.

Söz geçiremediğim saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Sizin kendi alanınızı gizlediğiniz gibi o da kendi

yaşadığı yeri saklamak istiyor.” William’a ufak bir bakış gönderdim.

“O çok yakışıklı ve karizmatik bir adam.” Diana hayran hayran konuşurken Adelina gözlerini devirdi.

Claire, “Kaç yaşında?” diye sorduğunda cevaplamak için dudaklarımı araladım. “Yirmi...” derken daha cümlemi bitirmeden William elindeki çatalı masaya fırlatıp yerinden kalktı. Hızla kuleden çıkarken arkasında şaşkına dönen insanlar bırakmıştı.

“Bu kadar kıskanacağını düşünmemiştim.” Simon ellerini pes edercesine havaya kaldırdı. “Bu çocuk sana gerçekten âşık.”

Gale, “Ya da çocuklar,” diye fısıldadı. Ona öfkeli bir şekilde baktığımda önündeki tepsiden gözlerini ayırıp, “Pardon,” dedi.

“Tüm bu aşk olaylarının arasında gücünü geliştirmeye fırsat bulabildin mi?” Adelina elindeki ekmeği ısırırken beni küçümseyerek baştan aşağıya inceledi.

“Neler yapabildiğimi sana özellikle göstermek isterim,” diye meydan okudum.

“Çok bir şey yapamadığını düşünürsek gösteri biraz kısaca sürecektir.” Tek kaşını kaldırdı ve yarım bir şekilde gülümsedi.

Diana kardeşinin koluna vurarak onu uyardı. “Adelina!”

“Gösteri tahmin ettiğinden daha kısa sürecektir, Adelina,” dedikten sonra yerimden kalktım. Ellerimi masaya yaslayıp ona doğru yaklaştım. “Çünkü yapabildiklerimi gördüğünde arkayı dönüp kaçacaksın.”

Adelina’nın yüz ifadesi düşerken ben de masanın yanından geçip kuleden ayrıldım. Sırtıma bir kırbaç gibi çarpan

saçlarımı umursamadan William'ı aramaya başladım. Onu kulübenin yanındaki evde tek başına bulduğumda gülümsedim. Burada yapmış olduğumuz ilk sohbeti hatırlıyordum. İstemedi avuççıklarını yakmıştım.

Benim geldiğimi fark ettiğinde bakışlarını masanın üzerindeki haritadan bir an ayırıp sonra tekrar önünde döndü. Görmezden gelmeye çalışması canımı yakarken, “Selam,” diye fısıldadım.

Yavaş adımlarla yanına ilerledim. Aramızda sadece bir kişilik bir mesafe kaldığında sandalyeye tutundum. “Sorun ne?”

Önündeki Sirius İmparatorluğu haritasını incelemeye devam edip sessiz kaldı. Elimi onun eline uzattığımda kolunu çekti. Tepkisi yüzünden moralim bozulsada ısrarcı oldum. “Bu şekilde davranmana sebep olacak ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum...”

“Aaron’a âşık mısın?” Sesi kalbimi ortadan ikiye ayırabilecek bir bıçak gibi sertti.

“Bu da nereden çıktı?” Bana bakması için ona doğru eğildiğimde gözlerini haritadan çekti.

“Soruma cevap ver, Victoria,” dedikten sonra gözlerimin içine kızgınlıkla baktı.

“Hayır! O benim arkadaşım!” Aramızdaki boşluğu kapatıp benden kaçırdığı gözlerine bakmak için çabaladım.

“Dün gece odana geldiğimde gördüğüm manzara farklı bir şeyi anlatıyordu.” Hayal kırıklığıyla bakan gözlerini artık benden kaçırmıyordu. Aaron’la uyuduğum için bana kızgındı.

“Bana yardımcı olmak için yanımda,” diyerek kendimi savundum.

“Tam olarak hangi konuda yardımcı olmak için?” Beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi.

“Kâbuslar gördüğümü biliyorsun. Sarayda son yaşanan olaydan sonra kâbuslarım farklı bir boyuta taşındı. Rahat uyumam için geceleri yanımda duruyor.” Ağzımdan çıkan kelimelerin olayı gittikçe kötüleştirdiğini fark ettiğimde benden uzaklaşan William’ın kolunu tuttum.

“Beni bırak!”

“Aaron ateşe hükmediyor, William.” Derin bir nefes aldım ve kolunu ısrarla bırakmadım. “Gücü rüyalara girebilmek. Yanımda uyuduğunda rüyalarımın kâbusa dönmemesi için yardımcı oluyor.”

William söylediklerimi düşünürken ilk geldiğimde sergilediği tavrından vazgeçmişti. Yüzündeki sert ifade azaldığında yeşil gözlerine baktım. “Yıldızlar üzerine yemin ederim. Sadece yardımcı olmaya çalışıyor.”

Kolunu tuttuğum elini kendi elinin arasına alıp parmaklarını parmaklarımdan geçirdi. Diğer elimi de aynı şekilde sıkıca tutup bana yaklaştı. Aramızda hiçbir mesafe kalmadığında alnıma minik bir öpücük kondurdu.

Bana inanması kısa sürdüğü için rahatlatarak derin bir nefes verdim. Aaron ve benim aramda arkadaşlıktan farklı bir şey olduğunu düşünmesini istemiyordum. Çünkü yoktu.

“Seni kötü rüyalardan korumak için özel güçlere ihtiyaç olmadığını biliyorsun, değil mi?” Bir elimi bırakıp yanağımı okşadı. “Ben yanında olduğumda kötü rüyalar görmemen için sadece yanımda durman yeterli olurdu,” diye fısıldadı.

Kollarımı havaya kaldırıp onun boynuna doladım. Sıkıca sarıldığımda beni kendine daha çok çekti. Ayaklarım yerden

kesilirken saçlarımı öptü. “Seni çok özledim, güzelim.” Sırtımı okşarken boynuma öpücükler bıraktı. “Seni çok özledim.”

Ondan ayrılmayı başardığımda bir adım bile uzaklaşmama izin vermedi. Ellerini yanaklarıma koyup gözlerimin içine baktı. “Saraydan sen olmadan çıkmak istemedim ama kurtarılması gereken çok çocuk vardı. Seni kurtarmak için geri dönmek istediğimde de sarayın etrafına ateşten bir duvar örülmüştü.”

“Ateşi söndürmek için tek başıma çabaladım fakat bu yeterli olmadı. Diğerlerine bana yardım etmeleri için yalvardım,” dediğinde gözünden bir damla yaş aktı. “Hepsi senin bizi terk ettiğini düşündü. Senin ne olursa olsun babanı seçmeyeceğini defalarca kez söylememe rağmen bana inanmadılar.”

Yeşil gözlerinin etrafını saran kırmızı damarları görmek kalbimi yerinden çıkaracak gibi hissettiriyordu. “Eğer o ateşten duvar olmasaydı baban hepimizi öldürürdü. Senin gücünün bizi kurtardığının farkında olmalarına rağmen yine de sana ihanet ettiler,” dediğinde yanaklarındaki yaşı sildim.

Ateşten duvarı benim değil de Aaron’ın yaptığından habersizdi. Aaron onları korurken ben bir kafesin içinde baygın bir şekilde yatıyordum. Bunu William’a söyleyip moralini bozmak istemediğim için sessiz kaldım.

“Seni çok özledim,” dediğimde burnuma bir öpücük konurdu.

Sağ elimin parmaklarını boynuna dolayıp onu kendime yaklaştırdım. Hiç tereddüt etmeden dudaklarını öptüğümde

aynı hisle karşılık verdi. Elleri belimi bulduğunda ayak parmaklarımın ucunda yükseldim. Öpüşmemiz derinleşirken parmaklarımı saçlarının içine geçirdim.

Nefes almak için geri çekildiğimde altdudağım onun dışlerinin arasında kaldı. Canım yandığında minik bir inilti bıraktım. Acımı azaltmak istercesine altdudağımı yaladığında bu sefer zevkten inledim. Aramızda yükselen sıcaklığı umursamadan dudaklarını ele geçirdim.

Bir öksürük sesi bu ânı böldüğünde William'ın dudaklarından zorlukla ayrıldım. Derin bir nefes alıp gözlerimi devirirken William arkamda duran kişiye öfkeyle bakıyordu. Tahmin ettiğim kişi olmaması için tanrılara yalvarırken arkamı döndüm ve Aaron ve öfkesiyle göz göze geldim.

Zaten tanrılar ne zaman beni duymuştu ki?

Aaron yerinden kımıldamadan, “Eğer yalan söyleyen o dudakların bir kez daha Victoria’ya değerse seni küle çeviririm,” dedi. Gözlerindeki öfkeye rağmen sesi sakindi.

“Aaron, bunu yapma!” William’dan bir an bile uzaklaşmadım.

“Sana gerçekleri anlattıktan sonra öpmeye devam etmesini istersen, sana karışmayacağım.” Ellerini havaya kaldırdı. “Ama gerçekleri anlatmadan önce bir kez bile sana dokunmayacak.” Kollarını göğsünde birleştirip omzunu duvara yasladı.

“Neden bahsediyorsun sen?” William'ın belimi tutan eli gerildiğinde ona döndüm. Öfkeli gözlerle Aaron'ı izliyordu. Biraz önce şefkatli bakışlarıyla bana kendimi iyi hissettiren adam şu an çok farklı gözüküyordu.

Ondan bir adım uzaklaşıp William'in dikkatini çekmeye çalıştım. "Sorun ne?" dediğinde William'in gözleri beni buldu. "Sadece saçmalıyor," diye fısıldadı.

Bunun üzerine Aaron öyle bir kahkaha attı ki sesi odanın içinde bir süte yankılandı. William'in tedirgin tavırlarından rahatsız olarak bir adım geriye doğru gittim. "Sizin aranızda benim bilmediğim ne var?"

William yanıma gelip, "Benden kaçma," derken gözlerinde korku vardı. Neden korktuğunu bilmiyordum ama birazdan öğreneceklerimin hiç de iyi şeyler olmadığını tahmin ederek gerilmiştim.

"Benden sakladığın şey ne?" Kolumu tutan elini ittirdim. "Benden bir şey saklıyorsun, William. Bunu gözlerinde görebiliyorum," dedim. Eğer inkâr etmeye çalışırsa öfkeleneyeceğimi belli ederek konuşması için ısrar ettim. Aaron bana yalan söylemezdi. Sakladığı önemli bir sırrı vardı.

"Ben..." Bakışlarını benden kaçırıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Yıldızlar üzerine yemin ederim..."

"Hadi ama!" Aaron anlatması için cümlesini böldü.

"Sen bu işe karışma!" William parmağını Aaron'a doğru salladı.

Aaron, "Gerçekleri senden duyması için bir şans verdim ama o şans çok zorluyorsun!" dediğinde ona doğru dönüp bağırdım.

"Kapa çeneni!"

William'in karşımda kıvranması, Aaron'ın insanı tahrik edecek kadar rahat bir tavır takınması gerginliğimi arttırmıştı. Saçlarımı enseme birleştirip bir yanıma doğru topladım. Ateşler içinde yanıyordum.

“Benim gerçek soy ismim *Scott* değil,” diye fısıldadı.
“Hamal’a gelmeden önce değiştirdim.”

Bunun benim için bir anlamı yoktu. Kollarımı göğsümde birleştirip devam etmesini bekledim.

“Soy ismim, *Vega*.”

“Ne?” Çenem gerginlikle titrerken açık kalan ağzımı kapadım. “Sen...”

Düşüncelerim dalgaların dövdüğü, suyun kilometrelerce savurduğu ve sonunda sahile terk ettiği cansız bir beden gibiydi. William’ın bu söylediğinin ne anlama geldiğini idrak edemiyordum.

“Babam Gregor Vega ve annem Elizabeth Vega.”

Hayal kırıklığı kalbimden dışarı fışkırıp tüm bedenimde acımasızca gezindi. Dudaklarımın arasından, “Ah,” diyen kısa bir nefes çıktı. Bacaklarım titrediğinde yere düşmemek için sandalyeye tutundum. William ve Aaron aynı anda yanıma koşup bana destek olmak istediklerinde, “Bırakın beni!” diye bağırdım.

William korkuyla geri çekilirken Aaron yanımda durmaya devam etti. Ona doğru dönüp tüm kuvvetimle bağırdım. “İkiniz de benden uzak durun!”

Gözümünden yaşlar akarken nefes almakta zorluk çekiyordum. İki elimle sandalyeyi sıkıca tutup derin nefesler almaya çalıştım ama hıçkırıklarıma buna engel oldu. Yaşlar yanaklarımdan o kadar hızlı süzülüyordu ki bağırarak ağlamak istiyordum.

“Neden?” diye fısıldadığımda William’ın da ağlamaya başladığını işittim. Öfkenin verdiği güçle, “Neden ağlıyorsun?” diye bağırdım.

"Nicht ausschließen, sondern nur angereichern. 'Sein best
 mögliches. etc.' ... 'Nur die Angereicherung. 'Bedenke nicht
 sondern den eigenen Geist erweitern'"

İkinci konuşma hakkında aynı günün "Sen böyle bir
konuşma yapıyorsun" Çelik ağzına bağırarak
"Seni sesli konuşmaya zorladım" diye bağırarak
"Seni sesli konuşmaya zorladım" diye bağırarak

~~SECRET~~ ~~RECEIVED~~ ~~CONFIDENTIAL~~ Victoria, dedigande officium
~~CONFIDENTIAL~~

"Yeni kulakların. Sen yeni kulağın!" Hiç durmadan tır-
mıyordu. "Ez sevgilim!" Çaresizlik beni derin kuyularına
düşürüyor. SEN İTİRE MEYDANINI

"Tutun tutun neçildi Həpsi gəzildi" dedəyində onun
səssiz nəvəyə zərərminin olduğunu fərk etmiş. Az öncə
məhkəmə müzakirələri və kədər mərhəmət olduğunu düşünmüş.
Müəmmərlər yuxarı bir sən yüksəldəyində cəmi kar-
nəmə sövər müzakirəyə cəhəmə.

"Anas anımanında kederime için sörleyemedim."

SECRET

"Kimi sâde, müstakim gıbi değıl."

"Bakalım Sen" Elmi karnama doğru bastırdım. "Beni
 yanıma alalım." Kolumu bir fışkı çılgınde aramızdaki
 mesafeyi kapattı. William bana uzanıp dokunmak istediğin-
 i görüp seşilip gülmeye başladım.

İsmi ve soyisimlerinden yerlerinde durmaya devam etmekte olan öğrencilerden "İsmiyle de bu listede olduğunu görsün"

**Elkisi yanından geçiyorduk gözlerini ondan ayırma-
sın istemiyorduk. Aasen kapının önünde bekliyordu.**

İkisine de büyük bir nefretle bakarken dimdik durdum. Beni yıktıklarını görmelerine izin vermeyecektim. Kapıyı arkalarından kapatıp beni odada yalnız bıraktıkları an dizlerimin üstüne çöktüm.

Omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladığımda kollarımı yere yaslayıp başımı ellerimin arasına gömdüm. Kendi ağlama sesime bile tahammül edemeyecek kadar öfkeliydim. Yumruğumu odanın sert zemine geçirip haykırdım. İçimdeki tüm nefreti kusmak istercesine ardı ardına yeri yumrukluyordum.

Yıldızların lanetinin ortaya çıkmasından çok önce Vega'da bir kraliyet ailesi yaşıyordu. Ülkenin hâkimiyeti önce Sirius İmparatorluğu'na, sonra da Vega Kraliyeti'ne aitti. Vega, ülkenin en zengin topraklarına ve insanlarına sahipti. Kraliyette ülkenin zengin ailelerinin oluşturduğu bir konsey vardı. Bu konseyin amacı ülkeyi doğru bir şekilde yönetmek olsa da gerçekte zenginlerin sıkça ağırlandığı, etkinliklerin ve partilerin eksik olmadığı bir yerdi.

Ben doğmadan önce ailem çok sık Vega bölgesini ziyaret ederdi. Tüm zengin aileler ve konsey üyeleri kraliyet tarafından düzenlenen etkinliklere katılır, imparatorluğun gözüne girmek için gösteriler düzenlerdi. Sahip oldukları her şeyi bir hediye olarak kraliyete ve imparatorluğa sunarlardı. Halka yardım etkinlikleri adı altında toplanan altınları boş partiler ve etkinliklerle etrafa saçarlardı.

Yıldızların laneti ortaya çıktıktan sonra imparatorluk ve kraliyet arasında bir fikir ayrılığı başlamıştı. İmparatorluk çocukların öldürülmesi konusunda ısrarcı olurken kraliyet

onları korumak istemişti. Tüm zengin aileleri kendi yanında tutan Vega Kraliyeti'yle, Sirius İmparatorluğu arasında oluşan bu fikir ayrılığı uzun süre tartışılrsa da imparatorluk yolundan dönmemeye kararlıydı. Çocukların iyileştirilmesini ya da ölmesini istiyordu.

Elizabeth Vega, yılın ilk ayının on yedinci gününde doğum yaptığında eşi Gregor Vega kendi çocuğunu korumak için bunu gizli tutmuştu. O gün doğan diğer çocukları da imparatorluktan gizli bir şekilde kendi koruması altına almaya devam etti. Küçük prens gittikçe büyürken kral, sarayında onlarca çocuğa ev açtı ve onlara güçlerini nasıl kullanmasını gerektiğini öğretti.

Babam bir süre sonra arkadaşı Gregor'un bu yaptıklarını öğrendi. Atalarının kararına saygı duymayan ve emirlerine karşı gelen kraliyet, babamın tüm uyarılarına rağmen çocukları yanına almaya devam ediyordu. Richard Sirius, iki bölge arasında süren sessiz savaşı, Gregor ve Elizabeth Vega'nın idamına karar vererek sonlandırdı.

O gün kraliyet sarayında, aralarında bir kral ve kraliçenin de bulunduğu konsey üyeleri ve yüzlerce insan idam edildi. Ancak küçük prensin ne kendisi ne de ölüsü hiçbir zaman bulunamamıştı. Bazı rivayetlere göre prens de çoktan ölmüştü, bazılarına göreyse babam yıllardır prensin yaşadığına inanıyor ve onu her yerde arıyor ama bulamıyordu.

William, bu ülkenin prensiydi.

Vega Kraliyet ailesinin tek çocuğu ve vârisiydi.

Richard Sirius'un akıbetini bile öğrenemediği en büyük düşmanıydı. William ilk günden beri benden nefret etmesine rağmen intikam için yanımda durmuştu. Benim babam,

onun anne ve babasının katili olmuşken o bana sarılmış, beni öpmüştü.

Tüm amacının babamı öldürmek için beni kullanmak olduğunu hissederken Aaron'ın neden bu şekilde davrandığını en sonunda anlamıştım. Ne olursa olsun ona güvenemeyeceğimi biliyordu. Kalbimi parçalara ayıran bu adamın, önce ailesini, sonra da tüm sevdiklerini katleden bir soy isme âşık olması imkânsızdı. Zihnimin kenarlarını bir fare gibi kemiren düşüncelerim benimle oynadığını ve beni bir intikamın parçası haline getirdiğini haykırıyordu.

Magnus Owen öldürülmeden önce bile biz Aaron'la arkadaştık. Birbirimizi en başından beri seviyor ve değer veriyorduk. Aynı durum William'a gelince işler karmaşık bir hal alıyordu. Kendisi daha küçük bir çocukken ailesi öldürülmüştü ve o da yıllar boyunca bunun intikamını alma hayalleri kurmuştu. Babamdan alacağı intikamı düşünürken beni sevdiğini söyleyerek benimle iğrenç bir oyun oynamıştı.

Ağlamaktan yorulduğum ve nefes alamadığım için korkmaya başladığımda bedenimi yere bıraktım. Sırtüstü yere uzandığımda saçlarım başımın etrafına dağıldı. Ellerimin üzerindeki kemikler yere attığım yumruklar yüzünden acıyordu. Gözlerim şiştiği için etrafı bulanık görüyordum. Buna rağmen yaşlar hiç durmadan yanağımdan süzülmeye devam ediyordu.

Babamın çocukları sarayın altında gizlediğini ve onları öldürdüğünü öğrendiğimde bile bu kadar çok ağlamamıştım. Bir el kalbimin etrafından tutmuş, onu amansızca sıkıyor gibiydi. Göğsüm hıçkırıklarla yerde yükselirken düzenli aralıklarla iç çekiyordum.

William'ın beni içine soktuğu bu halden nefret ederek yerimden kalkmaya çalıştım. Her yerimin ağrıyor ve acıyla sızlıyor olması anlamsızdı. Bedenim hiçbir zarar görmemiş olsa da bu acıyı yaratan duygularımdı.

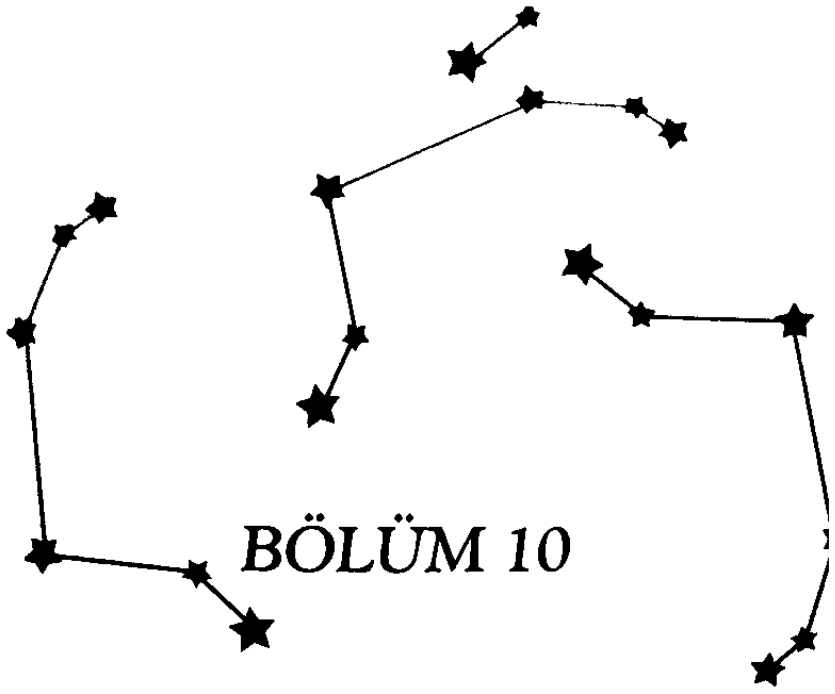
Ne kadar süredir yerde oturduğumu bilmiyordum. Yavaşça ayağa kalktığımda, camdan dışarı gördüğüm kadarıyla havanın yeni kararmış olduğunu anladım. Kuleye geri dönüp hiç kimsenin yüzünü bile görmek istemiyordum. Soracakları sorulara tahammül edemezdim. Sessizliğin içinde boğulmak en mantıklı karardı.

Evden yavaşça çıkmayı başardığımda kulenin olduğu yere doğru değil, antrenmanların yapıldığı alana doğru ilerledim. Yol boyunca hiç kimseyi görmemek için dualar ederek gökyüzüne doğru fısıldayıp durdum. Karanlık patikanın içinde on dakika yürüdükten sonra açıklığa çıktım. Antrenmanlar çoktan bitmişti ve alanda hiç kimse kalmamıştı.

Nehrin yanına yaklaşıp ağaçların sık olduğu bir yere gidip bir ağacın altına uzandım. Bacaklarımanın bir adım daha atacak halleri kalmamıştı. Odama dönmek yerine geceyi burada geçirecektim.

Kollarımı belime sarıp cenin pozisyonunu aldığımda bedenim titriyordu. İçimde yükselen gücümün beni ısıtmasını beklesem de titremelerim durmadı. Üşüdüğüm için değil, kalbimden yaralandığım için titrediğimi bir saatin sonunda anlayabilmişim.

Gözlerimi kapatıp bu korkunç rüyanın bitmesi için yıldızlara yalvardım. Dualarım hiç kabul olmamasına rağmen her fırsatta gökyüzüne sığınmak, yalnızlığımı bir kere daha yüzüme vuruyordu.

“Victoria!”

Gece yarısından sonra ormanın içinde bana seslenildiğini duysam da yerimden kımıldamamıştım. Defalarca kez ismimi haykırmalarına rağmen gözümü bile açmamıştım.

“Victoria!”

Güneş doğduğundan beri bana seslenen kişilerin sayısı artmıştı. Son on dakikadır seslerin daha yakından geldiğini duyabiliyordum.

“Victoria!”

Karnımın üzerinde ellerimi birleştirmiştim. Kapalı gözkapaklarımdan ardından gün ışığını hissedebiliyordum.

“Victoria!”

Seslerin arasından William’ın sesini duyduğumda dün yaşananlar yeniden zihnime dolmuştu. Gözümden yaşlar

istemsizce akmaya başladığında bu kadar kolay ağlayabiliyor olmaktan nefret ettim.

“Victoria!”

Dişlerimi sıkıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Hiç kim-senin sesimi duymasını istemiyordum. İnsanların yüzüne bakıp açıklama yapacak gücüm yoktu.

“Victoria!”

Yakınımdaki kuru yapraklar atılan adımlarla ezildiğinde yanıma birinin yaklaştığını anladım. İsmimi haykıran seslere rağmen birinin tam arkamda durup hızlı hızlı nefes aldığını duyabiliyordum.

“Victoria!”

Yanıma yaklaşan kişi yüzüme vuran güneşi vücuduyla kapatıp beni gölgede bıraktı.

“İlgi senden başkasına kayınca dayanamıyorsun, değil mi?” Adelina’nın acımasız cümleleri bile artık umurumda değildi.

“Geldiğinizden beri herkes Aaron’ı konuşuyor diye dikkat çekmeye çalışıyorsun. Genç prensesin yanında getirdiği yakışıklı adam kim?” derken sesi alaycıydı.

“Victoria!” Adımı uzaklardan bağırmaya devam ettiler.

Gözlerimi yavaşça aralamama rağmen etrafı tam olarak göremedim. Ağlamaktan şişen gözlerim görüşümü engelliyordu. Sadece Adelina’nın omzuna dökülen kızıl saçları ve dudağını seçebiliyordum.

“Sana ne oldu?” Az önceki alaycı tavrından eser kalmamıştı. “Kendine ne yaptın, Victoria?” dediğinde elimden tuttu. Tenimin üzerindeki kurumuş kanları okşadı. “İyi misin?”

“Beni rahat bırak.” Konuştuğumda kendi sesimi tanıyamadım.

"Avaya kalkabilecek misin?" Omuzumdan tutup bana destek olmaya çalıştı.

"Victoria!" Güneş gözlerimle içimle yakarken Adelina'ya yaklaştım.

"Yalvarırım, musunlar!" Uzandığım yerden doğrulup oturduğum pozisyona geçtim ve ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Adımı bir kez daha duyarsam kendimi öldürecekmişim." Alnımı ellerime yasladım.

"Herkes dün geceden beri seni arıyor. Niye buraya saklandın ki?" Kafamın içinde belli aralıklarla ölümcül darbeler indiren yumruklar var gibiydi. "İlgi çekmek için böyle oyunlara başvuracak yaşı çoktan geçmedin mi?"

Başımı hızla kaldırıp kızgınlıkla Adelina'ya baktım. "Öfkemi senden çıkarmamı istemiyorsan benden uzak dur!"

"Kusura bakma! Küçük bir bebek gibi bir köşede ağlayan birini ciddiye alamıyorum," dedi.

Oturduğum yerden yavaşça kalkıp bana tepeden bakan Adelina'yla burun buruna geldim. "Canını öyle bir yakarım ki bir daha konuşmak için ağzını açmaya bile cesaret edemezsin!" Dudaklarını birbirine dikip sonsuza dek susturmak istiyordum. Kanımda kaynayan ateş dışarı çıkmak için yalvarıyordu.

Adelina cevap vermek için ağzını açtığında onu omuzundan ittirip yanından geçtim. Ağaçların arasından zikzak çizerek hızla ilerledim ve çalışma alanına çıktım. Arkamdan, "Sana değer veren hiç kimseyi hak etmiyorsun!" diye bağırdı.

Onu ciddiye almadan yoluma devam ettim. Öfkeli adımlarım toprağa her bastığında vücudum sarsılıyordu.

"Özellikle de William'ı hiç ama hiç hak etmiyorsun!"

Beni yerin yedi kat altına gömmüş olan o yeşil gözlerin sahibinin adını duyduğumda yürümeyi bıraktım. Altdağımı ısıtıp gökyüzüne doğru bakarken derin bir nefes aldım. Bu cümle ile yaramı deşmiş, âdeta kanlar içinde bırakmıştı.

“Ona ne yaptın bilmiyorum ama dünden beri hiç iyi değil! Sebebinin sen olduğunu her hareketinden anlayabiliyorum!” Adelina, konu William’a geldiğinde sınırları her zaman zorluyordu.

“Senin sorunun ne?” Sesim ikimizden başka hiç kimsenin olmadığı çalışma alanında yankılandı. Bir hışımla ona doğru dönüp üzerine yürüdüm. “Senin sorunun ne, Adelina?”

Sessiz kaldığında iki omzundan geriye doğru ittirdim. “Seni bu hale kim getirdi?” Tüm gece susuzluktan kuruyan boğazım bağırdığım için yırtıldı. “Acımasız, umursamaz tavırlarının altında küçük bir kız çocuğunun gizlendiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Arkamdan ismimi seslenen birkaç kişiyi duydum. Artık çalışma alanında yalnız değildik. “İçindeki küçük kız çocuğunu kim kırdı? Kim parçalayıp bir kenara attı?” Sessiz kaldığında aramızda hiç mesafe bırakmamıştım.

“Cevap versene!” diye haykırdım. Nefesi yüzüme çarparken gözleri üzerimde geziniyordu. “Sana, beni rahat bırak, demiştim.” Her bir hecemden yorgunluk akıyordu.

Ona sırtımı çevirip çalışma alanında ilerlerken arkamda duran kalabalığı fark ettim. Birlik’te yaşayan çoğu kişi etrafımıza toplanmış, bizi izliyordu. Gözlerim önce Aaron’ı sonra William’ı bulduğunda adımlarım yavaşladı. Her şey ağır çekimde ilerliyor gibiydi.

William'ın her zaman dik duran omuzları çökmüştü ve yüzünde yorgunluk vardı. Onun gözleri de benimkiler gibi şişmişti. Kafamı karıştıran bu görüntü duraksamama sebep olsa da aramızdaki bakışma beni daha çok gerdi.

Adelina gücünü kullanmaya başladığında altımdaki toprak titredi. "Kelimelerin yetersiz kaldığı noktada gücüne mi başvuracaksın?" diye sorarken amacım onu kışkırtmaktı. Madem kötü kız rolüne bu kadar bürünmüştü, ben de rolünün hakkını vermesi için ona yardım edecektim.

Bir çatırdama duyduğumda başımı Adelina'ya çevirdim. Ormanın içinden büyük bir çam ağacı üstüme doğru düşüyordu. Ağacın gövdesinden saniye farkıyla kaçabildiğimde korku dolu bir çığlık işittim. Benden gelmediğini emin olduğum çığlığın sahibini bulamıyordum.

Çimlerin üzerine düşen ağaçtan etrafa tozlar saçıldığında yüzümü kollarımla gizledim. Tepeden tırnağa her yerim toprak olmuştu. Kabarık saçlarımdaki toprağı silkelemeye çalışırken vücudumda bir acı hissettim. Ağacın bir dalı pantolonumu yırtmış ve bacağıma çizmişti.

Adelina'nın kökünden söktüğü başka bir ağaç üzerime doğru gelirken William, "Adelina!" diye seslendi. Bu sefer temkinli olduğum için hızla kaçtım ve hiç hasar almadım. Adelina sıradaki ağaca geçmek istediğinde öfkeyle ona bağırdım.

"Yapabileceğin şey bu mu? Birkaç ağaç devirmek?"

Adelina'nın öfkeli gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Beni son bıraktığın yerde değilim, Adelina," diye fısıldadım. Sağ elimi havaya kaldırıp köklerini topraktan ayırmak istediği ağaçları ateşler içinde bıraktım.

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken ormanla çalışma alanı arasındaki ağaçların hepsini saniyeler içinde ateşe vermiştim. Yanan ağaçlardan çıkan dumanlar gökyüzüne doğru yükselirken Adelina'nın önüme yıkılan ağaçların dallarını bana doğru uzatması karşısında tebessüm ettim.

Vücuduma değen her bir dalı küle çevirirken Adelina'nın üstüne doğru yürümeye başladım. Gözlerinde gördüğüm tek şey şaşkınlıktı ama benden korkmasını da istiyordum. Ellerimi havaya kaldırıp ateşimi ona yönelttim. Adelina'nın etrafında ateşten bir çember yapıp onu bu çemberin içine hapsettim.

Etrafında yanan ateşten kaçmak istese de bulunduğu yerden bir adım öteye bile gidemedi. Onun yüzünü bile görmek istemediğim için ince bir çizgi şeklinde olan ateşten çemberi yukarı doğru uzattım ve Adelina'nın etrafına bir duvar ördüm.

Solumda kalan nehirdeki su hareketlenip Adelina'nın üzerine doğru geldiğinde başımı sağa doğru çevirdim ve William'ın kızın etrafındaki ateşi yok etmek için uğraşırken diğerlerinin de yanan ağaçları söndürmeye çalıştığını gördüm. Oscar rüzgârı dindirirken Diana ateşimle yaktuğım ağaçların üzerine yağmur yağıdırıyordu.

Alevlerimi söndürmeye hiç kimsenin gücünün yetmediğini gördüğünde Aaron, "Victoria!" diye seslendi.

Dikkatimi dağıtan sesine döndüğümde tek bir hamlesiyle yaktuğım her ateşi söndürdü. Geriye dumanlardan başka bir şey kalmamıştı. Diana ve Oscar, dumanlar içinde öksüren Adelina'nın yanına koştu.

Gri dumanların içinden geçip birkaç adım sonra Aaron'ın tam karşısına dikildim. "Eğer bir daha gücünü, benim gücüm karşı kullanırsan..." Cümleme devam etmedim.

[illegible]

~~SECRET~~ - ~~NOFORN~~ ~~UNCLASSIFIED~~

SECRET

THE STATE DEPARTMENT HAS RECEIVED FROM THE
UNITED STATES AIR FORCE THE FOLLOWING INFORMATION
RE: THE AIRCRAFT WHICH WAS CRASHED IN THE
MOUNTAINS NEAR THE TOWN OF ALBUQUERQUE, NEW MEXICO
ON APRIL 1, 1954. THE AIRCRAFT WAS A C-47
DUAL ENGINE TURBO-PROP PLANE, SERIAL NUMBER 44-11111,
OPERATED BY THE 48TH TROOP CARRIER GROUP, 1ST
CAVALRY DIVISION, 11TH AIRBORNE DIVISION, 1ST
CINCPACAF, AND WAS ON A ROUTE FROM ALBUQUERQUE
TO EL PASO, TEXAS. THE AIRCRAFT WAS CRASHED
IN THE MOUNTAINS NEAR THE TOWN OF ALBUQUERQUE,
NEW MEXICO, ON APRIL 1, 1954. THE AIRCRAFT
WAS CRASHED IN THE MOUNTAINS NEAR THE TOWN OF
ALBUQUERQUE, NEW MEXICO, ON APRIL 1, 1954.

[illegible][illegible][illegible]

ötüyorlardı. Ama yine de, adımı haykıran insanlardan ve zihnimin içinde hiç susmayan seslerden daha iyi bir seçenek olduklarını düşündüm.

Civcivlerin bulunduğu kısma gidip sarı bir civcivi kafesinden çıkardım. Avuçlarımın altında atan kalbi öfkemi din-dirirken onunla birlikte samanların üstüne oturdum. Minik kafasını yüzüme doğru yaklaştırıp gözlerine baktım. O kadar tatlı bir burnu vardı ki dayanamayıp bir öpücük kondurdum.

“Boş zamanlarında civcivlerle mi oynarsın?” diyen sese doğru yavaşça döndüm. Dustin’i son gördüğümünden beri boyu çok uzamıştı. Erkek çocuklarının çok hızlı büyüdüğünü daha önce de duymuştum ama yine de gözlerime inanamadım.

“Sen... çok büyümüşsün,” diye fısıldadığımda sesim ölü gibi çıkmıştı. Sürekli bağırdığım için boğazım yırtılmış olmalıydı.

“Sen iyi misin?” Elinde tuttuğu su dolu kirli kovaları hızla ineklerin bulunduğu bölüme bıraktıktan sonra yanıma gelip yüzümü inceledi. “Çok kötü gözüküyorsun.”

“İltifatın için teşekkür ederim.” Arkamda duran samanlara yaslandım. Elimdeki civcivi karnımın üstüne koydum. Yavaş hareketlerle karnımda gezinirken onunla oynamaya devam ettim.

“Ne oldu?” Dustin’in korku dolu gözleri yaralı ellerim ve yüzüm arasında gidip geliyordu.

“Birine âşık oldum.” Bunu kendime bile ilk defa itiraf ediyordum. “Onu çok sevdim.” Yeşil gözleri aklıma geldiğinde yanaklarımdan yaşlar süzüldü. “Onun da beni sevdiğini sanıyordum ama beni kandırdığını öğrendim.” Hıçkırığımı için konuşmaya devam edemedim.

Dustin bir çocuk olmasına rağmen anlayışlı bir şekilde beni dinliyordu. "Sinirle birkaç yere yumruk atmışım." Ellerimin üzerindeki kanda gagası gezen civcivi izliyordum. "Sonra hiç durmadan ağladım. Yüzümün her şeyi şişmiş gibi hissediyorum."

Çocuk, "Hislerin seni yanıltmıyor," derken yüzüme acıyarak bakıyordu.

"Temiz, soğuk suyun var mı?" Belki biraz olsun temizlenmeme yardımcı olabilirdi.

Başını yukarı aşağı sallayıp onayladıktan sonra ahırdan çıktı. Kucağımda duran civciv yavaş adımlarla göğsüme doğru yürüdüğü sırada geri döndü. "Dışarıdaki herkes senin çalışma alanını yaktığını konuşuyor." Bir kova suyu önüme bıraktı. "Bu kısmı anlatmamıştın."

Omuz silkerek, "Sadece antrenman yapıyorduk," diye cevapladım. Avuçlarımdaki arasındaki civcivi Dustin'e uzattım. O civcivi kafesine geri koyarken ben de önümdeki suya ellerimi daldırdım.

Kovanın içindeki su kırmızıya dönerken elimin üzerinde kuruyan kanlar tamamen temizlendi ve geriye sadece mor izler kaldı. Eklemlerime her dokunduğumda canım acırken yırtık pantolonumun altındaki çizdiği de temizledim. Minik kırmızı çizgi kabuk bağlamak için hazırды.

Dustin, "Su çok kirlendi," dedikten sonra önümde duran kovayı alıp dışarı çıktı. Onun yokluğunda nemli parmaklarımı saçlarımdan geçirip taradım. Şu an hissettiklerim karşısında nasıl görüldüğüm umurumda olmasa da çabalıyordum işte.

Yeniden bir kova temiz suyla geri dönen Dustin'e gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedim. Bir öncekinden daha

soğuk olan suyla yüzümü yıkadım. Ellerimden kollarıma ve oradan da samanların üstüne doğru akan su sinirimi bozdu. Her yerim ıslanmıştı.

Dustin tekrar dışarı çıkıp başka bir kovayla geldiği sırada ellerimi soğuk suyun içinde bekletiyordum. Buz gibi suyun içinden çıkardığım parmaklarımı gözlerime bastırarak şişlerini biraz olsun indirmeye çalıştım. Aynı hareketi defalarca yaparken Dustin bir bardak su uzattı.

Suyu içtikten sonra boş bardağı Dustin'e geri verdim. Kaşlarını çatıp, "Neden gülüyorsun?" diye sordu.

"İçimde yanan cehennem ateşini bir bardak soğuk suyla söndürebileceğimi sanmıştım," diye fısıldadım. Kendimi yine samanların üzerine bırakıp gözlerimi kapadım.

"En son ne zaman yemek yedin? Sarhoş gibi konuşuyorsun."

"Daha önce hiç sarhoş olmadım." Bir inek söylediğini doğrulamak istercesine yüksek sesle bağırdı. Ona doğru elimi kaldırıp beni desteklediği için teşekkür ettim.

Uzanırken ahırın içinde gezinen Dustin'in ayak seslerini duyuyordum. Ne yaptığını umursamadığım için orada yatmaya devam ettim. Bir süre sonra yanıma yaklaşıp, "Bugün yemeğimi yanımda getirmiştım. Beraber yiyebiliriz," dedi.

Gözkapaklarımı hafifçe aralayıp bana doğru uzattığı ekmeğe baktım. Karnımdan gürültülü bir ses yükseldiğinde Dustin kahkaha atmaya başladı. Utançla yerimde doğrulup, "O kadar da komik değildi," diye itiraz ettim.

O gülmeye devam ederken elindeki ekmeği aldım. Ekmeğin içinde peynir ve domates vardı. Karşımda yere oturup

gülmeye devam eden çocuğa gözlerimi devirip ekmekten bir ısırık aldım. Çantasından bir ekmek daha çıkarıp yemeye başladığında sonunda sustuğu için mutlu oldum.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra mutluluğumu sona erdirmek istercesine, "Rose ve Aaron'la tanıştım," dedi.

"O adamın ismini dahi duymak istemiyorum." Yanağımdan akan domates suyunu parmağımın ucuyla sildim.

"Âşık olduğun kişi Aaron mı?" Ona cevap vermeme fırsat tanımadan, "Karizmatik bir adam," diye ekledi.

Ağızımdaki yemeği bitirmeden, "Hayır," dediğimde kelime boğuk çıkmıştı.

"William?" Tek kaşını kaldırıp gülümsedi. "Kesin o olmalı."

Konuyu değiştirmek için aklıma gelen ilk soruyu sordum. "Rose'u sevdin mi?"

Bir yudum su içtikten sonra, "Tatlı bir kız ama onunla arkadaş olmayacağım," dedi. Yarisına geldiğim ekmekten bir ısırık daha aldım. Mideme günlerdir doğru düzgün bir şey girmemişti ve ben buna ihtiyacım olduğunu şimdi fark etmiştim.

"Neden?" Eminim ki Rose onunla arkadaş olmak için can atıyordu.

"Çünkü yaşı benden küçük." Omuz silkip bağdaş kurduğu ayaklarını uzattı. Rose'un yaşının küçük olduğu doğrudu ama gördüğüm kadarıyla Dustin de o kadar büyük değildi. Sadece boyu son dönemlerde biraz hızlı uzamıştı.

Sanki Rose'un abisi gibi konuştuğu için, "O kadar da küçük değil!" diyerek kızı savundum.

"Aramızda dört yaş var!" Ona hakaret ediyormuşum gibi şaşkınlıkla bakıyordu. Elindeki ekmeği samanların üzerine bırakıp bana bir bardak su uzattı.

Bardaktan bir yudum su içtim. “Benimle de aranda en az beş yaş vardır ama arkadaşlık yapabiliyoruz.”

Gülmeye başladığında inci gibi parlayan dişlerini fark ettim. Elimdeki boş bardağı ona doğru fırlattım. “Neden gülüyorsun?”

“Çünkü ben yaşıma göre olgunum ve sen yaşına göre...” Tekrar güldüğünde dudaklarım hayretle açıldı. “Yani biz bir noktada eşitleniyoruz ama Rose’la böyle olması çok zor.”

Altdudağımı ısırp gülmemek için kendimi sıktım. Şu an bana söylediği şeyden dolayı öfkeli olmam gerekirdi ama eğlenmişim. “Sen az önce bana çocuk mu dedin?”

“Beni yanlış anlamayı istemem.” Ellerini havaya kaldırdı. “Sadece yaşına göre davranmıyorsun.” Son lokmasını da ağzına soktu ve çiğnemeye başladı.

Yüzümdeki gülümseme soldu. “Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum,” diye fısıldadım. Elimde kalan ekmeği yemesi için ona uzattım. Tereddüt etmeden aldı. “Hangi yaşta nasıl davranılması gerektiğine dair bir kılavuz var mı? Böyle bir şey varsa bile bana verilmedi.”

“Açıkçası benim de böyle bir kılavuzum yok. Galiba buna aileler karar veriyor.” Gözlerimi onun yüzüne çevirdim. Yanakları şişmişti ve ağzındakileri çok yavaşça çiğniyordu.

“Nasıl?” diye sorduğumda yavaşça ayağa kalktı. Ellerini silkeledikten sonra beline koydu. Yüzü sert bir ifade aldığı anda, “Oyuncaklarla oynamak yerine ineklere su götür! Artık kocaman bir çocuk oldun!” dedi.

Birisinin taklidini yaptığını anlamış olmama rağmen açıklama yapmaya başladı. “Annem hiç durmadan bunu söyler. Hatta bak babam da...” Cümlesi yarıda kalırken sırtını

geriye yasladı. Göbeğini öne çıkarıp iki elini göbeğine yasladı. Karnını okşadıktan sonra elini yüzüne götürüp olmayan sakallarını kaşıdı.

“Ben senin yaşındayken on tane ineği aynı anda güderdim.” Sesini kalınlaştırıp babasına benzetmeye çalışıyordu. Konuşmaktan çok homurdanıyor gibiydi. “Hem dersimizi yapar hem de her işe koşardık,” diye devam etti

Bacaklarını genişçe açmıştı. Minik minik adımlarla ahırın çıkışına doğru yürüyordu. Farkında olmadan kahkaha attığımda elimle ağzımı kapadım. Gülmekten sarsılan bedenim arkamdaki samanlara çarptı.

Dustin eski yerine geçtikten sonra, “Benim elimde de bir kılavuz yok ama aileden seni yönlendirmelerini isteyebilirsin,” dedi.

Ailem...

Ruhumu her saniye yakan ailem.

Kollarımı iki yanda açıp başımı sağa sola sallarken, “Benim bir ailem yok,” dedim.

“Üzgünüm.” Söylediğini ve benim içinde bulunduğum durumu yeni fark etmiş gibi bakışlarını kaçırdı. Çantasının içine eşyaları koyduktan sonra küçük bardakları da aldı.

“Annem beni bekler,” dedikten sonra bana el salladı. Ahırın kapısına doğru ilerlediği sırada arkasından seslendim.

“Teşekkür ederim, *arkadaşım*.” Yüzünü bana döndüğünde ukala bir şekilde göz kırptım. Gülümsememe aynı şekilde karşılık vererek ahırdan ayrıldı.

Ahırın çatı katına çıkan merdivenlere doğru yöneldim ve hayvanları arkamda bırakıp üst kata ulaştım. Çatıya açılan küçük pencereden geçtim. Ayaklarımı yere sağlamca

basarken sağimda duran dumanlara baktım. Aaron ateşi söndürmüştü ama çalışma alanından dumanlar yükselmeye devam ediyordu.

Ne zaman üzgün olsam ve düşüncelerimden kaçmak istesem kendimi uykunun kollarına bırakırdım. Çatının üstüne yatıp ayaklarımı uzatırken keyfim daha da bozuldu. Artık üzüldüğümde daha güçlü duracağımı ve hayatla savaşaçağımı söylerken yine en başa dönmüştüm. Bir adım ileri giderken iki adım geri gidiyor gibiydim.

Konu aşk olduğunda bu kadar üzüleceğimi tahmin etmemiştim. Bu duyguyu ilk defa yaşıyordum ve her şey plansız bir şekilde ilerlemişti. William'ın bana yalan söyleyeceğine ihtimal bile vermemiştim. Oysa annem, babam ve abim bile bana yüzlerce kez yalan söylerken yeni tanıdığım birine güvenmek benim aptallığımdan başka bir şey değildi.

Aaron söylediklerinde haklıydı. Eksikliğini hissettiğim bir duygu bana sunulduğunda onu hiç sorgulamadan hemen kabul ediyordum. William'ı ve hayatıma aldığım diğer arkadaşlarımı bu kadar hızlı kabullenmem de bu yüzdendi. Daha önce sahip olmadığım bu duyguları yaşamayı her şeyden çok istemiştim.

Belki William değil de karşıma başka biri çıksaydı ve bana onun gibi yaklaşıyorsa ona da aynı hislerle yaklaşır mıydım, diye merak ettim. Sadece bu duygu eksikliğimi yakalayıp beni kullandığı için mi kendimi William'ın kollarına bırakmışım? Simon ya da bir başkası olsaydı da aynı duyguları hisseder miydim, bilmiyordum.

Göğsümün tam üstünde çok büyük bir ağrı vardı. Kalın bir bıçakla boğazımdan karnıma kadar kesmişler gibi

hissediordum. Tüm bedenim kanıyor ve canım çok yanıyor. İşin en kötü tarafı ise, bıçağı tutan elin sahibinin sevdiğim adam olmasıydı.

Kurtarmam gereken bir ülke varken ve büyük bir savaş patlamak üzereyken aşk acısı çekiyor olduğum için kendimden nefret ettim. Bir imparatoru öldürecektim. Dahası, o imparator, babamdı. En kötüsü de, savaşmaya dair hiçbir şey bilmiyor olmamdı. Şu ana kadar öğrenebildiğim tek şey, gücümü nasıl kontrol etmem gerektiği olmuştu.

Ellerimi karnımda birleştirip gökyüzünü izledim. Derin nefesler alıp içimde yanan acıyı dindirmeye çalıştım. William aklıma geldikçe gözümünden yaşların akmaya devam edeceğini biliyordum ama Adelina'nın üzerine kustuğum öfkem beni biraz olsun sakinleştirmişti. Gözümde artık akacak tek bir damla kalmamış gibiydi.

Gözlerimden alınma, oradan da başımın içine doğru ilerleyen yoğun bir ağrı vardı. Tüm gün aralıksız ağlamış olmanın bedelini yine ben ödüyordum. Ama yeşil gözlerini ve bükülen sırtını gördüğümde William'ın da iyi bir gece geçirmediğini anlamıştım.

Bir insanın içinde nefret varken aşkla bakabilir miydi?

Bir insan, düşmanının kızını bu kadar kolayca öpebilir miydi?

Midem bulandığında elimle karnıma masaj yaptım. Birlik'e geldiğim ilk günden itibaren herkesle aramda geçen konuşmaları tekrar tekrar düşündüm. Zihnimde, Oscar'ın odama gelip kardeşi ve kendi geçmişi hakkında anlattığı gün canlandı.

Oscar, saraydan çıkmak için beni omzumdan vurduğunda William'ın ona ne kadar kızdığını anlatmıştı. İçten içe mutlu

olduğumda gülümsemeden edememiştim. Oscar tepkimle dalga geçip dudakları arasından bir sırı kaçırdıktan sonra hızla odamdan dışarı çıkmıştı ve ben de bu konuyu bir daha sorgulamamıştım.

"Ah, William! Yaşanan onca şeye rağmen kendinden birini görünce dayanamadı."

"Kendinden biri mi?"

"Gerçekten de bilmiyorsun! Bence benim söylemem doğru değil."

"Sana dayanamadığını söylediğimde takılman gereken nokta burası olmalıydı. Kim olduğu değil."

Elimi alnıma vurup yattığım yerden doğruldum. Bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımı dizlerime yasladım. Oscar'ın söylediklerini artık anlayabiliyordum. Ben bir prensesim, William da bir prens... *Kendinden biri*, demesinin sebebi buydu.

"Yaşanan onca şeye rağmen..."

"Kim olduğu değil..."

Cümleler zihnimde tekrar tekrar dönerken Oscar'ın her şeyden haberdar olması ve sessiz kalması canımı daha çok sıkırmıştı. Onu ilk gördüğüm yerde yüzüne bir yumruk geçirecektim. William'la yakınlaşmamıza bu yüzden şaşırmıştı. *Yaşanan onca şey*, babamın onun ailesini katletmiş olmasıydı.

Anılar zihnime daha hızlı bir şekilde doluştuğunda kafesin içinde uyandığım gün William'ın söylediklerini düşünüyordum.

"Yemek yemen bile buradaki kimseye benzemiyor. Kanında gerçekten prenseslik var."

Ancak bir prens, bir prensesin nasıl davranabileceğini bilirdi. En başından beri beni en iyi anlayan kişinin William olmasının sebebi de buydu. O da bir prens olarak yetiştirilmişti.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Birlikteki hiç kimse Sirius İmparatorluğu'na ait şeyleri sevmeyiz."

Ben Sirius İmparatorluğu'na aittim ve beni de sevmiyordu. Ama ben sevdiğini sanmıştım.

"O zaman beni neden kaçırdınız?"

"Ülkeyi kurtarmak için."

Beni, ülkeyi kurtarmak için kullanıyordu. Belki de Birlikteki herkesin bu durumdan haberi vardı. Hepsi beni kandırmış ve bana oyunlar oynamışlardı. Diana, Simon ve diğerlerinin yaptıklarını düşündüm. Her daim iyiliğimi istediklerini iddia ettikleri halde William'la yakınlaşmamıza ses çıkarmamışlardı. Eğer onlar da gerçekleri biliyorsa ne kadar büyük bir oyunun içinde olduğumu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Çok fazla konuşuyorsun," diyen sesi duyduğumda oturduğum yerde gerildim. Adelina pencerenin içinden geçip çatıda yanıma oturdu. "Düşüncelerinin sesini kilometrelerce öteden duyabiliyorum."

"Rahatsız oluyorsan benden uzak durmayı deneyebilirsin."

Söylediğime cevap vermediğinde sessizliği dinledik. Yarım kalan düşüncelerime kaldığım yerden devam ederken yeni bir şey fark ettim. İlk günden itibaren bana dürüst bir şekilde davranan tek kişi Adelina olmuştu. Bana karşı nefretini, şu an yanımda otururken bile hissedebiliyordum. William'la

olan ilişkimize, ona karşı duyduğu aşktan dolayı öfkelenendiğini sanmıştım. Ama, belki de beni korumak istemişti.

“Ne düşünüyorsun?”

Başımı sola doğru çevirdim ve Adelina’ya baktım. Gözlerimiz birleştğinde yorgun ifadesine rağmen güzelliği karşısında mest olmuştum. Ben baştan sona hırpalanmış gibi dururken onun saçının tek bir teli bile dağılmamıştı. Kızıl saçları, mavi gözleri ve uzun kirpikleri muazzamdı. Kemikli yüz hattı onu olduğundan daha da çekici kılıyordu.

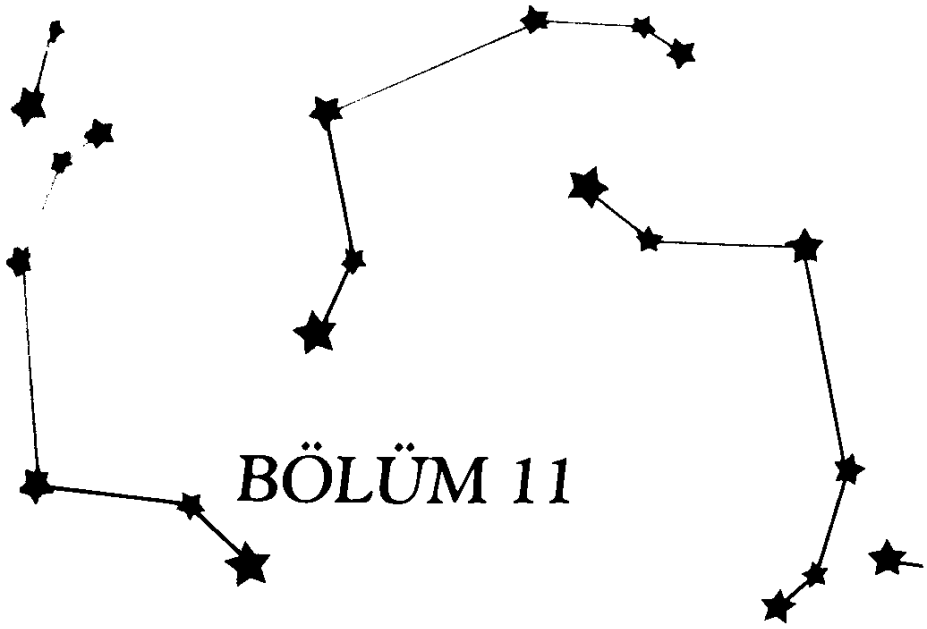
Bakışlarımı ondan ayırıp karşımda duran ormana döndüm. Derin bir nefes alıp, “Bir insanın kendi babasını nasıl öldürebileceğini,” diye fısıldadım.

Bir nefes sonra hiç tereddüt etmeden cevap verdiğinde iliklerime kadar donduğumu hissettim. Söylediği cümlede ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine baktım ve gözlerinin derinliğinde daha önce görmediğim acı dolu bir ifade olduğunu fark ettim.

Adelina, “Çok da zor değil,” demişti ve bakışlarındaki her duygu kendi babasını öldürmüş olduğunu doğruluyordu.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

BÖLÜM 11

“**K**üçük bir çocukken anne ve babaların ölümsüz olduğunu sanıyordum,” diye fısıldadı. İstemsiz bir şekilde yüzümde bir tebessüm oluştu. İnsan, çocukken ölüm hakkında çok düşünmüyordu.

“Yaşadığım küçük köyde çok fazla arkadaşım vardı ama aralarından birini diğerlerinden daha çok severdim. Diana’dan sonra en çok vakit geçirdiğim kişi oydu; komşumuzun kızı.”

Bacaklarını çatının üstüne uzattı ve dizlerine masaj yaptı. Anlattığı şeylerin rahatsızlığından kaçmak için başka şeylerle oyalanıyordu. “Bir gün annesi öldü.” Bakışlarında inanamayan bir ifadeyle bana döndü. “Aniden.” Omuzlarını yukarı kaldırdı. “Annesi çok güzel ve gençti.”

“Annesinin neyi vardı, hatırlamıyorum. O an tek düşündüğüm ölümün ne demek olduğuydu. Bir daha geri gelmeyeceğini, sonsuza dek dünyadan silindiğini anlatıyorlardı ama bunu hayal dahi edemiyordum. Bir insanın annesi nasıl geri dönemezdi ki?”

“Bir insanın annesi nasıl geri dönmezdi?” diye tekrarladığında alayla gülümseyip derin bir nefes bıraktı. “Her geçen gün, ne demek istediklerini daha iyi anladım. Ben eve her döndüğünde annemin içeride olduğunu bilirdim ama arkadaşımın evine gittiğimde annesi artık orada değildi.”

“Aslında hep orada olurdu. Okuldan geldiğimizde bizi limonlu kekiyle karşılar, oyun oynamadan önce ödevlerimizi yapmamızı isterdi.” Adelina burnunu çektğinde ağlamaya başladığını anladım.

“Uzun bir süre annesinin geri gelmesini bekledim. Okuldan her döndüğümde elinde limonlu kekiyle beni karşılaması için yıldızlara dua ettim.” Ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Bu duam hiçbir zaman kabul olmadı.”

“İşte o zaman ölümün ne demek olduğunu daha iyi anladım. Tanrıların bile duanı kabul edemeyeceği kadar net bir sondu. Herkes bir şekilde geri dönebilirdi ama ölen biri asla geri dönmezdi.”

“İçimdeki küçük kız çocuğunu kimin kırdığını sormuştun,” diye fısıldadı. “Bir insanın nasıl geri dönmediğini kendi ailemle deneyimlediğim gün, o çocuk parçalara ayrıldı.”

“Daha güçlerimiz ortaya çıkmadan birileri bizi almaya gelmişti. Yılın ilk ayının on yedinci gününde doğan çocukları tek tek toplamaya başlamışlardı. Güçlerinin olup olmadığına bakmadan herkesi götürüyorlardı. Bizim köyümüze geldiklerinde benim ailem ikimizi de sakladı.”

Yüzünü daha iyi görebilmek için bedenimi ona doğru çevirdim. Rahat anlatabilmesi için aramıza biraz daha mesafe koydum.

“Babam beni bahçeye, Diana’yı ise eve saklamıştı. Bizi almak için gelen adamlar evi altüst ederken bahçeye

bakmaya tenezzül etmediler. Diana'yı yakaladıklarını, onun attığı çığlıklardan anlamıştım. Öyle çok bağıırıyordu ki yüz-yıllar geçse bile o çığlık zihnimde yankılanmaya devam edecek."

"Kırk iki," diye fısıldadı. Onu tam olarak anlamadığım için kaşlarımı çattım.

"Tam kırk iki kez, 'Anne,' diye bağırmıştı." Gözümden yaşlar akmaya başladığında tek bir kelime etmedim. "Annem de sayamadığım kadar çok, 'Kızım,' diye bağırdı."

"Diana'nın sesini duyamamaya başladığımda artık onu götürmüş olduklarını anladım. Babamın beni sakladığı yerden çıkıp annemin yanına gittim." Yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Annem ve babam evin önünde yerde oturuyorlardı. Birbirlerine sarılmışlardı ve hiç durmadan ağlıyorlardı."

"Hayatımda o günkü kadar korktuğum başka bir zaman olmadı. Tepeden tırnağa *korku* kelimesine bürünmüş gibiydim. Diana'yı alıp götürmüşlerdi ve onun bir daha geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyordum." İç çektiğinde nefes almak için durdu.

Adelina, saçlarını kulaklarının arkasına doğru sıkıştırdığında gün batıyor ve teninden süzülen yaşlara turuncu ışıklar yansıyor. Çilleri batan güneş sayesinde daha belirgin hale gelmişti. Acılarını gizleyen bir güzelliği vardı.

"Annem gözyaşları arasından, 'Kızım öldü,' diye bağırdığında bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ne yazık ki, biliyordum," derken sesi zar zor çıkmıştı. Altdudağını ısırıdıktan sonra başını gökyüzüne kaldırıp, "Ne yazık ki..." diye tekrarlardı.

"Diana'nın öldüğünü duyduğumda ve bir daha ne kadar dua edersem edeyim geri dönmeyeceğini fark ettiğimde

içimde bir fırtına koptu.” Başını bana çevirdi ve gözlerini baktı. “İnanmayacaksınız ama gerçekten öyle oldu!” Elini göğsüne koyduktan sonra, “Tam burada öyle bir korku belirdi ki öleceğimi sandım. Nefes alamıyordum,” diye devam etti.

“Annem ve babamı arkamda bırakıp koşmaya başladım. Ağlamanın zamanı olmadığını, kardeşimi kurtarmam gerektiğini düşünüyordum.” Titreyen ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. “Aslında savaşmanın değil, ağlamanın zamanı olduğunu anladığımda ise her şey için çok geç olmuştu.”

“Ailemin peşimden geldiğini hatırlıyorum. Beni yakaladıklarını ve gitmemem için sıkıca tuttuklarını. Kollarımı bırakmaları için o kadar çok çırpınıyordum ki canım yanıyordu. Diana’nın peşinden gidip onu kurtarmak dışında hiçbir şey düşünemiyordum.”

Adelina sustu.

Üzerimizden bir kuş sürüsü geçti. Güneş battı ve hava tamamen karardı. Yıldızlar yavaş yavaş ortaya çıktı. Genç kızın anlatmaya devam etmesi için bekledim ama konuşmadı. Sessizliği beni gittikçe korkuturken devam etmesi için yardımcı oldum.

Karanlığa doğru, “Sonra?” diye fısıldadım.

“Sonrası yok.” Ellerini havaya kaldırdı. “Sonra neler yaptığımı hatırlamıyorum.” Bacaklarını kendine çekip kollarını doladı. “Gözlerimi araladığımda bir enkazda uyandım. Şimdi dönüp geriye baktığımda bayıldığımı tahmin ediyorum ama o gün ne olduğunu anlayamamıştım.”

“Alice, duygularımı o kadar yoğun bir şekilde yaşadığım için gücümün çok kuvvetli bir şekilde ortaya çıktığını

düşünüyor. Küçücük bir çocuğun bedeninden bir köyü yok edecek kadar gücün çıkmasına hâlâ inanamıyorum.”

Yüzünü bana çevirdi ve başını dizine yasladı. “O gün bir köyü yok ettim, Victoria. Tüm sevdiklerim enkazın altında kaldı. Annem, babam, komşu kızı ve diğer herkes.” Yaşlar yanaklarından süzülürken burnunu çekti. “Bir çığ gibi, önüme çıkan her şeyi yok etmişim.”

“Annem ve babamın cansız bedeninin yanında ne kadar süre ağladığımı bilmiyorum. Alice beni enkazın içinden çıkarıp yanında götürürken bile düşündüğüm tek bir şey vardı: Tanrılara hiç durmadan dua edersem annem ve babam geri döner miydi?”

Benden saklamaya çalıştığı gözyaşlarını artık özgürce bıraktı. Silmeye bile tenezzül etmiyordu. Sadece akabileceği yere kadar akmalarına izin verdi. Bu yaşadıklarını düşünmek bile beni gözyaşlarına boğmuşken onun içinde kopan duygu fırtınalarını tahmin bile edemezdim.

Empati kurabileceğimi sanıyordum ama böyle bir şeyi yaşamadan anlamak imkânsızdı.

Adelina, “Bir insan nasıl geri dönmezdi?” diye fısıldadı.

Bir an ona sarılmak ve başını göğsüme yaslamak istesem de Adelina’nın bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Yaşadıklarını bana anlatmayı seçmesi artık bir şekilde bana güvendiğini gösteriyordu. Sadece bununla yetinip sınırlarını daha fazla zorlamamaya karar verdim.

“Birini öldürmek çok zor değil. Asıl zor olan, onu öldürmek zorunda olmak.” Elini kaldırıp parmağının ucunu gösterdi. “Tek bir dokunuşuyla hepsini dünyadan silebilirsin ama sonra...” Başını sağa sola salladı. “O kişiyi öldürdüm

sanırsın ama hayatın boyunca omuzlarında bir yük olarak seninle yaşamaya devam eder.”

Zihnim ve bedenim o kadar yorgundu ki konuşmaya takatim kalmamıştı. Onun durumunda olmak yeterince ağırdı ve ben basit kelimelerle bu ânı mahvetmek istemiyordum. Yanağımdan akan yaşları elimin tersiyle silip burnumu çektim. Adelina’nın gözleri benim vücudumdaydı ama bana odaklanmamıştı. Daha çok boşluğa bakıyor gibiydi.

Aniden kafasını kaldırıp gözlerimin derinliklerine baktı. “Eğer babanı öldürmek istemiyorsan bunu dert etme. Senin yerinde olmak isteyen çok kişi var. Aslında listenin ilk sırasında ben vardım ama sen benim yerime geçtin. Belki de beni ikinci yaptığın için sana tahammül edemiyorumdur.”

Söylediklerini düşünürken, “Bana tahammül edemiyor musun?” diye sordum.

“Aslında sürekli ağlamasan, dikkat çekmeye çalışmasan ve istediğim her şeyi elimden almasan çok iyi anlaşılabildik.”

İlk iki maddeyi es geçtim. “Ben senin elinden hiçbir şey almadım,” derken gülümsedim.

Sağ yumruğunu bana doğru uzatıp her ismi söylerken parmaklarını birer birer havaya kaldırdı. “Kız kardeşim, âşık olduğum adam ve öldürmek için can attığım bir imparator. Daha saymamı ister misin?”

“Hayır,” dediğimde ellerimi havaya kaldırıp teslim olmuş gibi yaptım.

“İlk iki maddeyi es geçtiğini de fark etmediğimi sanma!” İşaretparmağını bana doğrultmuştu.

“Dikkat çekmeye çalışmıyorum.” Cümlemin sonuna gözlerimi devirerek nokta koydum. Bu sefer kendimi savunacaktım.

“Sürekli ağlıyorsun.” Burnu ağlamaktan kızaran Adelina’ya doğru gülümsedim. “Ağladığında ne kadar çirkin olduğunu görseydin bir daha ağlamazdın.”

Söylediğine kahkaha attım. “Abartıyorsun!” derken yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmuştu.

“Bir insanın sümüklerinin akması hoş bir görüntü değildir,” dedikten sonra saçlarını geriye attı. Gözlerindeki yaşları temizleyip kendine çekidüzen verdi. “Biraz iyi görünmeye çalış.”

Yerden destek alarak ayağa kalkarken siyah üniformasındaki tozları silkeledi. “Bugün üzerine geldiğim için üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Öfkemi senden çıkarmam doğru değildi.” William’a olan kızgınlığımı ona yansıttığım için içten içe pişmanlık duyuyordum.

Omuz silkerek, “Damarına basmıştım,” dedikten sonra yumruğunu uzattı. Aynı şekilde karşılık verdiğimde yumruklarımızı birbirine vurduk. “Bundan sonra yanındayım.”

Saçlarını savurup pencerenin içinden geçti. Alt kata doğru ilerlerken arkasını döndü ve bağırarak, “Ama yanında olmam seninle uğraşmaya devam etmeyeceğim anlamına gelmiyor!” dedikten sonra kahkaha attı.

Adelina’nın bir çocukken yaşamış olduğu travma onu hırçın bir insana dönüştürmüştü. Önce kardeşini kaybettiği için korku dolu anlar yaşamış, sonra da kendi ailesinin ve sevdiklerinin ölümüne sebep olmuştu. Bunu isteyerek yapmış olmaması hiçbir şeyi değiştirmiyordu ve bunun ağırlığı altında ezilirken hayata tutunmaya devam ediyor olması çok büyük bir başarıydı.

Birlik'e geldiğim günden beri Adelina'nın yaşadıklarının yanında bir hiç olan olaylar karşısında sürekli ağlamayı seçmişim. Kendi acısının büyüklüğü karşısında benim bu anlamsız acılarıma tahammül edemiyordu. Belki de ikiz kardeşini ailesinden zorla koparan babamdan nefret ettiği için beni de sevmiyordu.

Adelina'yla eskiden aramızda geçen bir konuşma aklıma geldiğinde yerimden doğrulup elimle alınma vurdum. Onu, hiç farkında olmadan canının en çok acıdığı yerden vurmuştum.

"Babanın çocuk katil olduğunu bilsen bile ona ihanet etmezsin!"

"Benim babam katil değil!"

"Senin baban bir katil!"

O zamanlar ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Sevdiği her şeyi elinden koparan kişi babamdı...

"Babam çocuk katili olsa bile bu benim aile katili olacağım anlamına gelmez."

Adelina, aile katili olmuştu.

Öfkesini kontrol edemeyip gücünü üstümde kullanmıştı.

"Sen aile hakkında ne bilirsin ki?" demişti bana. Haklıydı. Hiçbir zaman mutlu bir ailem olmamıştı. Güç ve iktidarın içinde debelenen ve büyük kısmını bir sarayın içinde hapsedilmiş olarak geçirdiğim anlamsız bir hayatım vardı.

Ama o... Adelina'nın ve Diana'nın bir şansı vardı. Küçük bir köyde aileleriyle beraber mutlu günler geçiriyorlardı. Sarayın askerleri evlerine gelip hayatlarını yerle bir edinceye kadar onlar için her şey çok güzeldi. Benim ailemse hiçbir zaman mutlu olmayı başaramamıştı. Yıldızların laneti bu mutsuzluğumuz için bir bahaneydi sadece.

Yerimden kalkıp hızla pencereden geçtim. Aşağı inen merdivenlere yöneldim ve ahırların içinden çıktım. Akşam yemeği saati geçtiği için etrafta hiç kimse kalmamıştı. Önce Quinn'in kulübesinin, sonra da acı gerçekleri öğrendiğim evin yanından geçtim.

Tekrar ormana daldım ve koşarak kuleye ulaştım. Derin nefesler alıp merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Aaron beni, benden daha iyi tanıyordu ve sonuna kadar haklıydı. Bu hayatta her şeyi hızlıca kabul ediyordum. Bu yüzden William'ın sırrını da kabul edecek ve bir rafa kaldıracaktım.

Alice'in odasının bulunduğu kata ulaştığımda on katı çok hızlı bir şekilde çıktığım için nefes nefese kaldım. Kapısına doğru yaklaşırken derin nefesler alarak soluklanmaya çalıştım. İçeriden tanıdık bir ses duyduğumda ister istemez kendimi, kapıya yaklaşip konuşulanları dinlerken buldum.

Alice, "Geri dönmediği her gün için bir çocuk öldürüyor," dedi.

Aaron, "Bu bir şeyi ispatlamaz. Richard zaten her gün çocukları öldürüyor," dedi.

Alice öfkeli bir ses tonuyla, "Victoria'ya net bir mesaj vermek için çocukları meydanlarda, herkesin gözü önünde açıkça öldürmesi bir şeyleri ispatlar, Aaron," dedi. "Bunu ona söylemeliyiz."

Duyduklarım artık beni eskisi kadar şaşırtmazken kapıyı açtım. Masanın etrafında oturan iki kişi de şaşkınlıkla bana bakarken odanın içine girdim. "Kaç çocuk öldü?" diye sorduğumda Aaron ellerini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi.

İkisi de sessiz kalırken odanın ortasına doğru ilerledim. "Benden bir şey saklamanızı istemiyorum. Sakin bir şekilde sizi dinliyorum."

“Sen iyi gözükmüyorsun, Victoria.” Orta yaşlı kadın ricudumu baştan aşağıya süzdü. Dağılmış saçlarım ve hırpalanmış kıyafetlerime inanamayarak bakıyordu.

“Çünkü iyi değilim, Alice. Arkamdan çevirdiğiniz işleri yavaş yavaş öğreniyorum.” Siyah raflı kütüphaneye yaklaşıp kırmızı renkte bir kitabı çektim. Sayfalarını çevirirken cevap veren Alice’i izledim.

“Senin arkandan iş çevirmiyorum, Victoria. İşler gittikçe karmaşık...” derken cümlesini kestim. “Ben artık bir çocuk değilim!” Sesim beklediğimden de yüksek çıkmıştı.

Masaya doğru yürüdüm ve Aaron’ın karşısındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attım. “Alice,” diye fısıldadım. “Gözlerinin içinde saklamaya çalıştığın bir şeyler olduğunu görebiliyorum.”

Sandalyede geriye doğru yaslandım ve elimdeki kitabı inceleyerek, “Bu hayatta herkesin sırları olabileceğini öğrendim. Eminim senin de çok sırrın vardır,” dedim. Kitabın kapağını kapatıp masanın üzerine koydum. “Eğer bana da Aaron’a ettiğin gibi ihanet edersen bugün çalışma alanını ateşe verdiğim gibi seni ve sana dair her şeyi de küle çeviririm.”

Alice ona meydan okumama şaşırırken Aaron gurur dolu bir şekilde izliyordu. Benden beklediği etkileyici performans demek ki buydu. Aaron’ın bakışlarına göz devirip kadına döndüm.

“Kaç çocuk öldü?”

“Altı,” diye fısıldadı.

“Nasıl öldürülüyorlar?” Altdudağımı yaladım. “En ufak detayına kadar her şeyi bilmek istiyorum.”

"Bakiri vavınlandığı günden beri çocukların güçlerini kullanmasını bahane ederek onları halka açık yerlerde idam ediyorlar. Güçlerini kullanmalarına engel olmak için elleri ve ayaklarından zincirlerle bağlanıyorlar."

Tanırlardan sabır dilercesine ellerimi yüzüme yasladım ve burnumdan soludum. Alice, "Önce Vega, sonra Hamal ve en son Sirius olmak üzere sırayla her üç bölgede de çocuklar bu şekilde idam edildi. Sonra tekrar Vega, Hamal ve Sirius'a döndü. Bu şekilde hastalıklı bir sırayla bölgeleri gezmeye devam ediyorlar," diyerek anlatmaya devam etti.

Öfke içimde çığ gibi büyürken bacağıma sallamaya başladım. Aaron'ın bakışlarında da babamı mahvetmek isteyen bir ifade olduğunu görebiliyordum. Ellerimi yumruk yapıp sandalyede geriye doğru yaslanarak Alice'e döndüm.

"Bu işten komutan Alexander görevli. Suçlu olduğunu düşündükleri her çocuğu kendi bölgesinde idam ettiriyor." Abimin, babamın işlerine karıştığını görmek canımı daha çok yakıyordu.

"Benden ne istiyorlar?"

"Eğer seni teslim ederek saraya geri dönmeni sağlarsak suçlu olan çocukları idam etmek yerine hapse atacaktır," dedi. "Amacı Birlik'i ve seni çocuk düşmanı olarak göstermek."

"Tüm bu olanlara halk nasıl tepki veriyor?"

"İdamlar olmadan günler öncesinde halkın kalabalık olduğu yerlerde doğaüstü olaylar gerçekleşiyor ve insanlar zarar görüyor. Ben yıldızların laneti olan hiçbir çocuğun böyle bir şeyi bilerek yapacağını sanmıyorum. Baban, halkı yanına alabilmek için idam kararlarını vermeden önce çocukları suçlu olarak gösteriyor."

Sıkıntıyla, “Onlar sadece birer çocuk,” diye fısıldadım.

“İnsan kendisinde olmayan bir gücün başkasında olmasından korkar.” Alice önünde duran birkaç kâğıdı kenara çekti. “Halk, imparatorun gücünden korkarken yeni bir gücün daha onları korkutmasını istemiyor.”

“Ne zaman teslim oluyorum?” diye sorduğumda Aaron, öfkeyle Alice’e döndü.

“İşte bu yüzden söylemek istemiyordum! Babasına teslim bu ölümünün sona ereceğini sanıyor!”

Gülmeye başladığımda ikisi de şaşkınlıkla bana baktı. Sahte kahkaham odada yankılanırken, “Her zaman doğruları söylemek konusunda ısrarcı olmuşken şimdi neden bunu gizli tutmaya çalışıyorsun?” diye sordum.

Konu William’ın sırrı olduğunda gözünü kırpmadan ortaya döken adam konu başka bir sır olduğunda sessiz kalmak istiyordu. “Bir daha bana sakın kendi işine geldiği gibi davranma!”

“Bu konuda Aaron’a katılıyorum, Victoria. Babana teslim olman hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sen babanın en büyük kozusun ve inan ki o adamın elinde olmak istemezsin.”

Alice’in tüm söylediklerini baştan sona düşünmeye başladım. En yakın zamanda bir plan yaparak savaşın ilk adımını atmamız gerekiyordu.

“Planınız nedir peki?” diye sordum.

“Şu an tek planımız ifşa olan Hamal Birliği’ni saklamak ve burada yaşayan insanları korumak. İlerisi için henüz bir şey düşünmedim.” Alice’in her kelimesinden yorgunluk akıyordu.

“Haritan var mı?” Masasın üzerine doğru bakındım. “İmparatorluğun detaylı bir haritası.”

Bir çekmeceyi açtı ve içinden kahverengi, katlanmış halde bir kâğıt çıkardı. Kâğıdın katlarını açtığı anda ortaya tam istediğim gibi detaylı bir harita çıktı. “İdam edilen çocukların tam olarak hangi kasabada olduğunu biliyor muyuz?” diye sordum.

Alice haritada bir noktaya dokundu. “İlk çocuk burada,” derken Vega bölgesinde bir kasabayı gösterdi.

“Benim için hepsini işaretler misin?” Masanın kenarında duran bir kalemi ona uzattım. Kalemi benden alıp yanındaki duran defterini açtı. Notlarına baktıktan sonra haritada birkaç yeri işaretledi. İşi bittiğinde beklenti dolu bir ifadeyle beni inceledi.

Önce Alice’e sonra Aaron’a bakıp, “Bildiğimiz şeyler bu kadar mı? Kaçırdığınız başka bir şey var mı?” diye sordum.

Alice, “Şimdilik bu kadar,” dediğinde yerimden kalktım. Kadının elindeki haritayı ve kalemi aldım. Onlara arkamı dönüp odadan çıkarken, “Yarın kahvaltıdan sonra acil bir toplantı yapmalıyız,” dedim. “Artık savaş başlamalı!”

Sol elimde haritayı ve kalemi sıkıca tutarak merdivenlerden indiğimde koridorda konuşan iki kişi olduğunu gördüm. Oscar ve William, benim odamın yanında sohbet ediyordu. Merdivenlerin sonunda beni gördüklerinde gözlerini kaçırıp.

Hızlı adımlarla odama doğru ilerlediğimde arkamdan bir kişi daha geliyordu. Odamın kapısına ulaşmak üzereyken Oscar yolumu kesti. “Victoria,” dediğinde ona bakmadan yanından geçmeye çalıştım. Vücuduyla tekrar önüme geçtiğinde sola doğru atıldım.

Kolumdan tuttuğunda öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. “Sakın!” Bana dokunursa canını yakacağımı biliyordum.

Oscar elini kolumdan çekerken, “Özür dilerim,” diye fırladı.

Pişmanlık dolu ifadesini umursamadan yanından geçmek istediğimde tekrar konuştu. “Benim anlatmam doğru olmazdı. William’ın söylemesini bekledim.”

“Önümünden çekil.” Omuzları odamın kapısını göremeyeceğim kadar genişti.

Bir süre daha aynı şekilde bekledik. Üçümüz de hareket-siz bir şekilde duruyorduk. Arkamda duran bir kişi daha olduğunu fark ettiğimde bunun Aaron olduğunu düşündüm. Oscar sonunda pes edip önümden çekildiğinde kapının kolunu tuttum.

“William, seni gerçekten seviyor.” Kapıyı açmak üzereyken söylediği cümleyle sinirlerim altüst oldu. “İşler senin düşündüğün gibi değil.”

Aniden arkama dönüp Oscar’ın çenesine sert bir yumruk geçirdim. Başı geriye savrulurken dengesi bozuldu. Hiç kimse bu hamlemi beklemediği için şaşkınlıkla öne atıldıklarında parmağımı havaya kaldırdım. “Sen bu yumruğu çoktan hak etmiştin,” dediğimde çenesini tutuyordu.

Odamın kapısını açıp içeri girdiğimde koridorda bıraktığım üç adama son kez nefretle baktım. Kapıyı öyle sert kapadım ki sesin çarpma sesinin uzun süre koridorda yankılandığını duydum. Hiçbiri artık bu odadan içeri girmeye bile cesaret edemezdi.

Son günlerde öğrendiğim tüm bilgileri sindirmem için zamana ihtiyacım vardı ama bana o zamanı tanıyacak bir hayatım yoktu. Babam ve abim her gün bir başka çocuk öldürürken ben de ağlayarak zaman öldüremezdim.

Elimdeki haritayı ve kalemi yatağın üzerine bırakıp üstümdeki kıyafetleri çıkardım. Küvetin yanındaki kovalarda duran suyu tek tek küvete döktüm. Çıplak bedenimi küvetin içine sokup suyu yavaş yavaş ısıttım. Sessizlik içinde beklerken bedenimin yumuşamasına izin verdim.

Vücudumu tamamen temizledikten sonra daha iyi hissetmeye başladığımı fark ettim. Sıcak su, ağlamaktan şişen yüzüme ve yaralarımaya iyi gelmişti. Bir havlu bulmak için küçük dolaba ilerlediğimde bana ait olan üniformaları gördüm. Alt raftan havluyu çekip bedenime sardıktan sonra üniformaları yerinden çıkardım. İkisini de yan yana yatağın üzerine bıraktıktan sonra incelemeye başladım.

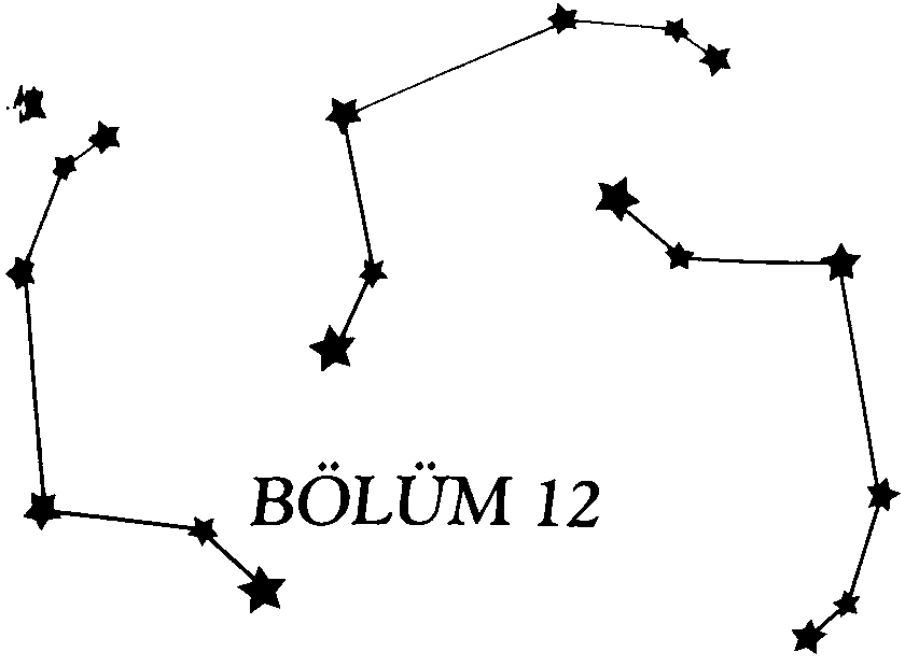
Bir tarafta imparatorluğun askerlerinin giydiği grili siyahlı üniforma vardı. Diğer taraftaysa Birlik'e ait siyah ve altın sarısı işlemeli üniforma duruyordu. Kumaşların üstüne adım ve onun altına da ait oldukları yerin sembolü işlenmişti.

Sirius ve Hamal'ın amblemlerine göz devirip siyah olan üniformayı aldım. Birlik'in sembolünün işlendiği dikişlere dişlerimi geçirip iplikleri tek tek söktüm. İnce ipler kolaylıkla koptular ve yerlerinde neredeyse görünmeyecek şekilde minik siyah delikler bıraktılar. Üniformayı havaya kaldırıp uzaktan bakmaya çalıştığımda deliklerin gözükmediğini fark ettim.

Baştan sona siyah olan üniformanın üstünde sadece ismim kalmıştı. Altın sarısı iplerle *Victoria Sirius* yazıyordu. Parmaklarımı isminin üzerinde gezdirip soy ismimi düşündüm. Babamdan bana kalan kötü bir miras gibi gözükse de soy ismimi seviyordum. Bir imparator, ülkesini kötü yönettiği için onunla aynı soy ismini taşıyan herkesin lekelenmesini

doğru bulmuyordum. Çok gururlu bir şekilde olmasa da soy ismimi taşımaya devam edecektim. Bundan böyle üniformamda sadece *Victoria Sirius* yazacaktı.

Bedenimi hızlıca kurutup üstüme üniformayı geçirdim. Kirli kıyafetlerimi ve Sirius üniformasını dolaba tıktırdım. Yatağın üstünde sadece harita ve kalem kaldığında uzanıp savaşa dair neler yapabileceğimizi düşünmeye başladım. Önümde plan yapmak için uzun bir gece vardı. Öldürülen çocukların olduğu bölgeleri zihnimde tek tek döndürmeye başlayıp babamın planını anlamaya çalıştım.

BÖLÜM 12

Tüm gece bir plan hazırladıktan sonra güneş ışıklarını gördüğüm ilk anda botlarımı ayağıma geçirdim ve sonra da üniformamın üstüne Aaron'ın hediye ettiği pelerinimi giydim. Saçlarımı tarayıp tepeden bir at kuyruğu yaptım. Son olarak, belimdeki kemere haritayı sıkıktırdım. Kendimi daha iyi hissederek kulenin zemin katına indim.

Mutfağa girdiğimde masalarda oturan hiç kimsenin olmadığını görerek şaşırdım. Sanırım çok erken uyanmıştım. Kahvaltı hazırlığı yapan bir çalışandan biraz ekmek alıp dışarı çıktım. Çalışma alanına doğru tempolu bir şekilde koştum. Dün ateşler içinde bırakmış olduğum çalışma alanı bugün daha iyi görünüyordu. Toprağa hükmeden kişilerin yıkılan ağaçları ve yanmış toprağı iyileştirmek için ellerinden geleni yapmış olduklarını fark ettim.

Ben her şeyi yok ederken onlar yeniden inşa ediyorlardı.

Pelerinimi ve belimde duran haritayı çıkarıp elimdeki ekmekle beraber bir ağacın altına bıraktım. Çalışma alanında, gün doğumunu izleyerek antrenman yapmaya başladım. Birkaç saat sonunda ter içinde kaldığımda, bunun içimdeki gerginliği biraz olsun azaltmış olduğunu düşünüyordum.

Koşmaktan karıncalanan bacaklarıma masaj yaparak yerde otururken güneşi izledim. Saatin tam olarak kaç olduğunu bilmesem de güneşin tepeye doğru yükseldiğini gördüğüm için yerimden kalktım. Pelerinimi üzerime geçirip elimde harita ve ekmekle yola koyuldum. Terim soğumaya başlamışken toplantının yapılacağı evden içeri girdim.

Evin boş olduğunu gördüğümde toplantı için erken geldiğimi anladım. Haritayı masanın üzerine atıp kendime bir kahve yapmak için masanın yanına ilerledim. Yerde duran kırmızı lekeler dikkatimi çektiğinde attığım adımlar yarım kaldı. Birkaç adım ötemde, zemine bulaşmış kan lekelerine baktım. Bana aitlerdi. İhaneti öğrendiğimde vücudumdan akmışlardı ve bana her şeyi tekrardan hatırlatmak istercesine acımasız bir şekilde karşımda duruyorlardı.

Zeminden gözlerimi ayırmadan acılarıma baktım. William'ın kraliyet ailesinden geldiğini, bir prens olduğunu ve benden nefret ettiğini düşünerek yerde kıvranan bedenimi hatırladım. Gözyaşları ve kan birbirine karışmıştı. Kendi kanımı, yine kendi gözyaşlarımla yıkamıştım. Şimdi de bir ressamın attığı acımasız fırça darbeleri gibi silik bir anı olarak duruyorlardı.

Beni yıkan her acının üstüne basıyormuşum gibi kendi kanımın ve dün orada yatan vücudumun imgesinin üstüne bastım. Botlarımla tam o noktayı ezip geçtikten sonra başımı

yukarıya doğru kaldırdım. Bundan sonra geriye bakmayacak, başımı öne eğmeyecektim.

Köşede duran tezgâhta kendime bir kahve yaptım. Menkar Adaları'nda içtiğim tatlı kahvelerin aksine daha sert bir tadı olan kahveden bir yudum aldım. Elimde sıkıca tuttuğum ekmekten de bir ısırık alırken yanımdaki duvarda asılı duran çizime döndüm.

İç içe geçen Young Taşı'nın parçalarını bir arada görebileceğim bir gün gelecek miydi, merak ediyordum. Taşa dair hiçbir bilğim yoktu. Nerede ve nasıl bulacağımı bile bilmiyordum. Benden saklanan gerçekleri öğrenmek ve onlar için ağlamakla o kadar meşguldüm ki başka hiçbir şey için çabalamıyordum. Planımı Birlik'e anlattıktan sonra ilk işim bu taş hakkında daha fazla bilgi edinmek olacaktı. Belki de kadim büyücülerden bir şeyler öğrenebilirdim.

Sarayda saklanan taşı da elimden kaçırdığım için kendime çok kızgındım. Önceden elimde sadece tek bir bilinmezlik vardı. Şimdi iki parçayı da bulmak için çabalamam gerekecekti. Taşın iki parçasını birleştirdikten sonra bahsettikleri kehanetin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bile bilmiyordum. Belki de daha büyük bir lanet ortaya çıkacaktı. Belki de tanrılar bizi daha da kötü bir şekilde cezalandıracaktı. Ya da belki, ortadan kalkmasını istediğimiz bu güçler bizi daha güçlü yapacaktı.

Taşın ne zaman ortadan ikiye bölünmüş olduğunu merak ettim. Eğer taş bir araya geldiğinde lanet ortadan kalkıyorsa henüz tek parça haldeyken de bu lanet var mıydı? Taşı kim bu şekilde iki parçaya ayırdı ve bunu yaparken amacı neydi? Belki de güçlerimiz tanrılardan değil de bu taştan gelmişti. Bir kadim büyücü bu taşı lanetlemişti ve parçaları bir araya

getirilmediği sürece de bu lanet ortadan kalkmayacaktı. O kadar çok bilinmezlik ve lanet hakkında kulaktan kulağa doluşan o kadar çok efsane vardı ki hangisinin gerçek olduğunu çözemiyordum. Tek bildiğim şey, hiçbir gerçeği yaşamadan keşfedemeyecek olmamdı.

Elimdeki ekmeği bitirip kahve bardağını da tezgâha bıraktığım sırada kapıdan içeri biri girdi. Başımı o yöne çevirdiğimde Adelina'yla göz göze geldim.

“Herkes burada sanıyordum.”

“Birazdan gelirler,” dediğimde yavaş yavaş içeri girdi ve beni baştan aşağıya süzdü.

“Çok iyi görünüyorsun,” dediğinde gülümsedim.

“Teşekkür ederim, Adelina.” Dizlerimi kırıp eğildim. “Sizlere layık olabilmiş miyim?”

“Tek bir gecede iyi toparlanmışsın ama biraz daha çabalaman gerek,” dediğinde kakhaha attım. Hep benden nefret ettiği için benimle uğraştığını düşünürdüm ama artık benimle uğraşmayı sevdiğini anlayabiliyordum.

Adelina yanıma doğru gelip kendine kahve yaparken kapı tekrar açıldı. Bu kez, Diana, Oscar ve Simon içeri girdi. Gözlerimi hiç ayırmadan Oscar'a baktım. Çenesinin kenarında oluşan morluğa gülümsediğimde aynı şekilde karşılık verip, “Sanat eserinden memnunmuş gibi görünüyorsun,” dedi.

“Bana yaptığın onca şeye say.”

Masanın kenarından geçip bir sandalyeyi tuttu. Tam önünde duran zemine baktığında yerde gördüğü kan dikkatini dağıttı. İkimiz aynı noktaya baktığımızda bakışlarını hüznle bana çevirdi. “Daha fazlasını bile hak ediyorum,” dedikten sonra sandalyeyi çekti ve yerine oturdu.

Diana yanıma yaklaştı ve elini omzuma koydu. "Rose ve Oscar'la ilgilenmekten senin yanına hiç gelemedim. İyi misin?"

"Hiç olmadığım kadar," diye özgüvenle cevap verdiğimde beni tereddütle inceledi. "Lütfen bana bu şekilde bakma."

"Nasıl?" Gözlerinde görmek istemediğim bir duygu vardı. "Telaşlı gözlerle."

"Arkadaşlar birbirleri için endişelenirler." Diana, beni sevdiğini hissettiğim nadir insanlardan biriydi. Duygularını saklamaya çalışmıyor ve hepsini olduğu gibi ortaya koyuyordu.

"Rose nasıl?" diyerek konuyu değiştirdim.

Diana, Rose'un ismini duyunca gülümsedi. "Beklediğimden çok daha iyi. Sürekli seni sorup duruyor. Bir ara onun yanına uğramalısın. Aaron sık sık yanına gidiyor ama sen orada yoksun."

"Sadece iki üç gün oldu," dediğimde Oscar bana doğru döndü.

"Kardeşimin benden çok sizi görmek istemesi canımı sıkıyor değil. Biraz uzak durmanız bence de iyi. Siz olmadığınızda ben de onunla yakınlaşma fırsatı bulabiliyorum."

"Doğru olan bu. Sen onun abisisin." William'ın sırtını benden sakladığı için Oscar'a kızgın olsam da onu seviyordum. Kardeşine kavuştuğundan beri gözlerinin içinde gerçek bir mutluluk vardı.

Oscar'la Rose hakkında sohbet ettiğimiz sırada içeri William, Gale, Claire ve Zoey girdi. William'ın gözleri tek odalı evin içinde gezindikten sonra beni buldu. Beni baştan aşağıya süzerek yeni tarzımı inceledi. O sırada Zoey hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Nasılsın?" dediğinde gözlerimi devirdim.

"Lütfen! Hepiniz sırayla bunu sorup durmayın. Ben çok iyiyim." Kendimi savunmak istercesine ellerimi havada kaldırdım.

Zoey kıyafetimi inceleyip, "Üniforman..." diye fısıldadı. Pelerinimi biraz geriye çekip Zoey'ye göz kırptım. "Biraz değiştirdim. Nasıl olmuş?"

"Kendine özgü," dedikten sonra beğeniyle gülümsedi.

Kapı tekrardan açıldı ve içeri Alice ile Aaron girdi. İkisini son günlerde sürekli yan yana görüyor olmak canımı sıkırsa da bu konunun üzerinde çok durmadım. Alice, "Yıldızlı sabahlar!" dedikten sonra herkese başıyla selam verdi.

Herkes yerine geçerken ben de masanın kenarından ilerleyip kendi sandalyemin olduğu tarafa yöneldim. Hepsi sandalyelerine oturmuştu ama Aaron ve ben ayakta duruyorduk. Aaron geçen gün yaslandığı pencereye aynı şekilde yaslanmıştı ve ilgiyle beni inceliyordu.

Önümdeki haritayı açarken, "Alice, izinle," dedim. Alice bir elini havaya kaldırıp kibar bir şekilde, "Senin toplantın," diye cevapladı.

Haritayı açtıktan sonra masanın üzerine yerleştirdim. Masanın kenarında duran bir kalemi alıp sırtımı dikleştirdim ve tok bir sesle konuşmaya başladım.

"Hepiniz bu konudan haberdar mısınız, bilmiyorum. Bu yüzden kısa bir özet geçeceğim. Babam, Birlik'i ve beni kötü göstermek amacıyla çocukları idam etmeye başladı." Alice ve Aaron dışında herkes şaşkınlıkla baktığında bu durumu sadece üçümüzün bildiğini anladım.

"Babam, ben ona teslim olmadığım sürece çocukları halka açık yerlerde idam edeceğini açıkladı. Dün birileri ısrarla bu gerçekleri benden gizlemek istese de ben her şeyi

öğrendim.” Aaron’a kötü bir bakış attıktan sonra tekrar Birlik’in askerlerine baktım.

“Her gün, önce idamın olacağı kasabalarda doğaüstü olaylar yaşanıyor ve sonra da babam çocukların halka saldırdığını söyleyerek onları idam ediyor. İlk idam ettiği çocuk Vega’da yaşıyordu.” William’la göz göze geldim. Onun sayesinde artık Vega’ya eskisi gibi bakamayacaktım.

“Dün gece bir plan yaptım.” Masanın üzerine eğildim. Haritada Vega’nın olduğu kısmı gösterdim. “Bir idam daha gerçekleşmeden önce idamın olacağı yere gideceğiz ve çocukların öldürülmesine engel olacağız,” dedim.

Alice tek kaşını kaldırdığında Oscar, “Nasıl?” diye sordu.

“Babam bir güç delisi. Şu ana kadar her bölgenin en güçlü iki kasabasını seçip bunları yapmış. Tek amacı güçlü insanları kendi tarafına çekmek.” Vega’da duran iki kasabayı gösterdim. “Vega’da eskisi gibi olmasa da diğerlerine göre daha zengin olan sadece beş kasaba var. Babam ilk iki idamını bu beş kasabadan ikisinde gerçekleştirdi.”

Hamal ve Sirius’taki bölgeleri de tek tek gösterdim. “Bu kasabalar da aynı şekilde kendi bölgelerinin en güçlü yerleri. Bir sonraki adımını da geriye kalan güçlü kasabalardan birini seçerek atacaktır.”

“İdamlar için bir sıra izliyor. Önce Vega, sonra Hamal ve en sonda da Sirius’a giderek döngüsel bir yol çiziyor. Vega’ya her zaman Sirius’tan sonra saldırıyor. Biz de Sirius’a saldırdığı günü öğrendiğimiz an yola çıkıp Vega’ya gideceğiz.”

“Hangi kasabaya gideceğimizi nasıl bileceğiz peki?” Soruyu soran Zoey’ye baktım.

“Bir sonraki kasabanın Broken olacağından eminim. Hem önceki iki kasabanın çok yakınında hem de Vega’nın

en güçlü beş kasabasından biri. Biz de doğrudan Broken'a gideceğiz ve Sirius askerlerinin yoğunluğuna göre babamın orayı seçip seçmediğini anlayacağız.”

Kalemi haritanın üzerinde başka bir bölgeye doğru ilerlettim. “Eğer Broken’da değillerse Reckless ya da Build bölgesinde olacaktırlar. Bunlardan birinde doğaüstü bir şeyler olursa biz de hangisine gitmemiz gerektiğini rahatlıkla anlayacağız. Atlarla doğru yere ulaşmamız da en fazla birkaç saatimizi alır.”

“İdamın yapılacağı yere bir şekilde gitmeyi başarsak bile orada ne yapacağız ki?” Sorunun kimden geldiğini umursamadan hızla cevap verdim.

“Savaşacağız!”

Alice şaşkınlıkla bana bakarken, “Öncelikli amacımız bu değil,” dedi.

“Öncelikli amacın çocukları kurtarmak ama ülkede çocuklar ölmeye devam ediyor, Alice. Hamal Birliği çoktan ifşa oldu. Bütün bu koruma büyülerinize rağmen babamın sizi bulması da artık an meselesi. Onların sizi burada gafil avlamalarını beklemektense sizin onlara gidip ilk hamleyi yapmanız çok büyük bir avantaj olur.”

William konuşmak için ağzını açtığı anda ne soracağını bilmeme rağmen dinledim. “Savaşacağız ama nasıl? Hamlemiz, amacımız ne olacak?”

“İdam edilecek çocukları kurtaracağız ve karşımıza çıkan her imparatorluk askerini öldüreceğiz. Bu şekilde de halka açık bir mesaj vereceğiz: Çocukları öldüren biz değiliz, biz onları kurtarmaya çalışıyoruz.”

“Bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum,” diyen Adeline’ya döndüm.

“Ama ben beklemekten ve sürekli ağlamaktan çok sıkıldım. Elimizde bu kadar büyük bir güç varken ilk adımı atmamak aptallık olur. Babam her geçen gün savaş için hazırlanıyor. Göktaşlarından eldivenler ve zincirler yaptırmış. Şimdiyse askerlerinin silahlarına bile göktaşları yerleştiriyor. Düşmanımızın daha fazla güçlenmesini beklemeden ilk darbeyi indirmeliyiz.”

Alice, “Bu plan üzerinde çalışmamız gerekiyor. Kimseyi tehlikeye atamam,” dedi.

“Farkında değilsin ama herkes zaten büyük bir tehlikenin içinde, Alice. Artık kendimizi bu tehlikeden çıkarmamız gerekiyor. Babamın hedef aldığı her bölgeye tek tek saldırıp ona öldürücü darbeler indirmeliyiz. Savaş zaten başladı.” Ellerimi havaya kaldırıp derin bir nefes aldım. “Son yüz yıldır özel güçlü çocuklardan ya da halktan birilerinin ölmediği herhangi bir zaman hatırlıyor musun? Ama saraya ve askerlerine hiçbir zaman bir şey olmuyor. Onların dışarıdan gözüktüğü kadar güçlü olmadığını, bizim darbemizle sarsılabileceklerini halka göstermemiz gerekiyor.”

“Eğer babamın amacı şov yapmaksa biz de kendi şovumuzu yapalım. İnsanlar babamın bu oyunlarına aldanıp çocukların idam edilmesine ses çıkarmıyor. Hepsi birer sürü hayvanı gibi onun peşinden gidiyor. Eğer onlara inanabilecekleri başka bir şey verirsek bazıları da bizim peşimizden gelmeye başlayacaktır. Halkın desteğini almadan ilerlemeyiz.”

Zoey, “Baban idam günü orada oluyor mu?” diye sordu.

“Hayır.” Bakışlarımı utançla kaçırdım. “İdamlarla Komutan Alexander ilgileniyor.” ‘Abim Alexander’ değil, ‘Komutan Alexander’ demiştim. İdamların olduğu bölgeye gidip

onunla yüzleşmek istiyordum. Ne yaptığını kendi gözlerimle görmeliydim.

William, “Bu fikri çok sevdim,” dediğinde Oscar, “Ben de destekliyorum,” diye ekledi. “Her gün antrenman yapıp hem fiziksel olarak sağlamlaşıp hem de özel güçlerimizi geliştirirken hâlâ burada hiçbir şey yapmadan oturmamız çok anlamsız. Alexander ve askerlerine ne kadar güçlü olduğumuzu göstermeliyiz.”

Adelina, “Her geçen gün zaman kaybediyoruz. Bugüne kadar çok fazla çocuk öldü. Bizden birini daha kaybetmek istemiyorum,” dedi.

Alice, düşüncelere dalmış bir şekilde söylenenleri dinliyordu. Aklında bir başka plan olup olmadığını anlamak istercesine gözlerimi ondan ayırmadım. Benim yaptığım plan dışında başka bir plan yapıp bana ihanet etmeye kalkarsa onu da öldürürdüm.

Uyarıcı bir ses tonuyla, “Sizlere şimdilik güveniyorum,” dedim. Alice bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam ettim. “Sizlere güveniyorum ama bana ihanet ederseniz kim olduğunuza bakmadan intikamımı alırım. Karşımda bu kadar çok düşman varken yanımdaki insanların ihanetine tahammül edecek vaktim yok.”

Simon şaşkınlıkla, “Biz öyle bir şey yapmayız,” dediğinde tek kaşımı kaldırdım.

“Emin misin?” Sorum bir yumruk darbesi gibi masanın ortasına çarptı.

Simon, “Ne demek istiyorsun?” diye cevapladığında Alice’e doğru elimi uzattım. “Bence bunu Alice açıklamalı.”

Herkes Alice’e doğru yavaşça dönerken gözlerim Aaron’a kaydı. Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle beni

ırlıyordu. Gözlerimi devirdiğimde dudaklarının arasından minik bir kahkaha çıktı. Onu böylesine savunuyor olmamdan keşif alıyordu.

Alice, "Victoria, Aaron'la olan anlaşmamdan bahsediyor," diye açıklamaya başladı. "Aaron'ı bir süredir tanıyorum. Gücünden ve yapabildiklerinden haberim vardı ama nerede olduğunu benden her zaman gizliyordu. Quinn'le iletişim halinde oldukları için kadim büyücüden onun hakkında bilgiler alıyordum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Bir gün Aaron, Quinn'den haber gönderip Victoria'yı kaçırma planını anlattı."

Adelina, "Ama o planı sen yapmıştın," dediğinde Aaron gülümsedi.

"Aaron, Victoria'yı saraydan kurtarmak istiyordu. Prensesi kurtarmamızın karşılığında bizi koruyacak ve diğer çocukları da bize teslim edecekti."

Oscar, "Ne?" diye fısıldadığında Diana şaşkınlıkla Aaron'a döndü.

Çocukluk arkadaşım, "Sizi kurtardım, Alice," dedi. "Sizi saraydaki askerlerden defalarca kez korudum ama sen Victoria'yı bana vermedin."

"Victoria'nın elimizde olması çok büyük bir güçtü. Ateşe hükmeden iki kişinin yan yana gelmesini istemedim. Victoria'yı kaçırmamıza Aaron yardım etti ama ben Victoria'yı ona teslim etmeyerek Birlik'e getirdim."

Adelina, Aaron'a dönüp, "Alice'e güvenip hâlâ burada olman inanılmaz," dedi.

"Ben kendimden başka hiç kimseye güvenmem." Aaron, balrengi gözlerini Adelina'ya çevirdi. "Buraya Victoria için geldim. Siz ve küçük Birlik'iniz umurumda bile değil."

William, "Bize neden yalan söyledin?" diye Alice'e sorduk-
ğunda başımı öne eğip gülümsedim.

Sen bana neden yalan söyledin, William?

"Quinn'e vermiş olduğum bir söz vardı. Aaron'ın varlığını
bile gizli tutacaktım. Bu yüzden plana onun da dahil oldu-
ğunu sizlere söylemedim." Elinde tuttuğu kalemi masanın
üzerine bıraktı. "Victoria'yı yanına alan ilk kişi Aaron olsay-
dı onu bir daha hiçbir yerde bulamazdık. Prensesin bizim
varlığımızdan haberdar olması ve savaşı başlatması yanımız-
da durması gerekiyordu."

"Beni kullandın," diye fısıldadım.

"Seni kullanmadım, Victoria." Başını sağa sola salladı.
"Sana bu ülkenin gerçeklerini gösterdim. Aaron kendi gü-
cünün büyüklüğüne rağmen saklanmayı seçiyor. Savaşmak
umurunda bile değil. Eğer seni de yanına alsaydı, sen bu
dünyanın gerçeklerinden haberin bile olmadan saklanarak
yaşamaya devam edecektin."

"İkiniz de acımasısınız," dediğimde Aaron şaşırırken
Alice tepkisiz kaldı. "Bir seçim şansı bile vermeden beni sava-
şın ortasına attınız. Savaşmakla saklanmak arasındaki tercihi-
mi en başında kendim yapmalıyım!"

Alice acımasız bir ses tonuyla, "Eğer en başında sana bu
seçim verilseydi babanın yanına dönmek isterdin. Çünkü
gerçeklere dair hiçbir şey bilmeyen sıradan bir genç kızdın,"
dedikten sonra eliyle bedenimi gösterdi. "Seni kaçırdığımız
ilk günle şu anki duruşun arasındaki farkı göremiyor musun?
Artık ülkesini korumak için savaşmak isteyen gerçek bir vâ-
rissin."

Söylediklerinde haklı olmasına rağmen geri adım atma-
dım. "Bu senin Aaron'a ihanet ettiğin gerçeğini değiştirmiyor

ya da yaptıklarını haklı çıkarmıyor. Sen ona verdiğin sözü tutmadın!” Bana cevap vermek için ağzını açtığında susması için elimi havaya kaldırdım. “Artık geçmiş umurumda değil! Bundan sonra bana da ihanet etmeye kalkarsan gözümü bile kırpmadan öldürürüm seni!”

“Beni açık açık tehdit ederken senin tarafında olmamı nasıl isteyebilirsin?” Alice inanamayan gözlerle beni inceliyordu.

“Sadece iki taraf var, Alice. Ya babamın tarafında olursun ya da benim. Hangisini seçeceğini ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Bu yüzden seni uyarıyorum. Birlikte çıktığımız ve yan yana yürüdüğümüz bu yolun sonuna ulaştığımızda bıçağını benim sırtıma geçirmeye kalkarsa seni buna pişman ederim!”

Alice, “Ben sana nasıl güveneceğim, peki?” diye sordu.

“Yerinde olsam ben de kendi babasını öldürecek bir kıza güvenmezdim.” Göz kırpıp gülümserken, “Tıpkı benim de sana güvenmeyeceğim gibi,” dedim. Ona sadece şimdilik güven duyuyordum. Babamdan intikamımı aldıktan sonra gözlerimi dikeceğim ilk kişi Alice olacaktı. Çünkü o, her planının içinde başka bir plan kuracak ve insanları kendi çıkarları için kullanabilecek kadar zeki bir kadındı.

Onu hafife alırsam hata yapardım.

Herkes sessizliğe gömüldüğünde derin bir nefes aldım. “Planı düşünmeniz için size zaman tanıyacağım,” dedikten sonra evden çıktım. Başım beklediğimden daha çok ağrıyordu. Evin camından beni göremeyecekleri kadar uzaklaştıktan sonra arkamda bıraktığım düşünceli yüzleri unutmaya çalışarak şakaklarımı ovdum.

“Victoria.”

Adımı söyleyen sese doğru döndüğümde karşımda William'ı buldum. Yeşil gözleri pişmanlıkla beni inceliyordu. “Konuşabilir miyiz?” diye sorduğunda yürütmeye başladım. Ondan bir an önce uzaklaşmalıyım.

Tek bir bakış, tek bir kelimesi bile beni mahvedebilecek güç teydi.

Kolumdan tutup beni kendine doğru çevirdiğinde sık ağaçların arasında birbirimize baktık. Elimden geldiğince öfkeli bir ifade takınmaya çalışsam da onun gözlerini görmek beni yıkıma sürüklüyordu. Ona karşı böyle bir zaafım olduğunu fark etmesini istemiyordum.

Dişlerimin arasından, “Kolumu bırak,” dedim. Sesim tahmin ettiğim kadar sert çıkmadığında içimden lanetler okudum.

“Bana bir düşman gibi davranarak canımı yaktığını görmüyor musun?”

Sen bana yalan söylediğinde canımı nasıl yaktığını gördün mü?

“Düşmanım değil misin?” Kolumu sert bir şekilde çekip öfkeyle ona döndüm. “Babam senin ailenin katili olmuşken sen bana âşık mısın? Sen...” O an yaşadığım farkındalıkla geriye doğru bir adım attım. “Sen, annenin katili olan adamın kızına, annenin atını hediye edebilecek kadar alçak bir adamsın!”

William'ın gözlerinin içindeki duygu pişmanlıktan öfkeye döndü. “Ya da annemin katili olan adamın kızına, annemin atını hediye edecek kadar âşık bir adamımdır!” Ellerini yumruk yaparak üstüme yürüdü. “Gözlerine her baktığımda ailemin kanını görmeme rağmen o gözlere âşık olacak kadar aptal bir adamımdır!”

Aramızdaki boşluğa doğru ellerimi kaldırıp onu alkışlamaya başladım. “Âşık rolü yaparak intikam almak mı?”

Ellerimi birbirine o kadar sert vuruyordum ki canım yanıyordu. "Sen bana sarıldın! Beni öptün!" Alkışlamayı bırakıp ellerimi onun göğsüne koyup ittim. "Beni gerçekten sevdiğini sanmıştım! Herkes bana sırtını dönerken sen her şeye rağmen bana âşıkısın sanmıştım!"

"Çünkü her şeye rağmen sana âşığım!" William'ın gözünden bir damla yaş aktı. Ellerini saçlarından öfkeyle geçirip bakışlarını benden kaçırdı. "Sana, ailemin intikamını unutacak kadar âşığım!"

"Sen bana yalan söyledin." Gözlerim dolmasına rağmen tek bir damla yaş bile ak mıyordu. "Ben sana kendimden bile çok güveniyordum. Her kötülükten kaçıp senin kollarına sığınuyordum." Ondan biraz daha uzaklaştım. "Ama yalanlardan kaçarken en büyük yalana sarıldığımın farkında bile değilmişim."

Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığında konuşmasına izin vermedim. Gözünden akan yaşlara kanmak üzereydim ve bu canımı çok sıkıyordu. Ruhum ona doğru çekilirken bedenim olduğu yerde kalmak için direniyordu.

"Babam kalbi olmayan insanların daha uzun yaşayacağını söylerdi. Eminim sen de sonsuza dek yaşarsın."

Son sözümü söyleyip arkamı döndüm ve hızlıca ormanın içinden geçtim. Ne ben arkama baktım ne de o peşimden geldi. Yaşlar gözpınarlarımdan akmak üzere beklerken ağlamamak için kendimi sıkmaya devam ediyordum.

Kalbimde büyük bir yıkım gerçekleşmiş ve ruhum o yıkımın altında kalmıştı. Hiç kimsenin beni o enkazın içinden çıkarmasını istemiyordum. Tek istediğim, o enkazın içinde boğulup ölmekti.

Her bir adımımla âdeta toprağı delip geçerken en sonunda çalışma alanına ulaştım. Nehrin kıyısında toprağın kuru

kısmını bulup kendimi bıraktım. Yaşlar gözümde akmak için yeniden baskı yaptığında başımı sıcak gökyüzüne kaldırdım.

Bedenimi ısıtan güneş iyi hissetmemi sağlıyordu. Herkesi yakıp kavuran alevlerimi, damarımda gezen bu öfkeyi seviyordum. Her fırsatta canımın yanması içten içe hoşuma gidiyor gibiydi. Artık kendimden kaçmak yerine yavaş yavaş kendimi tanımaya başlamıştım.

“Kırgınlığını tüm dünyaya gösterip birilerinin seni kurtarmasını mı bekleyeceksin yoksa artık kendin için bir şeyler mi yapacaksın?”

Aaron arkamdan yaklaşıp aramızda belli bir mesafe bırakarak yanımda oturdu. Geçtiğimiz günlerde Gül Sahili’nde yaptığımız konuşmayı anımsatan bir an yaşıyorduk. Bu sefer karşımda bir deniz yerine bir nehir vardı.

“Birilerinin beni kurtarmasını bekleyeceğim.”

Her fırsatta çocukları kurtaracağımı söylüyor ama daha kendimi kurtarmayı bile başaramıyordum.

“Birilerinin seni kurtarmasını beklemeyi bırakıp kendin için bir şeyler yapmak zorundasın.”

“Ben ne yapmam gerektiğini...” Acı dolu bir tebessümle cümlemi yarım bıraktım. “Kendimi tanımıyorum. Bugüne kadar hep başkalarının söylediklerine göre bir hayat yaşadım. Hayatımda hiç gerçekten bir seçim yapmadım. İnsanlar beni nereye çektiyse o tarafa savruldu.”

Ben bir hiçtim. Geçmiş, geleceği, hedefleri, hayalleri, istekleri, ihtiyaçları olmayan bir hiç...

Güçlü bir şekilde, “Artık kendi seçimlerini yapabilirsin,” dediğinde ona doğru gözlerimi devirdim.

“İyi ve kötüyü bile ayırt edemezken nasıl bir seçim yapacağım? Çoğu zaman gerçekle yalanı birbirinden ayırmak bile benim için çok zor.”

Elimde gerçekleri söyleyenlerin bir listesi yoktu ama yalanların ve bu yalanları söyleyenlerin listesi çok uzundu. William. Babam. William. Abim. William. Alice. *William...*

“Hislerinle.”

“Ben artık hiçbir şey hissetmiyorum, Aaron.” Sakinliğimi bir kenara bırakıp öfkeyle ona döndüm. “Hiçbir şey! İçimde kocaman bir boşluk var. Kendimi, kendi yarattığım boşluğun içinde kaybediyorum.”

Canım yanıyordu ve acılarımı nasıl dindireceğimi bilmediğim için bundan keyif almayı öğrenmiştim.

“Savaşmak için birçok sebebin var.”

Ne için savaşmak? Bu ülke için mi, yanan kalbim için mi?

Burnumdan soluyarak, “Evet var! Peki sonra ne olacak?” diye üstüne gittim.

“Sen ne istersen.” Benim aksime Aaron çok sakindi. Beni anladığını gösterircesine gözlerimin içine bakıyordu. Bana en son bu şekilde bakan adamın ihaneti kalbimi paramparça etmişti.

“Ne istediğimi bilmiyorum.” Herkes her şeyi çok iyi bilirken şüpheler içinde kıvranan tek insan bendim.

“Öğreneceksin,” dediğinde, “Nasıl?” diye sordum.

“Savaşırken.” Aaron’ın cevabını duyduğumda önüme döndüm ve nehirde akıp giden suyu izledim. Her koşulda savaşacaktım çünkü ölmekten korkmuyordum.

“Ya sonrası olmazsa, Aaron? Ya kaybedersen?”

“Kaybetmeyeceksin.” Kendinden bu kadar emin konuşmasına tahammül edemiyordum. Her hücrem öfkeyle ayaklanıp isyan etmeye başlamasına rağmen sakince, “Kaybedebilirim,” dedim.

Aaron sert bir sesle, “Ben yanıdayken hiçbir zaman kaybetmeyeceksin,” diye cevapladı.

“Sen yenilmez değilsin.” Başımı ona çevirdiğimde gözle-
rinden alevler çıkıyordu.

“Öyleyim.” Bana doğru yaklaşıp meydan okuduğunda öf-
keyle bağırdım.

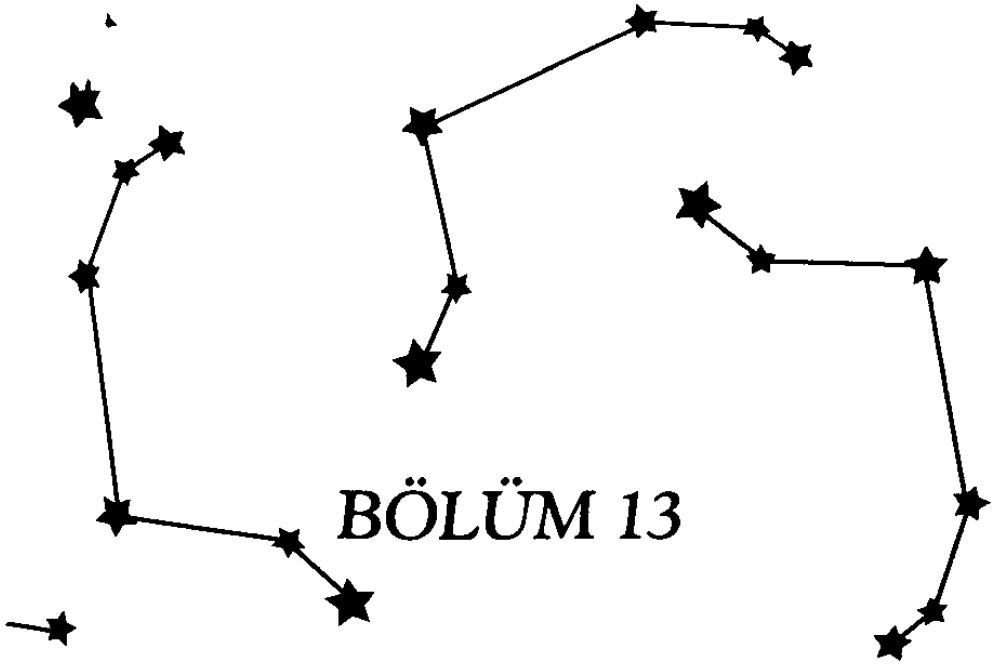
“Değilsin!”

Tek bir saniyede aramızdaki tüm mesafeyi kapatıp karşı-
ma dikildi. “Ben bugüne kadar sadece seninle olan anılarıma
tutunarak hayatta kaldım.” Bakışlarımı ondan kaçırdığımda
çenemden tutup yüzümü kendisine çevirdi. “Seninle kurdu-
ğum hayallere inanarak ölümlerden oluşan bir adada silbaştan
bir hayat yarattım!”

Öfkesi hızla sönerken alnını alnıma yasladı. Nefesim
onun dudaklarına çarparak bana geri dönüyordu. Birkaç ne-
fes sonra, “Sen olmadan bile bu kadar şey başarmışken sen
yanımdayken nasıl kaybedebilirim?” diye fısıldadı.

Gözlerini kapattığında kollarımı onun boynuna doladım.
Bedenine sıkıca sarılarak kokusunu içime çektim. Bu savaş-
tan onunla birlikte sağ çıkabileceğimi hissediyordum. İkimiz
bir arada olduğumuzda, onun Menkar Adaları’nda kurdu-
ğu yaşamı tüm ülkeye yayabilecek kadar güçlü olabilirdik.
Onun her koşulda yanımda olacağını bilerek adımlarımı
daha sağlam atabilecektim.

“İyi ki varsın!” dediğimde boynuma bir öpücük kondur-
du ve “İyi ki! İyi ki yanımdayım,” diye karşılık verdi.

BÖLÜM 13

Rose'un kahkaha sesleri ormanın içinde yankılanırken ben de küçük kızın peşinden koşuyordum. Kahvaltımız bittiğinde onunla vakit geçirmek istemiştım ve Rose, onu yakalayamayacağımı söyleyerek kaçmaya başlamıştı.

Onun bu oyunu biraz daha sürdürmesine izin vermek için çok hızlı hareket etmiyordum. Ormanın içinde Rose'u görmek gittikçe zorlaşırken dar gelen üniformam da bana engel olduğu için aramızdaki mesafe iyice açıldı. Son zamanlarda sağlıklı beslendiğim ve sarayda beni her zaman güçsüz düşüren o ilaçlardan içmediğim için biraz kilo almıştım.

Ben en sonunda ağaçların arasından çıktığımda Rose, kadim büyüünün kulübesinin yanında durup bana el salladı. "Seni geçeceğim!" diye bağırdıktan sonra tekrar koşmaya başladı.

Tüm dikkatimi küçük kıza verip hızımı arttırdım ve önüme gelen dalları kenara çekerek yeniden ormanın

çirne daldım. Küçük kıza yaklaşıp mak üzereyken arkamdan bağırıldım.

"Seni yakaladığımda o kadar çok güldürüyacağın ki gülmeksen ağlayacaksın."

Bir süre daha koştuktan sonra tarım yapılan bölgeye atlar ahırların yanına giden Rose'a yetişmiştim. Küçük kız, birkaç adım önümde giderek atların bulunduğu ahırdan içeri girdi. Hemen peşinden içeri girdiğimde Rose'un hızla koşarak Diana'yla çarpıştığını gördüm. Diana şaşkınlık içinde arkama baktığında ben de ona gülümmedim.

Rose, Diana'nın kollarından kurtulup atların arasında kendine bir yol ararken bu kez de Claire ve William ile karşılaştı. Diana arkamızdaki, "Dikkat edin!" diye bağırırken ben de Rose'un peşinden koştum.

William'la sadece bir saniye buluşan gözlerimiz bir anda bütün dikkatimi dağıttı. Az önce yakalamak üzere olduğum Rose şimdi aniden kaybolmuştu. "Rose," diye bağırırken koşmayı bırakıp soluklandım.

Bodanım zemine sertçe basarken atların kaldığı tavlaların içine bakındım. Neşeyle, "Neredesin?" diye bağırırken hapı bir tavlaman içine doğru uzatmıştım ama samanların içinde kıızı göremeyince geri çekildim.

Tam arkamı döndüğüm sırada bedenim birine çarptı. Benim gözlerim korkuyla açılırken Oscar bana bakıp sınıyordu. Kızgın tonu yaparak, "Rose'u nereye sakladın?" dedim.

Oscar sinisi bir şekilde, "Bulamazsın," dediğinde ellerimi göğsüne bastırıp onu geriye doğru ittim. Kontrol etmediğim iki tavra kalmıştı. Bunlardan birine doğru sinisi bir şekilde

verdiğimde sağdaki tavlada Rose'un kahverengi saçlarını gördüm.

Başını samanların içine doğru saklayan kızın bütün vücudu açıkta duruyordu. Bu şekilde benden saklandığını ve onu görmeyeceğimi düşünmesi karşısında gülmemek için altımdağıyı ısırdım. Tavlanın kapısını açıp yavaşça içeri girerken, "Rose," diye fısıldadım.

Küçük kız sessiz kaldığında ona doğru yaklaşıp dizlerimi samanlara yaslarken onu gıdıklamaya başladım. Rose ona dokunduğum an kahkaha atarak başını samanlardan kaldırdı. Onu sırtüstü çevirip karnını gıdıklarken ellerimi uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Seni yakaladım!" Gülmekten nefes alamaz hale geldiğinde ellerimi karnından çekip saçlarına yönelttim. Saçlarını, samanlarla karıştırdığımda Rose karnını tutarak gülmeye devam ediyordu.

Onunla beraber güldüğüm sırada belimde hissettiğim parmaklarla yerimden zıpladım. Arkamı döndüğümde Oscar'la göz göze geldim. Ondan kaçmak için ayağa kalkacağım sırada beni samanların üstüne itti. Yerden kalkmaya çalışırken, "Hayır!" diye çığlık attım.

Rose, "Yakalandın!" derken abisiyle birlik olup beni gıdıklamaya başladı.

"Durun!" Kahkahalarım arasından konuşmayı başardım. "Ama bu bir tuzak!"

Gözlerimden yaşlar aktığı sırada Oscar'ın arkasından gelen başka biri daha olduğunu fark ettim. Kızıl saçlı kız Oscar'ı ittirip benim yanıma düşmesine sebep oldu. Oscar'ın

yüzündeki şaşkınlığa bakıp gülümsediğimde, “Bana yardıma gelecek kimse olmayacak mı sandınız?” dedim.

Rose’u belinden tutup eski yerine yatırdım. () sırada Diana da, Oscar’ı gıdıklarken dördümüzün kahkaha sesleri birbirine karışıyordu. Rose’u gıdıklarken, “Senin abin varsa benim de arkadaşım var, fındık,” dedim.

Oscar, tek bir hamlede Diana’yı tutup avantajı kendi eline alırken beni de belimden çekip Diana’nın yanına yatırdı. Oscar’ın gücü, ikimizi de mağlup etmişken başımıza dikilip bizi izleyen iki kardeşe gülümsedim.

“Tamam! Yeter!”

Rose, abisinden güç alarak Diana’yı gıdıklarken, “Çok yorulдум! Lütfen!” diye ekledim. Diana kahkahaları arasından birkaç kelime söylemeyi başardı ama ne dediği anlaşılmıyordu.

Sonunda bizi gıdıklamayı bırakan Oscar ve Rose yanıma uzandı. Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışırken gözüm-den akan yaşların yanaklarımı ıslatmış olduğunu hissediyordum. Rose, “Çok eğlendim,” dediğinde ellerim karnımdaydı ve tavlının ahşaptan tavanını izliyordum.

Yorgunlukla, “Hayatımda hiç bu kadar çok gülmemiş-tim,” diye fısıldadım. Diana ve Oscar’ın sağ tarafımda aldıkları derin nefesleri dinlediğim sırada Rose doğrulup oturur pozisyona geçti. Yüzüme hüzünlü bir şekilde bakarken, “Keş-ke siz de gitmeseniz,” dedi.

Alice, yapmış olduğum planı kabul etmiş, Birlik’te kalacaklar ile Vega’ya gidecekler çoktan belirlenmişti. Diana ve ben Vega’ya gidenler arasındayken Oscar, kardeşiyle Birlik’te kalacaktı.

Diana cilveli bir sesle, “Beni özleyecek misin?” diye sordu. Rose’a göz kırpıp gülümsediğinde küçük kız kollarını

göğsünde birleştirip küstüğünü göstererek, "Gitmeni istemiyorum," diye mızızlandı.

"Ben gitsem bu kadar üzülmezdin." Rose, abisinin bu şakayla karışık cümlesini duyunca hemen yerinden kalkıp abisinin yanına gitti ve "Sen, beni sakın bırakma," diye fısıldadı.

Oscar yaptığı hatayı fark ederek küçük kızı yanına çekti ve başını göğsüne bastırarak sarıldı. "Seni asla bırakmam." Kızın saçlarını okşuyordu. "Bundan sonra sakın korkma! Ben her zaman senin yanında olacağım."

Diana, yan yana yattığımız için, başını bana çevirdiğinde genç kızla burun buruna gelmişim. Gözünden akan yaşları iki kardeşten saklıyordu. Ona küçük bir tebessüm gönderip saçındaki bir saman parçasına uzandım ve kızıl saçları arasından çekip aldığım sarı otu bir kenara bıraktım.

Bir süre sonra yerden destek alarak ayağa kalktığımda samanların arasında yatmaya devam eden arkadaşlarım da hareketlendi. "Ben biraz hazırlıklara yardım edeyim."

Rose, "Ama oyun oynayacaktık!" dediğinde üzgün gözü-küyordu.

Diana beni kurtarmak istercesine öne atılıp, "İkimiz oynarız, olmaz mı?" diye sordu. Rose neşeyle kızın boynuna atladığında Oscar, kardeşini hayranlıkla izliyordu. "Ama önce temizlenmeliyiz."

Rose ve Diana birbirlerinin saçlarını temizlerken ben de tavladan çıkıp koridora geçtim. William ve Claire'in bıraktığım yerde olduklarını görsem de onlara aldırmadan yanlarından geçerek ahırdan çıktım. Yakıcı güneşe doğru başımı kaldırdığım sırada Oscar'ın, "Victoria," diye seslendiğini işittim.

Ona doğru döndüğümde yanıma yaklaşıp koluma dokundu. “Nasılsın?” Benimle birlikte yürümeye başladığında yan yana ilerleyerek ahırlardan uzaklaştık.

“İyiyim, sen nasılsın?” Saçlarımdaki karışıklığı düzeltmeye koyuldum.

Oscar, elimden tutup durmamızı sağladı. Yüzlerimiz birbirine dönükken gözlerimin içine bakarak, “Gerçekten nasıl olduğunu soruyorum,” dedi.

“Darmadağınım.” Saçlarıma uzanıp birkaç saman parçasını çıkardı. “İçi ve dışı birbirinden çok farklı halde olan bir ev gibiyim. Dışarıdan yıkılmaz gibi görünen, sağlam duvarlarım var. Evin içiyse...” Bakışlarımı ondan kaçırdığımda konuşmam için zaman tanıdı. “Yıpranmış, hasarlı ve zarar görmüş bir halde.”

“Buraya ilk geldiğinde senin, yaşadığın hiçbir şeyi kaldıramayacağını düşünüyordum. Ama baksana, Victoria, bunun aksini kanıtlarcasına tam karşımda duruyorsun.” Ellerimi ellerinin arasına alıp sıkıca tuttu.

“Bizim defalarca kez kurtarmaya çalıştığımız ve her seferinde başarısız olduğumuz kardeşimi kurtardın. Onunla, senin sayende yeniden bir araya geldik.” Omzumdaki saçları sırtıma doğru itti ve üniformamdaki samanları temizledi. “Şimdiyse bir savaş başlatmaya gidiyorsun. Sen insanların düşündüğünden çok daha güçlü birisin.”

“Teşekkür ederim, Oscar,” dediğimde beni kendine doğru çekti. Kollarımı boynuna doladığımda kulağıma doğru, “Savaş bittiğinde evin içini de baştan yaratacağız ve tıpkı dışı gibi sapasağlam olacak,” diye fısıldadı.

Ondan ayrıldığımda gözlerimin içine söz verircesine bakıyordu. Söylediklerinde samimi olduğunu biliyordum. “Ve

asıl ben teşekkür ederim, prenses,” diyerek önümde eğildi. “Kardeşim için ve diğer her şey için.”

Oscar’ın omzuna sert bir yumruk attığımda Diana ve Rose’un ahırın içinden gelen kahkaha seslerini duyduk. Oscar’a, “Bana prenses demeyecektin!” diye kızdığım da eğildiği yerden kalktı.

“Victoria!” Başımı sesin geldiği yere çevirdiğim de ormanın girişinde Aaron’ı gördüm.

Oscar’a “Gitmem gerek,” dediğimde o da ahırlara doğru yönelmişti ama ben Aaron’ın yanına ilerlerken arkamdan seslendi. “Başarılar, ateş kız!” Birbirimize son kez gülümsedik ve sonra hızlı adımlarla beni bekleyen adamın yanına gittim.

“Her yerde seni arıyordum.” Aaron’ın yanından geçip ormanın içine girdim. Baştan aşağı siyahlar içindeydi. Yeni yıkadığı saçlarından gül kokuları yükseliyordu.

“Rose’la biraz vakit geçirdim,” diye karşılık verdim. Kahvaltıdan sonra Aaron’la buluşacağımı söylemiş ama oyuna daldığım için onun yanına gitmemiştim.

Babam Sirius İmparatorluğu’nda bir çocuğun idamını daha gerçekleştirdiğinde sıradaki hedefinin Vega olduğunu biliyorduk. Broken’a giderek abimin ve askerlerinin yerini belirlemeye çalışacaktık. Daha sonra idam gerçekleşmeden saldırarak ve ölümle cezalandırılan çocuğu kurtaracaktık.

Yola koyulmadan önce sevdiklerimle son kez vakit geçirip eğlenmek istemiştim. Menkar Adaları’nda kendimi çalışmaya o kadar vermişim ki oradaki arkadaşlarıma onları ne kadar sevdiğimi hissettirememiştim. Aynısını buradaki arkadaşlarımla da yaşamaktan korkuyordum.

“Akşam yola çıkacağız. Farkında mısın?” Kadim büyücünün kulübesinin önüne çıktığımızda ona doğru döndüm. “Farkındayım, Aaron.”

“Çok rahatsın.” Bana doğru yaklaştı ve gözlerimin içinden kalbimi görebiliyormuş gibi derin derin baktı. “Ben senin çok gergin olacağını düşünmüştüm.”

Ellerimi havaya kaldırıp Aaron’ın pelerinine uzandım. “Eskiden göreceklerimden korkardım.” Sırtına düşen kumaşı omzundan öne doğru çektim. “Artık korkmuyorum.”

“Cesaretli olman hoşuma gidiyor,” derken yanağımı okşadı. Parmaklarımı Aaron’ın göğsünden karnına doğru indirdim.

“Biz burada saklanırken tek bir çocuğun daha ölmesine izin vermeyeceğim!” Kelimelerim kulağa kendinden emin ve cesurca geliyordu.

“Sana bir şey soracağım.” Başımı yukarı kaldırıp yüzüne odaklandım. “Ben bazen...” dedikten sonra derin bir nefes aldım. “Bazen her şeyi yakıp küle çevirmek istiyorum.” Kollarımı kendi bedenime sardım. “İçimde bir yerlerde her yeri yakıp bundan zevk alacak birisi var.”

Utangaç bir ifadeyle gözlerimi kaçırdım. “Öldürmekten keyif alacak karanlık birisi.” Saçlarım önüme düştü. “Bu beni çok korkutuyor. İçimdeki güç,” diye fısıldadım. “Sen de zaman zaman böyle hissediyor musun?”

Aaron ondan kaçırdığım bakışları yakalamak istercesine çenemden tutup yüzüne bakmamı sağladı. “Bu sadece sana özgü bir şey değil, sevgilim. Herkes bazen böyle yıkıcı duygular hissedebiliyor.” Başparmağıyla çenemi okşadı. “İnsanlar içindeki öfke büyüdüğünde her şeyi mahvetmek isterler. Senin elinde her şeyi gerçekten mahvedebilecek bir güç olduğu için de bunu yapmaktan korkuyorsun.”

Beni kendine çekip kollarını sırtıma doladı. “Evet, sen istediğin zaman bunu yapabilecek kadar güçlüsün.” Başım

göğsünü bulduğunda saçlarımın arasından başımı öptü. "Ama kendinden korkma! İçindeki her duyguyu kucaklamaya çalış. Yoksa yaşamın, seni yiyip bitiren düşüncelerle bir kâbus gibi geçer."

Akşam olduğunda vücuduma daha iyi oturan bir üniforma giymiştim. Alice, bana ve Aaron'a hediye olarak iki ayrı üniforma hazırlatmıştı. Üniformama ismim dışında başka hiçbir şey işlenmemişti. İnsanların kendi amaçları için uydurmuş oldukları sembollerin altında savaşılmayacağını en sonunda Alice de anlamıştı.

Botları ayağıma geçirip üniformamın dar paçalarını botlarımın içine soktum. Botların iplerini de sıkıca bağladıktan sonra bir bezle etraflarındaki kirleri sildim. Aynanın karşısına geçtiğimde üniformanın vücuduma kusursuz bir şekilde oturduğunu görüp gülümsedim.

Saçlarımı diplerinden kopacak kadar sıkı bir at kuyruğu yaptım. Belime kadar gelen saçlarımın çok kabarık olmamasını istediğim için onları Rose'un bana öğrettiği gibi ördüm. Saraydaki göktaşlarının bileklerimde bıraktığı izler belli belirsiz de olsa hâlâ seçilebiliyordu. Onları görmek istemediğim için üniformamın kollarını çekistirip bileklerimi örttüm.

Yatağımın üstünde yan yana duran altı bıçağa döndüm. Üniformamın belindeki kemere üç büyük bıçak geçirdim. Küçük bıçaklardan ikisini de botlarımın içine dikkatlice yerleştirdim.

Bu öğlen saatlerinde Aaron'la bıçaklar konusunda tartışmıştık. Altı tane bıçağın fazla olduğunu söylememe rağmen hepsini zorla vermişti. Şimdi beş bıçağı bir şekilde üzerime

yerleştirmeyi başarmışken kalan bıçağa uzandım ve onunla ne yapacağımı bilemeyerek parmaklarımın arasında gezdirdim.

Daha önce hiç bu kadar ince bir bıçak gördüğümü hatırlamıyordum. Parmağımın uzunluğu kadar olan bıçak, daha ziyade uzun bir iğneyi andırıyordu. Bıçağın kabzasının üzerine bir gül deseni işlenmişti ve bu kabza da en az bıçağın kendisi kadar inceydi.

Bıçağı parmaklarımın arasında çevirmeye devam ederken aynanın karşısına geçip kendimi izlemeye başladım. Bıçağı koymak için bir yer ararken bir anda yüzümde bir gülümseme oluştu. Ellerimi havaya kaldırıp bıçağı saımdaki at kuyruğunun içinden geçirdim. Hafif olduğu için saçlarım da ağırlık yapmıyordu ve saçlarımın arasına âdeta bir toka gibi oturmuştu.

Babamı tahttan indirmek için verdiğim savaşta ilk olarak abimle yüzleşecektim. Yıllar boyunca yanına bile yaklaşmak istemediği aciz kardeşinin bu şekilde bir savaşçıya dönüştüğünü gördüğünde çok şaşıracağına emindim. Günlerdir, gözlerinin içine bakarak tüm bunları neden yaptığını sorduğum ânın hayalini kuruyordum.

Kenarda duran pelerinimi de sırtıma geçirip boynumdan bağladıktan sonra odamdan ıktım. Sessiz olan koridorları geçip merdivenleri hızlıca indim. Vega'ya gitmek için âdeta can atıyordum.

Kuleden dışarı çıktığımda hava çoktan kararmıştı. Büyük bir kalabalık, akşam yemeğinden sonra kulenin bahçesinde toplanmıştı. Menkar Adaları'nın aksine burada yaşayanlar bir savaş başlayacağı için mutlu gibi görünüyorlardı. Bana artık nefretle değil, gururla bakıyorlardı.

İnsanlar bana doğru dönerken göz göze geldiğim birkaç kişiye başımla selam verdikten sonra yüzümü yere eğdim. Herkesle yüzleşecek kadar güçlü değildim. Hızlı adımlarla, atların yanında konuştuklarını gördüğüm Aaron ve Alice'in yanına gittim.

"Hazırlıklar tamam mı?" dediğimde Alice'in sözünü bölmüştüm. Arkasını dönüp bana baktığında beni tepeden tırnağa incelemek için bir süre konuşmadı. Yüzünde bir gülümseme belirdiğinde kaşlarımı çattım. "Komik göründüğümü düşünmüyorum."

Alice kendini açıklamak istercesine, "Bana kendi gençliği mi hatırlattın," dedi. "Çok hoş gözükyörsün."

Hamal Birliği'ni yöneten kadına karşı hâlâ bir saygım olsa da ona eskisi kadar güvenmediğim için hemen savunmaya geçiyordum. Bana kurduğu her cümlede bir neden arıyor ve attığı her adımı sorguluyordum. Onun yanındayken, kendi etrafımda görünmez bir duvar örüyor gibiydim.

Aaron'ın bakışları saçlarımın arasına sıkıştırdığım bıçaktaydı. "Tokan güzelmiş."

Ona çapkın bir şekilde göz kırpıp, "Savaşa özel," dedim.

"Victoria!"

Sese doğru döndüğümde Rose'un kulenin kapısının önünde durduğunu gördüm. Koşmaya başladığında birkaç adım ilerleyip kollarımı iki yanda açtım. Küçük kız boynuma sarılıp kucağıma atladığında onu kendi etrafımda çevirip neşeyle konuştum.

"Ateş kız!"

Elleri ördüğüm saçlarımda gezinirken, "Saçlarını çok güzel yapmışsın," dedi.

“Öğretmeninim çok iyiydi.” Yanağına bir öpücük kondurdum. Yanınıza yaklaşan Oscar başıyla selam verdi.

“Bu savaşı hepinizden çok ben istiyordum ama şu halime bak!” Ellerinizi isyan edercesine iki yana doğru açtı. “Gelemiyorum!”

“Savaş daha başlamadı bile, Oscar. Senin de bize katılacağıın zaman gelecek,” dedim. Rose’u kucağımdan indirip konuşmaya devam ettim. “Ama öncesinde kardeşinle zaman geçirmelisin.”

Beni kendine doğru çekip kollarını etrafıma doladı. “Seni özleyeceğiz, Victoria. Özellikle de kardeşim özleyecek.” Geri çekilirken sahte bir kızgınlıkla, “Hemen geri dönün!” dedi.

“Döneceğiz!” dediğimde bakışlarım sağ tarafta atını hazırlayan Diana’yla buluştu. Oscar da benimle aynı yere baktığında, “Ona bir şey olmasına izin verme,” dedi. Sesinde az öncekinden daha farklı bir duygu hissettiğimde gözlerinin içine baktım.

Aklıma gelen fikirle tek kaşımı kaldırıp dudaklarımı şaşkınlıkla araladım. “Siz ikiniz...” diye fısıldadım. “Neler dönüyor burada?”

Oscar ellerini havaya kaldırıp gülümseyerek uzaklaştı. “Geri dönünce öğrenirsin!” Genç kızın yanına giderken, “Onu ne olursa olsun koru!” diye ekledi.

Alice arkamdan seslendiğinde Rose da abisinin peşinden koşmaya başladı. Alice’e döndüğümde endişeli bir şekilde gülümsediğini gördüm. Bir sorun olduğunu gözlerinden anlamıştım.

“Bu saldırınızda sizi yönetecek bir komutana ihtiyaç var ama dün gecedan beri Aaron ve William arasında süren gerilim yüzünden hâlâ birini seçemedik,” diye fısıldadı.

Sana komutan rolünü üstlenmek zorunda mı?" Alice sevinçle beraber gelmiyordu çünkü onun Birlik'in başında olması gerekiyordu.

"Her bir savaş başında bir komutan olmadan ilerlemez, Victoria," diye cevapladı.

"O zaman Aaron ya da William olsun işte, ne fark eder ki?" Omuz silkerek umursamadım.

"İkisinin de birbirlerinin emirlerini dinlemeyeceğinden emin akşam emin oldum. Egolarını bir kenara bırakmayı başaramıyorlar." Beklenti dolu bir ifadeyle beni süzerken kaşlarımı çattım. "O yüzden ben de, bu savaşın komutasının sende olmasını istiyorum."

Bu söylediğine saygısızlık ediyormuş gibi görünsem de kendimi gülerken buldum. "Ben mi?"

"Kendini küçümseme!" Alice'in gözlerindeki endişe gide-rek artıyordu. "Askeri tecrübenin olmadığının farkındayım. Aaron ve William sana her konuda fikir verir ve yardımcı olur. Sadece işler yolunda gitmediğinde son sözün sende olmasını istiyorum."

Gözlerini önce Aaron'ın sonra da William'ın olduğu tarafa doğru bir an çevirdikten sonra tekrar bana baktı. "Bir kadının içgüdülerine her zaman güvenmişimdir," dedi.

Bir süre ikisini de izleyip sessiz kaldım. Bu kadar büyük bir sorumluluğun bende olması korkutucu gelse de Aaron ve William arasındaki gerilimi idare edebilecek tek insan olduğumu da biliyordum.

Alice'e doğru, "Kabul ediyorum," dediğimde Aaron şaşkınlıkla baktı. Onu reddedeceğimi düşünüyordu ama artık değiştiğimi ve bu savaş için kendi sınırlarımı zorlamayı bile göze alacağımı görmelerini istiyordum.

“Çok mutlu oldum.” Alice, beni kendisine çekip sarıldığında şaşırma sırası bendeydi. “Başarılı bir şekilde geri döneceğinize eminim,” derken sırtımı okşayıp geri çekildi.

Onlardan uzaklaşıp atımın olduğu yere gittim. Menkar Adaları’nda Aaron’ın bana verdiği siyah atı hazırlarken aklıma Ayris geldi. Diana’nın anlattıklarına göre William, benden sonra hiç kimsenin o ata dokunmasına izin vermemişti. Herkese, ahırlarda tek başına duran o atın bana ait olduğunu ve bir gün onu geri alacağımı, söylemişti.

Kendi atımı hazırladığımda hiç kimseyle vedalaşacak güçte olmadığımı hissediyordum. Atımın üzerine hızla çıkıp dizginleri parmaklarımın arasından geçirdim. Pelerinimi atın arkasına doğru genişçe yayıp saç örgümü önüme aldıktan sonra pelerinin şapkasını da başıma geçirdim.

Biraz ileride duran William ve yelesini okşadığı Elis’e baktığımda gözlerim doldu. Bana at binmeyi öğrettiğinde ve annesinin atını hediye ettiğinde benim için her şeyi yapabileceğini sanmıştım. Evet, her şeyi yapmıştı ama bu yaptıkları benim için değildi.

Ailesinin intikamını almak içindi.

Bakışlarımı, beni bu kadar üzen adamdan çekip kalabalığı incelemeye başladım. Herkes aynı anda konuştuğu için ortaya çıkan kakofoniden yalnızca birkaç cümle seçebilmiştim.

“Kendine dikkat et.”

“Başarabilirsiniz.”

Bizimle gelecek arkadaşlarım birer birer atlarına binerken Aaron da kendi atını benimkinin yanına getirdi. Kalabalığa doğru yüksek sesle, “Artık gitmeliyiz,” dedim. Bir gün sonra geri dönmeyi planladığımız bir iş için bu kadar uzun süre vedalaşmak anlamsız geliyordu.

Alice bana doğru dönüp başını eğdi. “Yolunuz açık olsun, yıldızlar size rehberlik etsin,” dediğinde kalabalık Alice’in söylediklerini tekrar etti. Onlara elimle selam verdiğimde arkalarında duran küçük bir çocuğun kuvvetli bir şekilde bana doğru gülümseyip el salladığını gördüm.

Dikkatli bir şekilde baktığımda çocuğun Dustin olduğunu anladım. Ona göz kırpıp tebessüm ettiğimde kollarını mümkünmüş gibi daha hızlı sallamaya başladı. Son bir kez daha Alice’e bir baş selamı verip atımı yola doğru çevirdim.

Ormanla Birlik’i birbirine bağlayan sınırda bekleyen kadim büyücü Quinn’in yanına ilerledim. Etraf, beni takip eden arkadaşlarımla atlarının çıkardığı nal sesleriyle uğulduyordu. Quinn ellerini havaya kaldırıp Latince kelimeleri söylerken ben de derin bir nefes aldım. Yaşlı adam büyüsünü bitirdiğinde bana doğru dönüp geçmemi işaret edercesine başını eğdi. Ona aynı şekilde karşılık verip arkama bile bakmadan ağaçların arasına girdim.

Birkaç kilometre ilerledikten sonra atımı yavaşlattım ve arkamdan gelen William’la Aaron’ın önüme geçmesine izin verdim. Yön duygum onlar kadar iyi olmadığı için Broken’a kadar rotamızı onlar belirleyecekti. Aaron sağda, William ise solda dururken ben de ikisinin arasında kalıp biraz geriden takip ediyordum. Arkamda Diana ve Adelina, onların arkasında da Simon ve Claire vardı.

Bu yolculuğa seçilen her bir arkadaşım daha önce saraya suikastlar düzenlemiş ve güçlerini kullanma konusunda diğerlerinden daha tecrübeli olan kişilerdi. Dolayısıyla bu planın başarılı olacağına dair inancımız yüksekti.

Aaron ve ben ateş, Adelina ve Simon toprağa, William ve Claire suya, Diana'ysa havaya hükmediyordu. Bu yedi kişi olarak güçlerimizi birleştirdiğimizde bir düzine askere meydan okumak bizim için çocuk oyuncağı olacaktı.

Son sürat gerçekleştirdiğimiz yolculuk sayesinde gece yarısı Broken'a ulaştık. Gecenin sessizliği içindeki kasabada dikkat çekmemek için geceyi kasaba sınırında bir çiftlik evinde geçirecektik. Bu evi bize, kadim büyücü Quinn ayarlamıştı. Eski bir arkadaşı evi bir geceliğine bizim için boşaltmış, anahtarı nerede bulabileceğimizi de Quinn'e iletmmişti.

Kasabanın içinde, gecenin bu saatinde, yedi kişilik bir grup dikkat çekeceği için çiftlik evine gruplar halinde gittik. İlk önce Simon ve Claire, daha sonra da Adelina, Diana ve William yola koyuldu. Yaklaşık yarım saat sonra Aaron, "Hadi," dediğinde biz de atlarımızı hareketlendirip çiftlik evine doğru ilerledik.

Yedi atı birden küçük ahırın içine sokmak zor olsa da Aaron bu işin üstesinden geldi. Atlarımızı bıraktıktan sonra büyük bir çiftlik evinden ziyade bir harabeye benzeyen yıkık dökük evden içeri girdik. Kapıdan girdiğim an William'ın salondaki şöminenin önünde diz çöküp ateş yakmaya çalıştığını fark ettim.

Adelina, "Burası çok soğuk," derken ellerini birbirine sürtüp ısınmaya çalışıyordu.

Elimdeki yiyecek torbasını Aaron'a uzatıp William'ın yanına ilerledim. Odunlarla verdiği mücadeleye son vermek istercesine kolundan tuttum. Beni gördüğünde geri çekilip kırgın ve soğuk bir şekilde gözlerimin içine baktı. Bir an birbirimize çok yakınken şimdi bu kadar uzak olmamız

benim de canımı yakıyordu. Menkar Adaları'nda kalırken aramızda kilometrelerce mesafe vardı ama oradayken bile şu an olduğumuzdan çok daha yakınmışız gibi hissediyordum.

Odunları tek bir hareketle tutuşturduğumda William başını eğerek sessiz bir teşekkür etti. Yanından uzaklaştığımda Diana ve Adelina hızla ateşin yanına gidip ısıtmak için ellerini uzattılar.

Uzun süredir temizlenmeyen salonda gözlerimi gezdiren mutfağa doğru ilerledim. Aaron elindeki torbaları tezgâhın üzerine koymuş, birinin içini karıştırıyordu. Bana ait olan torbaya uzanıp içinden bir ekmek parçası aldım.

Aaron, "Meydana gidip geleceğim," dedi. Ona kapıya kadar eşlik ettikten sonra, "Dikkat et," diye fısıldadım. Kapıyı açıp pelerininin şapkasını yüzüne doğru çektikten sonra geceye karıştı.

Yola çıkmadan önce Broken'da doğaüstü bir olayın gerçekleştiğini ve bundan sorumlu olduğu iddia edilen bir çocuğun idam edileceği haberini almıştık ama sadece bu habere güvenmezdik. Meydanda gerçekten bir idam alanı kurulup kurulmayacağını görmemiz gerekiyordu. Aaron tam da bunu yapmak için dışarı çıkmıştı.

Elimdeki ekmekten birkaç ısırık daha alıp salonda duran sandalyelerden birine oturdum. Arkadaşlarım hâlâ ısınmaya çalışırken benim kılımı bile kıpırdatmam gerekmiyordu. Orada sessizce oturuyor ve saatler sonra gün doğarken abimle ve askerleriyle karşılaşacağımız o büyük ânı hayal ediyordum.

Alexander'la yüzleşmek istediğimi hiç kimseye anlatmamıştım. Babamın bir katil olduğuna inanmak için artık çok

sebebin vardı ama abimi hâlâ onunla aynı kefeye koyamıyordum. Onu daha önce hiç kimseye zarar verirken görmemiştim. Tam aksine, çoğu zaman babamın gazabından beni koruyan o olmuştu.

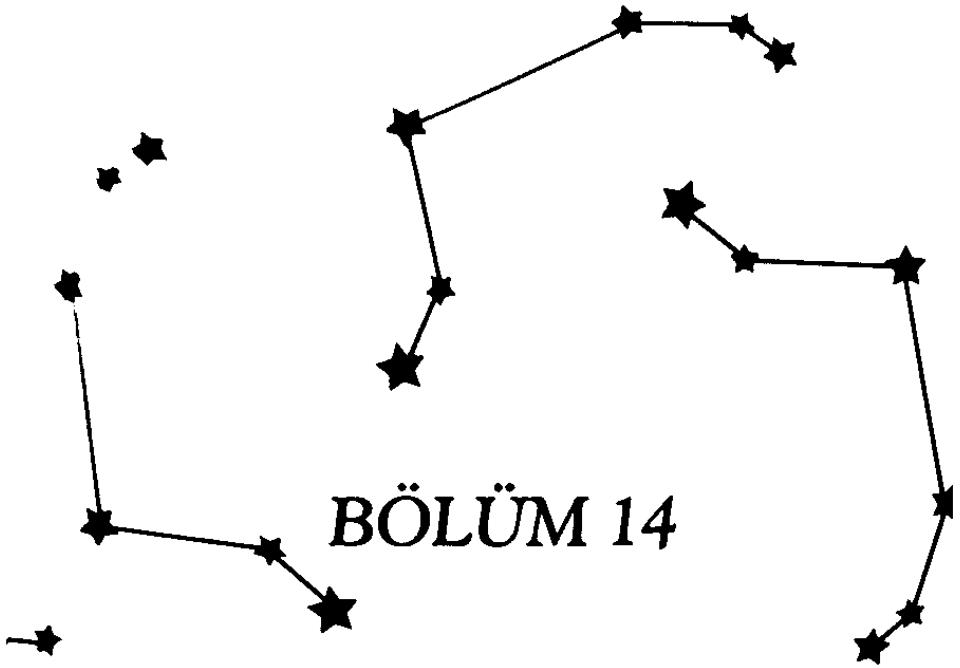
Abimin ismini söylediğimde Rose'un verdiği tepki ve abim hakkında söylenen diğer şeyler canımı sıkıyordu. Gerçekleri abimin dudaklarından duymaya ihtiyacım vardı. Bu kadar kirli bir ailenin içinde temiz kalmayı başarabildiğini söyleyeceğini umuyordum.

Bir süre sonra evin kapısı açıldığında ben de düşüncelerimden sıyrıldım. Aaron, salondan içeri girip yanımıza geldiğinde yüzünde bir gülümseme vardı. "Meydanda birkaç nöbetçi asker gördüm. İdam için bir alan kurulmuş."

Tuttuğum nefesi serbest bıraktığımda Diana, "Sabah saldırıyoruz," diyerek hepimizin aklındaki düşünceyi dile getirdi.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirip gözlerimi kapayarak sandalyemde geriye doğru yaslandım. Alevlerimin gazabına uğrayacak askerlerin hayalini kurarken dudaklarımın arasında iki kelime döküldü.

"Savaş başlıyor."

BÖLÜM 14

Bir asır gibi geçen bir sürenin sonunda güneş doğdu. Pencereden süzülen güneşin ilk ışıklarını saatlerdir hareketsiz oturduğum sandalyede karşıladım. Diana ve Adelina'yı uyandırmak için omuzlarına dokunur dokunmaz ikisi de yerinden fırladı. Ne de olsa, hiçbirimiz buraya iyi bir uyku çekmek için gelmemiştik. William, Simon ve Claire de erkenden uyanmış, mutfakta bir şeyler atıştırıyorlardı.

Aaron da tıpkı benim gibi gözünü bile kırpmadan sabah olmasını beklemiş, gece boyunca gözlerini bir kez olsun üzerimden ayırmamıştı. Planımıza sadık kalmayacağımı ve abimle konuşmak için her fırsat kollayacağımı ona söylememiş olsam da bu niyetimi anladığını görebiliyordum. Dahası, o da bunu yapmamam için bana engel olmaya çalışacağını da biliyordum.

Gece boyunca ikimiz de bir tarafın geri adım atması için bakışlarımızla birbirimize meydan okuyup durmuştuk. Ama

ben hiçbir şekilde geri adım atmayacak ve bir yolunu bulup abimin karşısına çıkacaktım. Aaron bana engel olmaya çalışırsa da ona karşı gelmek için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

“Kalabalığa karışmalıyız!” diyen Simon’ın içeriden gelen sesini duyduğumda camdan dışarı baktım. Kasabada yaşayan herkes idamı izlemek zorunda bırakılıyordu. Bu yüzden de insanlar belirli gruplar halinde meydana doğru ilerliyordu.

“Çok dikkat çekeceğiz,” diye fısıldadım. Yolda yürüdüğünü gördüğüm insanların kıyafetleri sıradandı. Üzerimdeki üniformayı salonda toplanan arkadaşlarıma gösterdim ve “Normal insanlar, askeri üniforma giymez,” diye yakındım. Aaron dışında hepimizin üzerinde üniformalar vardı.

“Ben dikkat çekmekten korkmuyorum.” William öne doğru bir adım atıp yanıma yaklaştı ve camdan dışarı bakarak insanları inceledi.

“Evet. Korkmamakta haklısın!” Onu hafife alarak gülümsedim. “Alnının ortasına bir ok saplandığında korkacak hiçbir şeyin kalmayacak.”

Aaron, William’ın bana cevap vermesini beklemeden atıldı. “Gruplara ayrılacağız.” Pelerinini üstüne geçirirken, “Meydanın yedi farklı bölgesinde konumlanacağız,” diyerek planını açıkladı.

Claire korku dolu bir sesle, “Yine de çok dikkat çekeceğiz,” dedi.

“Yedi kişilik bir grup halinde meydana ilerlersek çok daha fazla dikkat çekeriz.” Aaron, Claire’in üniformasına işlenmiş Hamal Birliği sembolüne küçümseyen gözlerle bakarak. “Bu gereksiz süsleri eklemeseydiniz, dikkat çekmezsiniz,” diye homurdandı.

Claire ona doğru nefretle bakarken ben William'a döndüm. "Atların kaçışımız için hazır bulunması gerekiyor." Bu sözümü üzerine başını öne eğerek selam verdikten sonra çiftlik evinden çıktı.

"Herkes hazırlansın. Kalabalığı kullanarak meydana karışacağız," dedim. Botlarımın içine sıkıştırdığım bıçakları kontrol ettikten sonra belimdeki kemeri sıkılaştırdım. Yüzümü daha önce hiç görmemiş oldukları için buradaki insanların arasına karışmakta zorluk çekmeyeceğimi düşünüyordum.

"Atlar hazır." William kapıdan içeri girip bana baktı. "Kalabalık gittikçe artıyor. Çıkmanın tam zamanı," dedi.

Başımı cama doğru çevirip bir kez daha dışarıyı inceledim. İnsanlar bir koyun sürüsü gibi meydana doğru ilerliyordu. Broken'da tahmin ettiğimden daha fazla insan yaşıyor olmalıydı.

"Ben idam alanın arka tarafına gideceğim. Alanın sağ tarafına Aaron, sol tarafına ise William konumlansın. Askerlerden uzak ama çocuğu kurtarabileceğimiz kadar yakında olmalı ve dikkat çekmemeliyiz."

Üzerimdeki pelerini çıkarmaya başladığımda tüm gözler beni izliyordu. Pelerinimi William'a doğru uzattıktan sonra tok bir sesle, "Askerlere en yakın konumda olacak kişilerden biri sensin. Üniforman dikkat çekerse ölürsün," dedim.

Başımı Aaron'dan tarafa çevirmemek için özel bir çaba harcıyordum. Bana hediye ettiği pelerini Aaron'a verdiğim için bana kızacaksa bunu daha sonra yapması gerekecekti. Şu an herkesi eşit şekilde düşünmek zorundaydım.

William ona uzattığım pelerine şaşkınlıkla bakarken Aaron, "Sen nasıl gizleneceksin, peki?" diye fısıldadı.

“Ben askerlerin ya da halkın dikkatini çekecek bir noktada olmayacağım. Arkadan yaklaşacağım için orman beni gizleyecek.”

Bu açıklamam Aaron’ı tatmin etmediği için, “O zaman benim pelerinimi alsın,” dedi. Bu esnada William ne konuşuyor ne de elimdeki pelerini almaya yelteniyordu. “Seninki ona küçük gelir.”

Pelerinini çıkarıp William’a verdiği sırada gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Ne olursa olsun, William’a herhangi bir iyilik yapmayacağını biliyordum. Pelerinini ona vermesinin tek sebebi beni korumak istemeseydi.

William’ın gözleri bir an tereddütle benimkilerle buluştuğunda, “Hadi ama, William! Oyalanmanın vakti değil,” diye isyan ettim. Genç adam Aaron’ın pelerinini alıp üstüne geçirirken ben de elimdeki pelerini Claire’e uzattım.

“Sen ve Simon, meydanın tam önündeki alanda halkın arasına karışacaksınız. Bu pelerini sen giy ama Simon için de bir şeyler bulalım,” dedim. Simon başını sallayıp çiftlik evinde üstüne geçirebileceği bir şeyler ararken Claire de ona uzattığım pelerini üstüne geçirdi.

Diana ve Adelina’ya doğru dönüp, “Siz ikiniz meydanın en gerisinde, askerlerin arkasında duracaksınız. Tüm kasaba meydanda olacağı için kıyafetlerinize dikkat edecek birileri olmaz. Evlerin içine saklanıp askerlerin konumlarını belirlemeniz gerekiyor,” diyerek talimatlarımı sıraladım.

Simon üzerinde eski kahverengi bir montla odaya geri döndüğünde ona bakıp gülümsedim. Yaşlı çiftçinin montu gerçekten de kötü bir haldeydi. “Kalabalığa karıştığında bacaklarının dikkat çekmeyeceğini umalım,” diye dilekte

bulundum. Eski püskü mont bacaklarını saran dar üniformasını tamamen açıkta bırakıyordu.

“William, senin amacın her ne olursa olsun kurtardığımız çocuğu sağlıklı bir şekilde ata bindirmek olacak. O noktaya kadar sana yardım edeceğiz ama sonrasında çocuğun tüm sorumluluğu sana ait olacak.” Adelina ve Diana’ya döndüm. “William’ın çocuğu kurtarması için Aaron, Simon ve Claire ile birlikte kargaşa çıkardığımızda siz ikiniz o an göremediğimiz askerlere karşı bizi koruyacaksınız.”

“Eğer yaralanırsanız her şeyden önce kendinizi düşünün ve bir an önce çocuğu da alıp buradan çıkmaya odaklanın.” Evin çıkışına doğru ilerleyip kapıyı açtım. Arkama son kez bakıp, “Eve nasıl geri döneceğinizi biliyorsunuz. İşler planladığımız gibi gitmezse arkanıza bile bakmadan buraya geri döneceksiniz,” diyerek son noktayı koydum.

Hiç kimse tek bir kelime bile etmediğinde hep birlikte evden dışarı çıktık. Vedalaşmaya ya da birbirimize şans dilemeye gerek yoktu. Bugünkü savaşımızı kazanacak ve sağlam bir şekilde Birlik’e geri dönecektik.

Çiftlik evinin yakınlarında sarayın askerleri yoktu. Kasa-banın daha dışında olduğumuz için buraya asker dikmeye gerek duymamış olmalıydılar. Kalabalık gittikçe azalmak üzereyken sağdaki evlerin arkasına doğru ilerledim. William arkamdan gelirken son kez arkama baktım.

Aaron sol taraftaki evlerin arkasına giderken Simon ve Claire de meydana doğru ilerleyen bir grup insanın içine karışıp gözden kayboldu. Diana ve Adelina’nın evden çıkması için henüz erkendi. William’la yan yana yürürken bana korunmaya muhtaç biriymişim gibi baktığını gördüm.

“İyi olacağım.” Gözlerinin içine baktım. “İyi olacağım, William. Gücümü artık en iyi şekilde kullanabiliyorum. Yine de, küçük bir ihtimal bile olsa, başıma bir şey gelirse beni korumaya kalkma.”

William, başını itiraz edercesine sallarken onu bir evin arkasına doğru çektim ve böylece kalabalıktan tamamen uzaklaşmış olduk. Genç adamın kolunu, tehdit edercesine sıktım. “Senin tek görevin çocuğu kurtarmak! Benim yanıma yaklaş-tığını bile görürsem seni mahvederim!”

Dişlerimin arasından konuştuğum için fısıltıyla çıkan sesime rağmen öfkem anlaşılıyordu. “Anladın mı?” dediğimde William kızgın bir şekilde bana bakıyordu.

“Tamam,” diye fısıldasa da gözlerimi ondan bir an bile ayırmadım. “Bana bebek bakıcılığı yapmayacaksın!”

William’a bu konuda hiç güvenmiyordum ama “Anladım,” diye cevapladığında ellerimi onun üzerinden çekip arkamı döndüm. Gerçekten anlamış olması için yıldızlara son bir kez dua ettim.

Hiç kimsenin olmadığı evlerin arkasından meydana ulaştığımızda etrafta çok gürültü vardı. Neler konuşulduğunu anlamak için seslerin her birine odaklanmaya çalışmak çok zor gelince etraftaki askerleri saymaya başladım. İdamın yapılacağı sahneyi daha iyi görebilmek için duvarın kenarından başımı uzatıp neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Sahnenin her bir köşesinde bir asker olmak üzere toplam dört asker vardı. Tam önünde de dört asker daha duruyor ve halkla sahne arasına bir sınır çekiyorlardı. Bir anne bu askerlerin ayaklarının dibine kapanmış, ağlıyordu. Gözyaşları, askerlerin botlarına akan kadının çığlıkları bütün meydanda yankılanıyordu.

"Lütfen! Oğlumu öldürmeyin! Lütfen!" Bu acı dolu yakarılar insanları ikiye bölmüştü. Bazıları çocuğun ölmesi gerektiğini düşünürken bazıları da annenin tarafını tutuyordu.

Annenin yanında duran iki adam onu kollarından tutup ayağa kaldırmaya çalışsalar da kadın askerlerin botlarına sarılıp yalvarmaya devam etti. Askerlerden biri öfkeyle kadının yüzüne bir tekme geçirdiğinde kadın acıyla haykırdı. Dudağından akan kanı gördüğümde kalbimin tam altında patlayan gücüm hızla damarlarıma hücum etti.

Askerin sarı saçlarına odaklanıp yüzünü hafızama kazıdım. Onu vahşi alevlerimle yakıp bu yaptıklarına pişman ettiğimden emin olmadan buradan çıkmayacaktım. Kalabalığın içinde arkadaşlarımı görmek istesem de duvarın kenarından görebildiğim alan çok sınırlıydı. Tamamen açığa çıkarıp kalabalığa kendimi göstermek istemediğim için olduğum yerde kaldım ve bakışlarımı arkamda duran William'a çevirdim.

"Ben sahnenin arkasına gidiyorum," diye fısıldadığımda başıyla onayladı. Bunun üzerine hızlıca diğer evin arkasına doğru geçtim.

William, "Dikkatli ol," diye seslendiğinde arkamı döndüm. Gözlerimiz son bir kez buluştuktan sonra evlerin arkasından hızla ilerlemeye devam ettim.

"Bırakın beni!" Bir çocuğun bağırma seslerini işittiğimde durduğum yere çakılıp kaldım. Yakından gelen bu ses beni korkuttuğunda nefesimi tutarak birkaç adım geri çekildim. Sahnenin hemen yanındaki evlerden birinin arkasında olmalıydım.

"Eğer bu göktaşlarınız olmasaydı hepinizi öldürürdüm!" diye bağırmanın idam edilecek çocuk olduğunu anladım.

THE UNITED STATES OF AMERICA
DO hereby certify that the within and foregoing is a true and correct copy of the original as the same appears from the records of the Department of the Interior.

WITNESSETH my hand and the seal of the Department of the Interior at Washington, D.C., this 1st day of January, 1901.

JOHN W. FOSTER, Secretary of the Interior.

THESE RECORDS BEING HEREBY CERTIFIED TO BE TRUE AND CORRECT COPIES OF THE ORIGINAL AS THE SAME APPEARS FROM THE RECORDS OF THE DEPARTMENT OF THE INTERIOR.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand and the seal of the Department of the Interior at Washington, D.C., this 1st day of January, 1901.

JOHN W. FOSTER, Secretary of the Interior.

THESE RECORDS BEING HEREBY CERTIFIED TO BE TRUE AND CORRECT COPIES OF THE ORIGINAL AS THE SAME APPEARS FROM THE RECORDS OF THE DEPARTMENT OF THE INTERIOR.

THESE RECORDS BEING HEREBY CERTIFIED TO BE TRUE AND CORRECT COPIES OF THE ORIGINAL AS THE SAME APPEARS FROM THE RECORDS OF THE DEPARTMENT OF THE INTERIOR.

fark etmeyen beş askeri hızlıca inceledim. Hepsinin ellerinde göktaşlarından yapılmış eldivenler ve bellerine doladıkları zincirler vardı. Zincirlere birer kılıç geçirmişlerdi.

Onlara biraz doğru yaklaştığımda aralarından biri beni fark etti. Arkadaşlarının koluna dokunduktan sonra genç asker bana bakıp, “Sen de kimsin?” diye sordu.

Alexander sahneden, “Bu çocuklar ölmeyi hak ediyor,” dediğinde öfkem iyice arttı.

Bir askerin gözleri elimdeki bıçağa kaydı ve bunun üzerine, kılıcını yerinden çıkarmak için bir hamle yaptı. Ama ben hızlı davranıp sağ elimi havayı kaldırdım ve bıçağı askerin kalbine fırlattım. Asker şaşkınlıkla geri çekildiğinde bıçak göğsünün soluna doğru saplanmıştı.

“Siktir!” Üç asker bana doğru atıldığında geride kalan asker de bıçak darbesiyle yıkılan arkadaşını tutmaya çalışıyordu.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdikten sonra ellerimi havaya kaldırıp alev toplarımı ortaya çıkardım. Üzerime yürüyen askerler bir an durup şaşkınlıkla beni incelerken bütün ateşimi üzerlerine gönderdim. Kaçmak için arkalarını döndükleri sırada ateşim vücutlarıyla buluştu ve üçü de yanmaya başladı. Acıyla haykırdıklarında bu sesin arkadaşlarım için bir mesaj olacağını biliyordum.

Halkın arasından bir çığlık sesi daha geldiğinde karşımda duran iki askeri daha ateşler içinde bırakmıştım. Beş asker acılar içinde bağırarak koştururken sahnenin merdivenlerinden bir kişi indi. Seslerin nereden geldiğini anlamak istercesine başını bana doğru uzattığında korkuyla geri çekildi. Alevden bir topu ona doğru gönderdiğimde kıl payıyla

kaçabilirdi. Onu iskalayan ateşim sahnenin merdivenlerini tutuşturduğunda çığlıklar büyümeye başladı.

Sahnenin önünde büyük bir ateşin yanmaya başladığını gördüm. Aaron'ın, halk ve askerler arasında ateşten bir duvar örmesi gerekiyordu ve bu, onun başarılı olduğunu gösteriyordu. Sahnenin sağ tarafına doğru koşup hızlıca merdivenleri çıktım.

Çocuğun idam edileceği alana ulaştığımda önüme ateşten bir havuz çıktı. İnsanlar şaşkınlıkla geri çekilmişti, abimle beş askeri ise sahnede duruyordu. Yapmış olduğum hesaplamanın yanlış olduğunu fark ederek bir askeri daha tutuşturduğum sırada onun yanında duran başka bir askerin kafasına sivri bir buz parçası çarptı.

Gözlerimi o tarafa çevirdiğimde William'ı fark ettim. Aaron'ın yaktığı ateşi aşır sahneye yaklaşmak için çabalarken önümde duran bir asker bıçağını William'a doğru fırlattı. O askeri de alevler içinde bıraktıktan sonra zincirlerle bağlanmış çocukla göz göze geldim.

Dudaklarında şaşkınlık olan çocuğun gözleri mutlulukla parlıyordu. Onu buradan çok rahat bir şekilde kurtaracağımızı göstermek istercesine ona bakıp gülümsedim.

"Victoria." Çığlık sesleri arasından abim Alexander'ın sesini duyduğumda bakışlarımı ona doğru çevirdim. Şaşkın gözlerle beni baştan aşağı süzüyordu.

"Sen..." dediğinde tüm dikkatim dağıldı ve yanındaki iki askeri umursamayarak sadece Alexander'ı izlemeye başladım. "Sen, kendi ailene ihanet ediyorsun," diye bağırarak sözlerine devam etti.

Ona doğru bir adım attığım sırada belinden bir bıçak çıkarıp bana doğru fırlattı. Hızlı davranıp bıçaktan kaçabilmiş

olsam da dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Burada masum bir çocuğu öldürecek olması yetmiyormuş gibi kendi kardeşini de öldürmeye kalkmıştı.

Alexander'ın üzerine buz parçaları yağmaya başladığında abim yanındaki askerlerle beraber arkasını döndü. Biraz önce küle çevirdiğim merdivenlerin oradan kaçmaya çalıştıklarında kendime gelip bağlı halde duran çocuğun yanına gittim.

Çocuğun üzerindeki zincirlere dokunduğum an göktaşları canımı yakmaya başladı. Ellerimi hızla geri çektiğimde çocuk acıyla, "Bunlar yüzünden gücümü kullanamıyorum," diye sitem etti.

"Şimdi bu sorunu çözeceğim," diyerek zincirlere tekrar dokundum. Eğer söyledikleri gibi bir kara deliksem göktaşlarının canımı diğerlerine göre daha az yakması ve gücümü kullanmaya devam edebilmem gerekiyordu.

Arkamdan gelen çığlık seslerini ve etrafımızda dönen bütün bu kargaşayı umursamadan zincirleri hızlı bir şekilde söktüm. Parmaklarımın acısı ilk âna göre azaldığı için çocuğun bedenini saran zincirlerden kurtulmayı başarmıştım.

Çocuk aniden, "Dikkat et," diye bağırduğunda hızla arkamı döndüm.

Karşımda bana gülümseyerek bakan sarışın bir asker vardı. Bakışlarım hızlı bir şekilde vücudunda gezdiğinde botlarının ucunda çocuğun annesine ait olan kurumuş kan lekelerini gördüm. Ellerimi havaya kaldırıp içimdeki ateşi çağırdığımda askerin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Parmaklarının arasında tuttuğu iğneyi ateşe verdiğimde acı dolu bir çığlık patlattı.

Bir daha hiç kimse vücuduma o iğneleri batıramayacaktı.

[illegible]

1. Einleitung: Begrüßung der Teilnehmer, Zielsetzung der Veranstaltung.
 2. Grundlagen der Unternehmensethik: Definition, Bedeutung und Relevanz.
 3. Ethische Entscheidungsfindung: Modelle und Methoden zur Analyse von Dilemmata.
 4. Praxisbeispiele: Fallstudien zur Anwendung ethischer Prinzipien.
 5. Interaktive Übungen: Rollenspiele und Gruppendiskussionen.
 6. Schlussfolgerungen: Zusammenfassung der wichtigsten Erkenntnisse.

STANDARD CASE 10011, 10012, 10013, 10014, 10015, 10016, 10017, 10018, 10019, 10020, 10021, 10022, 10023, 10024, 10025, 10026, 10027, 10028, 10029, 10030, 10031, 10032, 10033, 10034, 10035, 10036, 10037, 10038, 10039, 10040, 10041, 10042, 10043, 10044, 10045, 10046, 10047, 10048, 10049, 10050, 10051, 10052, 10053, 10054, 10055, 10056, 10057, 10058, 10059, 10060, 10061, 10062, 10063, 10064, 10065, 10066, 10067, 10068, 10069, 10070, 10071, 10072, 10073, 10074, 10075, 10076, 10077, 10078, 10079, 10080, 10081, 10082, 10083, 10084, 10085, 10086, 10087, 10088, 10089, 10090, 10091, 10092, 10093, 10094, 10095, 10096, 10097, 10098, 10099, 10100, 10101, 10102, 10103, 10104, 10105, 10106, 10107, 10108, 10109, 10110, 10111, 10112, 10113, 10114, 10115, 10116, 10117, 10118, 10119, 10120, 10121, 10122, 10123, 10124, 10125, 10126, 10127, 10128, 10129, 10130, 10131, 10132, 10133, 10134, 10135, 10136, 10137, 10138, 10139, 10140, 10141, 10142, 10143, 10144, 10145, 10146, 10147, 10148, 10149, 10150, 10151, 10152, 10153, 10154, 10155, 10156, 10157, 10158, 10159, 10160, 10161, 10162, 10163, 10164, 10165, 10166, 10167, 10168, 10169, 10170, 10171, 10172, 10173, 10174, 10175, 10176, 10177, 10178, 10179, 10180, 10181, 10182, 10183, 10184, 10185, 10186, 10187, 10188, 10189, 10190, 10191, 10192, 10193, 10194, 10195, 10196, 10197, 10198, 10199, 10200, 10201, 10202, 10203, 10204, 10205, 10206, 10207, 10208, 10209, 10210, 10211, 10212, 10213, 10214, 10215, 10216, 10217, 10218, 10219, 10220, 10221, 10222, 10223, 10224, 10225, 10226, 10227, 10228, 10229, 10230, 10231, 10232, 10233, 10234, 10235, 10236, 10237, 10238, 10239, 10240, 10241, 10242, 10243, 10244, 10245, 10246, 10247, 10248, 10249, 10250, 10251, 10252, 10253, 10254, 10255, 10256, 10257, 10258, 10259, 10260, 10261, 10262, 10263, 10264, 10265, 10266, 10267, 10268, 10269, 10270, 10271, 10272, 10273, 10274, 10275, 10276, 10277, 10278, 10279, 10280, 10281, 10282, 10283, 10284, 10285, 10286, 10287, 10288, 10289, 10290, 10291, 10292, 10293, 10294, 10295, 10296, 10297, 10298, 10299, 10300, 10301, 10302, 10303, 10304, 10305, 10306, 10307, 10308, 10309, 10310, 10311, 10312, 10313, 10314, 10315, 10316, 10317, 10318, 10319, 10320, 10321, 10322, 10323, 10324, 10325, 10326, 10327, 10328, 10329, 10330, 10331, 10332, 10333, 10334, 10335, 10336, 10337, 10338, 10339, 10340, 10341, 10342, 10343, 10344, 10345, 10346, 10347, 10348, 10349, 10350, 10351, 10352, 10353, 10354, 10355, 10356, 10357, 10358, 10359, 10360, 10361, 10362, 10363, 10364, 10365, 10366, 10367, 10368, 10369, 10370, 10371, 10372, 10373, 10374, 10375, 10376, 10377, 10378, 10379, 10380, 10381, 10382, 10383, 10384, 10385, 10386, 10387, 10388, 10389, 10390, 10391, 10392, 10393, 10394, 10395, 10396, 10397, 10398, 10399, 10400, 10401, 10402, 10403, 10404, 10405, 10406, 10407, 10408, 10409, 10410, 10411, 10412, 10413, 10414, 10415, 10416, 10417, 10418, 10419, 10420, 10421, 10422, 10423, 10424, 10425, 10426, 10427, 10428, 10429, 10430, 10431, 10432, 10433, 10434, 10435, 10436, 10437, 10438, 10439, 10440, 10441, 10442, 10443, 10444, 10445, 10446, 10447, 10448, 10449, 10450, 10451, 10452, 10453, 10454, 10455, 10456, 10457, 10458, 10459, 10460, 10461, 10462, 10463, 10464, 10465, 10466, 10467, 10468, 10469, 10470, 10471, 10472, 10473, 10474, 10475, 10476, 10477, 10478, 10479, 10480, 10481, 10482, 10483, 10484, 10485, 10486, 10487, 10488, 10489, 10490, 10491, 10492, 10493, 10494, 10495, 10496, 10497, 10498, 10499, 10500, 10501, 10502, 10503, 10504, 10505, 10506, 10507, 10508, 10509, 10510, 10511, 10512, 10513, 10514, 10515, 10516, 10517, 10518, 10519, 10520, 10521, 10522, 10523, 10524, 10525, 10526, 10527, 10528, 10529, 10530, 10531, 10532, 10533, 10534, 10535, 10536, 10537, 10538, 10539, 10540, 10541, 10542, 10543, 10544, 10545, 10546, 10547, 10548, 10549, 10550, 10551, 10552, 10553, 10554, 10555, 10556, 10557, 10558, 10559, 10560, 10561, 10562, 10563, 10564, 10565, 10566, 10567, 10568, 10569, 10570, 10571, 10572, 10573, 10574, 10575, 10576, 10577, 10578, 10579, 10580, 10581, 10582, 10583, 10584, 10585, 10586, 10587, 10588, 10589, 10590, 10591, 10592, 10593, 10594, 10

[illegible]

"Yes?" I said, & after a moment's silence, a woman came
in, looking very gay indeed. "Yes?" I asked, repeating
the word, "but I don't know what you mean."

Bezeichnet eine kardinale virtuelle Fläche. Bezeichnet
 hingegen die "mit der sich vergrößert" mit

„Nicht. Ich will gar keine Güter mehr haben
als was ich brauche“ der kühnste.

"How big are the holes, doc?" "Um, it sure is
 funny, doc. I'm gonna have to ask you. The
 holes are about the size of a hole in the wall, doc."

"The American in England and Our sense of
order and order our national One day, however
"British government and our sense of order."

Her şeyimi sana anlatır, senden yardım isterdim.” Alexander’ın gözleri uzaklara daldığında konuşmaya devam ettim.

“Herkesten korkardım ama senin yanında kendimi huzurlu hissederdim.” Yanağımdan bir damla yaş akarken sıkıntılı bir nefes bıraktım. “Ama sen, sarayın bir odasında beni sakinleştirmeye çalışırken bir başka odasında masum çocukları öldürüyordun!”

Öne doğru bir adım atıp, “Ben onları iyileştiriyordum!” diye öfkeyle bağırırdım.

Askerler hamle yapmak için bir emir beklerken Alexander üzerime doğru yürümeye devam etti. “Çarptırıldığınız bu laneti iyileştirmekten başka bir şey yapmadım ben! Bana verilen emirleri dinlemek zorundaydım, Victoria!” Bir elini saçından geçirip dudaklarını yaladı.

“Şimdi iyileşmediğiniz gibi bir de gelip imparatorluğa savaş açıyorsunuz! Sen, kendi ailene savaş açıyorsun!” Elindeki bıçağı bana doğru fırlattığında yerimden kumıldamaya fırsatım olmadı. Cümlelerine öyle odaklanmıştım ki bu hamlesini çok geç fark edebilmişim.

Bıçak sol kolumu sıyrıp geçtiğinde üniformam yırtıldı ve tenimde bir çizik oluştu. Alexander çocukluğundan beri askeri eğitim alan başarılı bir komutandı ve attığı hiçbir hedefi ıskalamazdı. Bakışlarımı yaralı kolumdan çekip abime çevirdiğimde bana bıçak atan kolunun alevler içinde kaldığını gördüm.

Arkasında duran askerler de aynı durumdaydı ve abim yanan kolunu söndürmeye çalışıyordu. Şaşkınlıkla etrafıma baktığımda ağaçların arasından çıkan Aaron’ın, Alexander’ın üzerine doğru öfkeyle yürüdüğünü gördüm.

“Bu anı çok uzun süredir bekliyordum,” diye fısıldadığında ellerinden yeniden alevler yükseldiğini gördüm.

“Aaron! Hayır!” Abimi tamamen yakmayı planladığını anladığımda öne doğru atıldım. “Sakın yapma!” dediğimde Aaron gözlerini bir an olsun Alexander’ın üzerinden ayırmıyordu.

“Seni öldüreceğim,” diyen kişinin önce Aaron olduğunu sansam da sesin abimden geldiğini anladığımda ondan kaçmaya çalıştım. Sağlam kalan koluyla bana doğru bir bıçak daha fırlatmıştı ve görünüşe göre Aaron umurunda bile değildi. Tek isteği, beni öldürmekti.

Öfkeyle, “Ben senin kardeşimim!” dediğim sırada abimin yanan kolunu tek bir hareketle söndürdüm. “Beni nasıl...” Abim bir bıçağa daha uzandığında, “Sen beni nasıl öldürmek istersin?” dediğim soru abime ulaşmadan havada asılı kaldı.

Alexander’ın kalbinin tam ortasına bir bıçak saplanmıştı. Gözleri şaşkınlıkla açılırken gri üniformasından kanlar süzülmeğe başladı. Ona doğru atıldığım sırada dizlerinin üstüne yığıldı. Kollarından tutup, “Alexander!” diye bağırdım.

“Hayır!” Abimin bedeni yana doğru devrildi ve sırtüstü yere uzandı. “Hayır!” Bıçağı yerinden çıkarmak için uzandığımda açık kalan yeşil gözlerine şaşkınlıkla baktım. Dudaklarını aralayıp bir şey söylemek için çabaladığında nefesi kesildi. Gözleri kapandığında artık ölmüş olduğunu anladım.

Abim, ölmüştü.

Ben bir kez daha, “Hayır!” diye çığlık atarken gözyaşlarım hiç durmadan akıyordu. Kalbinin etrafındaki kanlara parmaklarımı uzatıp onu geri getirebilmeyi dileyerek dokundum. Sol elimi yüzüne götürüp kirli sakalını okşadığımda dudaklarından akan kan parmaklarıma bulaştı.

“Hayır!”

Alexander, benim bu hayata dair son umudumdu. Ailemden geriye hiç kimse kalmadığında onun yanımda

olacağı hayallerini kurup duruyordum. Savaşın sonunda rahatlıkla sarılabileceğimi tek insandı. O benim abimdi. Koruyucumdur.

Abimin başında ne kadardır böyle oturuyor olmadığımı bile bilmez bir haldeyken bir el omzuma dokunup, "Gitmek zorundayız," dediğinde yerimden kımıldamadım. Yanağımdan süzülen yaşlar abimin kanlı gövdesine akarken hıçkırıkları ormanda yankılanıyordu.

Şaşkınlık dolu bir sesle, "Onu öldürdün!" diye fısıldadım. "Sen onu öldürdün, Aaron."

Hiç durmadan aynı kelimeleri tekrar ederken ellerim abimin göğsünde duruyordu. Aaron'ın benimkilere meydan okuyan gözlerinde, benim abimle yüzleşme planımın içine kendi planını yerleştirmiş olduğunu görmüştüm ama abimi öldürebileceğini asla düşünmemiştim.

Öfke ve şaşkınlıkla abimin yüzünü incelediğim sırada Aaron, "Bizi bekliyorlar. Gitmek zorundayız," diye tekrarladı.

Kolumu tutan elini ittirerek, "Benden uzak dur!" diye bağırdım. Kelimeler hıçkırık seslerime karışıyordu. Gözlerim bir an Aaron'ın yüzünü buldu ve bana üzüntüyle bakmasına rağmen yüzünde hiç pişmanlık olmadığını fark ettim.

"Onu öldürdüğün için mutlusun," dediğimde bakışlarını benden kaçırdı. Abimin ölü bedeninin yanından kalkıp Aaron'ın karşısına dikildim. "Bunu yaptığın için pişman değilsin." Benden kaçırdığı gözlerine bakmak için çenesinden tuttum.

"Bana bak!" Gözlerimiz buluştuğunda yanaklarımdan yaşlar akıyordu. "Sen bana ihanet ettin," dedim. Yüzüne bulan kanları gördüğümde elimi ondan çekip kana bulanmış parmaklarımı gösterdim. "Sen benim abimi öldürdün!"

Aaron, "Bunun için zamanımız yok," dediğinde tüm gücümle onu geriye doğru ittim.

"Kapa çeneni!" Ellerim titriyordu. "Senin sesini bir daha duymak istemiyorum!"

İki kolumdan yakalayıp beni kendine doğru çekti. Vücutlarımız birbirine değdiğinde öfkeyle, "Arkadaşların bizi bekliyor!" dedi.

"Hiçbir yere gitmiyorum!" Geri çekilmeye çalıştım. "Bırak kolumu!"

Beni daha sıkı tutup ağaçların arasında sürüklemeye başladı. "Vaktimiz yok!" dediğinde çılgılık attım.

"Bana dokunma!"

Aaron aniden durup çenemden tuttu. Hiç durmadan yaşların aktığı gözlerimi kendininkilere doğru çevirdi. "Diana yaralandı. Bir okla omzundan vuruldu ve kan kaybediyor." Söylediklerini anladığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Eğer arkadaşının ölmesini istemiyorsan benimle geleceksin," dedi.

Ona cevap vermediğimde hızla arkasını döndü. Beni, parmaklarını sıkıca sarmış olduğu bileğimden çekestirerek evlerinin olduğu alana doğru sürükledi. Son kez arkama dönüp abimin yerde hareketsiz yatan bedenine baktım. Artık nefes almadığını bilerek daha çok ağladığım sırada bir evin arkasında durduk.

Aaron belimden tutarak beni bir atın üstüne bindirmeye çalışırken artık ona tepki vermiyordum. Alexander'ı kurtaramayacağımı biliyordum ama en azından Diana'yı kurtarabilirdim.

"Ona ne oldu?" diyen endişeli bir ses duyduğumda bakışlarımı William'a çevirdim. Atını bizim yanımıza doğru sürüp ellerime baktı. "Kanaması mı var? Yara mı aldı?"

Aaron, “Başkasının kanı,” derken ata doğru atladı ve arkama yerleşti. Kollarını vücudumun etrafından uzatıp dizginleri tuttu. “Hadi! Birlik’e kadar durmak yok!”

Vücudum bir krize girmiş gibi titriyordu. Ama üşüdüğüm ya da canım yandığı için değil. Bir ölümün ağırlığı üzerime öyle bir yük bindirmişti ki gözlerimin önünde abimin dudaklarından kan akan görüntüsü dışında hiçbir şey yoktu. Kollarım, bacaklarım, ellerim, hatta çenem bile hiç durmadan titriyordu.

Etrafta alkış sesleri koptuğunda Hamal Birliği’ne ulaşmış olduğumuzu anladım. Herkes yanımızda bir çocukla geri döndüğümüz için mutluyken ben bir yıkımın içindeydim. Birbirine çarpan ellerin sesleri gittikçe yükselip ıslık seslerine karışırken artık dayanacak gücüm kalmamıştı.

“Bırak beni!” diye kükrediğimde beni attan indiren Aaron’ın eline vurdum. “Abimi öldüren o pis ellerinle bana dokunma!”

Dün gece cesur, kendinden emin bir şekilde ayrıldığım bahçede, şimdi kanlar içinde ayakta kalmaya çalışıyordum.

“Sen bunu bana nasıl yapabildin?”

Etrafımızda duran hiç kimseyi görmüyor ve duymuyordum. Karanlığın içinde gördüğüm tek şey Aaron’ın balrengi gözleriydi. O gözlerde yaşamı bulduğumu sanmıştım ama şimdi, ölümün ta kendisiyle karşılaşmıştım.

“Sen bana nasıl ihanet edersin?”

Bağırdığım için mi yoksa herkes tamamen sessizliğe büründüğü için mi sesimin alanda yankılandığını bilmiyordum. Ama detaylar umurumda bile değildi. Gözlerimin önünden gitmeyen abimin cesedi ve onun katili dışında hiçbir şeyi düşünemiyordum.

“O seni öldürecekti, Victoria.” Aaron aramızdaki mesafeyi koruyarak konuştu.

“Sen, benim abimi öldürdün!” Her kelimenin üzerine basarak konuşuyordum ama ağzımdan çıkanlara hâlâ inanamıyordum. Aaron’ın böyle bir şey yaptığını kabul edemiyordum.

“Victoria!” Sağımdan gelen sesi yakından tanıyordum. William’ı görmezden gelerek Aaron’ın üzerine yürüdüm.

“Sen, benim abimin katilisin!” diye bağırdıktan sonra göğsüne bir yumruk attım. Ben kanlı ellerimle defalarca kez göğsüne vururken o beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Sakinleşmemi beklediği için daha da öfkelendim ve çılgılık atmaya başladım.

“Bunu nasıl yaparsın?” Ellerimi saçlarımın arasından geçirmek istediğimde parmaklarım sert bir şeye değdi. Saçıma toka olarak taktığım bıçağı kabzasından çıkarıp sıkıca tuttum.

Bıçağı Aaron’a doğru uzatıp, “Sen...” diye fısıldadım. Aaron, bana ihanet etmişti.

Burada güller, aşkı değil ihaneti simgeler.

Bu cümle, yakın zamanda Aaron’ın dudaklarından dökülmüştü. Bana ihanet edeceğinin sinyallerini en başında vermişti.

Aaron, “Ben sana asla ihanet etmem! Etmedim! Senin ölmeğe izin veremezdim!” diye kükrediğinde düşüncelerimden sıyrılıp kendime geldim. “Elindeki bıçağı bırak, Victoria!”

“O benim abim! Beni öldürmezdi!” Titreyen ellerimi sabit tutmaya çalışırken dudaklarım söylediği cümle karşısında şaşkınlıkla aralandı.

Aaron, “O senin abin değil!” demişti.

“Ne?”

Söyleyebildiğim tek kelime bu olmuştu. Elimdeki bıçak şaşkınlıkla yere düşerken, “Sen neyden bahsediyorsun?” diye fıııldadım.

Aaron sıkıntılı bir nefes bıraktı. “O senin abin değil!”

“Yalan söylüyorsun!” diye çığlık attım. “Onu öldürdüğün yetmiyormuş gibi bir de yalan söylüyorsun!”

Tüm bedenim titrerken delirecekmişim gibi hissediyordum. Tam bir şeyleri düzeltmiş ve hayatımı bir amaç için yoluna koymuşken her şey yeniden yerle bir olmuştu. Düşüncelerim hiç durmadan hızlı bir şekilde akarken çaresizlik bedenimin etrafında beni öldüren ateşten bir fırtına gibi dönyordu.

Aaron’ın öldüğünü öğrendiğim günkü duygularıyla aynı şeyleri hissettiğimi fark ettiğimde bakışlarımı tekrardan ona çevirdim.

Aaron, “Senin baban Richard Sirius değil,” dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Nefes almayı çoktan bırakmıştım. Kendimi hazırlamamın imkânsız olduğu bu cümleleri duymak için gardımı aldım.

“Sen hiçbir zaman bir Sirius olmadın, Victoria.” Benimle olan mesafesini koruyarak devam etti. “Sen ne bu ülkenin prensesisin ne de imparatorluğun tek vârisi.”

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜRLER

Yıldızların Laneti serisinin ikinci kitabı olan *Güllerin İhaneti*'ni yazmaya devam ederken hayatımı değiştiren bir olay yaşadım. Hiç beklenmedik bir anda, çok sevdiğim bir insanın vefat haberini aldım. Bu haberden sonra toparlanmam uzun sürdü. Kendime gelmeyi başardığım ilk anda bu kitabı onun için yazmak ve anısını her daim yaşatmak istediğimi fark ettim.

Beni ve yaptığım her işi destekleyip gurur duyduğun için sana minnettarım! Keşke daha çok zamanımız olsaydı ve bu kitabı da diğer kitaplarım gibi ellerinin arasında görebilseydim.

Son nefesine kadar sevdiklerini düşündün ve onlar için her zaman çok çabaladın. Hem iyi hem de kötü günlerimizde yanımıza koşan ilk insan her zaman sen oldun! Sen, hayatına girdiğin herkes için büyük bir şanstın!

Her zaman yanımızda olduğun için tüm sevdiklerin adına sana teşekkür ediyorum. Seni çok özlediğimizi biliyorsun!

İsmet Turan,

Tüm teşekkürlerim,

ve bu kitap senin için.

1 Kasım ∞